

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Barrons
Book Four

make
me
dream

MARIE
JOHNSTON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bana Hayal Kurdur

PETROL BARRONS KİTAP 4

MARIE JOHNSTON

LE YAYINCILIK

Copyright © 2022 Marie Johnston

Editing by Evident Ink

Düzeltilme MBE, Judy's Proofreading ve Deaton Author Services
tarafından yapılmıştır Kapak Shanoff Designs tarafından yapılmıştır

Fotoğrafçı: Wander Aguiar Model:

Travis S

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfi ve kasıtsızdır.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Stetson Barron on iki yaşımdan beri dünyanın merkezi oldu. Ama aramızdaki on yıllık yaş farkı ve benim tuhaf yapım nedeniyle, onun için küçük kız kardeşinin ayın rengi saça sahip en iyi arkadaşından daha fazlası olduğumu düşünmüyordum. Ta ki sıcak bir yaz gecesi kuzeninin düğününde ona bir su kulesi gibi tırmanana kadar.

Ve sonra haftalarca benimle konuşmadı.

Pembe bir artı işareti ve "Aman Tanrım, ben ne yapacağım?" dedikten sonra annemle birlikte yaşadığım karavan yandı. Stetson dizel atlı bir şövalye gibi acil servise geldi, annemin kalması için bir yer ayarladı ve beni eve götürdü.

Birlikteliğimizden sonra haftalarca süren sessizlik beni temkinli olmaya itti. Stetson'la birlikte olmak bir fantezinin hayata geçmesi olmalı, ama ben prensimin atını sürüp gitmesini bekliyorum. Annem de bir zamanlar aynı durumdaydı ve ben ondan dersimi aldım. Stetson yeni aile birimi ile eski aile beklentileri arasında seçim yapmak zorunda kaldığında, hayallerimin erkeği olduğunu kanıtlayacak mı? Yoksa sert bir uyanışa mı hazırım?

İçindekiler

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)

[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Marie Johnston](#)

Bir

Lirik

Klinik laboratuvarını açmak normalde işimin en sevdiğim kısımlarından biriydi. Laboratuvar yarım saat daha hastalara açık olmazdı ve ben de huzur içinde çalışabilirdim. Gözüm kayıt penceresinde olmadan işimin içinde kaybolabilirdim. Ama bugün, endişe karnımda geziniyordu.

Kapının yanındaki okuyucunun önünde rozetimi salladım ve kilit açıldı. Rozetimi bıraktım ve kapıdan içeri doğru iterken rozetim kordonuma dolandı. Kapı arkamdan yavaşça kapanırken menteşeler gıcırdadı.

Analiz cihazlarının belli belirsiz vızıltıları ve gece boyunca uykuda beklerken çıkardıkları rastgele tıkırtılarla karanlık laboratuvara baktım.

Laboratuvar resmi olarak hastalara açılmadan önce yapmam gerekenleri bitirmek için otuz dakikam vardı. Bu da ekipmanı açmak, buzdolabından reaktif şişelerini çıkarmak, kalite kontrol yapmak, en az beş bilgisayarda oturum açmak ve açlık kan testi için erken gelen hasta olmamasını ummak anlamına geliyordu.

Aklımda başka bir görev daha vardı ve eğer onu yapmazsam, sinirlerim patlayacak ve fırçayla kaplı bir toz bulutundan başka bir şey olmayacaktım.

Telefonumu, çantamı ve molalarımdaya okuduğum kitabı müdürün ofisine bıraktım. Bir sonraki tıbbi teknisyen o olmalıydı. Sonunda günün büyük bölümünde dört kişi çalışacaktık.

Derin bir nefes aldım, ofisten çıktım ve loş laboratuvara baktım. Elimi karnıma bastırarak yavaşça nefes aldım. İşte bu kadar. Ekstra görevimi yalnızken yapmalıydım. İşimi riske atmak istemedim. Burada çalışmam gerekiyordu. Klinik laboratuvarı, Coal Haven'da tıbbi laboratuvar bilimcisi diplomamı kullanarak sosyal hakları olan bir iş bulabileceğim tek . Kişisel görevimi yerine getirirken yakalanırsam kovulmayacaktım ama itibarım zedelenecekti. Ve insanlar *bunu bilecekti*.

Laboratuvar önlüğümü giyerek, her zaman yaptığım gibi sabah prosedürüme başladım. Bugün de diğerlerinden farklı değildi. Ama yakında hayatımın sonsuza dek değişip değişmeyeceğini ya da son altı haftadır içinde yaşadığım sisin dağılıp bir rüyadan ibaret olup olmayacağını öğrenecektim.

Önce hematoloji bölümümüze gittim; bir hastanın sisteminde kaç kan hücresinin dolaştığını bildirmek yerine bir fincan java servis etmeliymiş gibi görünen bir masa üstü analiz cihazının bulunduğu bir tezgah.

Ellerimi mor nitril eldivenlerin içine sokarken midemde sinirler uçuşuyordu. Ana bilgisayara girdim ve kalite kontrol reaktiflerini çıkarırken analizörün çalışmaya başlamasını ayarladım. Onları ellerimin arasında biraz yuvarladıktan sonra endişeyle ayağımı yere vurdum.

Bu işi bitirmeliydim.

Daha sonra kimya bölümümüze gittim - yer modeli bir analizörün etrafını çevreleyen çift sıra banko. Ana bilgisayara girdim ve analizörün gün için uyanmaya başlamasını bekledim.

Teknisyenlerin kullanabileceği tüm bilgisayarları açtım. Sonra eldivenlerimi çöpe attım ve laboratuvar önlüğümü bir ofis sandalyesinin arkasına astım.

İşte bu kadar. Kusmak istiyordum ama bu his yeni değildi. Birkaç haftadır mide bulantısıyla boğuşuyordum. İdrar örneklerini almak için hastalara verdiğimiz stoktan bir örnek kabı kaptım ve bir tuvalete yöneldim. Laboratuvar açılmadan önce on dakikadan az vaktim vardı.

Hasta tuvaletlerinden birine girdim ve kendi idrar örneğimi aldım. Kalbim boğazımda düğümlendi. Buraya nasıl gelmişim?

Nasıl yapılacağını biliyordum ama işlerin bu şekilde elimden kaçmasına nasıl izin vermişim? Genelde böyle durumlara düşmezdim.

Bu sadece normal bir gün olabilirdi. Olumsuz bir sonuç çıkarsa hayatım normal akışına geri dönerdi.

Pozitif sonuç hamile olduğum anlamına geliyordu.

Midem serbest düşüşteymişim gibi çöktü. Ugh. Sabahları için biraz tuzlu kraker almalıyım.

İdrar kabını geçiş kabinine koydum, böylece test için laboratuvar tarafından alabilecektim. Doktor istemediğı sürece teknisyenlerin kendileri, birbirleri ya da başkaları üzerinde test yapmaması gerekiyordu.

Bu yüzden iş arkadaşlarım gelmeden önce bu işi halletmem gerekiyordu.

Dolabı kapattıktan sonra ellerimi yıkadım ve beni bu ana getiren olaya lanet ettim. Testi burada yapmak daha kolaydı. Tek başıma. Hiçbir tanığı yoktu. Coal Haven bir dükkâna girip bir tane satın alamayacağım kadar küçüktü. Tanınma riskini göze alamazdım. Ayrıca evime teslim edilmek üzere bir kit de sipariş edemezdim. Annemle yaşıyordum ve her şey için ortak hesaplarımız vardı.

Bu gerçeğin etrafında çalışabilsem de, merak etme sabrımı kaybetmiştim. Bir kit evime ne kadar hızlı gönderilirse gönderilsin, onu beklerken binlerce kez ölebilirdim. Bilmek zorundaydım. Şimdi. Kendimi işte test etmeye karar verdiğimde, bugünün o gün olduğuna karar vermiştim.

İki aydan fazla bir süre önce, beş dakikamı bile hak etmeyen bir adam tarafından terk edilmiştim. Dört aydır onunla birlikteydim. Dört ay boyunca ona daha iyisini yapabileceğı söylenmişti -kadınlarla, işle, hayatla -Başka bir şehirde iş bulursa. Başka bir eyalette daha iyisini yapabilirdi. Coal Haven, Kuzey Dakota'dan başka bir yerde yaşasaydı daha iyi olabilirdi.

Sanki dışarıdan gelenlerin Kuzey Dakota'yı yerden yere vurduğunu duymaya alışık değilmişim gibi, sanki sınırlarımızın dışında büyük bir dünyanın varlığından habersiz cahil taşralılarınmış gibi.

Yine de "Nerede yaşarsam yaşayayım çıkacak bir pislik bulabileceğime eminim" dediğimde beni terk etmişti.

Jackass.

Her yere gidebilirdim. Gözlerimi bağlayıp bir küreye iğne batırabilirdim ve tıbbi teknisyen sıkıntısı çekeceklerini garanti edebilirdim ama annem Coal Haven'daydı ve buradan ayrılmayacaktı. Eğer gidersem onu kaybederdim ve birbirimizin tek desteğiydik. Altı yaşımdan beri bu böyleydi, babam çekip gittiğinde ve biz hiç var olmamışız gibi davrandığında.

Ama haftalar önce - tam olarak altı hafta - pişman olacağımı düşünmediğim bir hata yapmışım.

Uzun bir nefes vererek banyodan çıktım ve laboratuvar önlüğümü tekrar giydim.

Teknisyenliğe geri dönelim.

Bir kutu test kiti çıkardım, tezgâhın üzerine koydum ve buzdolabından kalite kontrolünü aldım. Bu işe çok fazla kafa yormuştum.

Normalde, test kitlerini kullanmadığımız sürece her gün kalite kontrol yapmazdık. Ancak laboratuvar kapandıktan sonra çevre hizmetleri gelip tüm çöpleri ve biyolojik tehlike kutularını boşalttı. Çok fazla akıllı teknisyenle çalıştım. Kullanılmış bir testin olduğu ve bilgisayarda QC'nin işaretlenmediği biyolojik tehlikeleri gördüklerinde sorular sorarlardı.

Bunu riske atamazdım. Sırf zamanım olduğu ve zararı olmadığı için ekstra kalite kontrol yaptığımı açıklayabilirdim. Ama ekstra testi asla bulamayacaklarından emin olurdum.

Paketi açtım ve üç küçük test kartuşunu tezgâhın üzerine dizdim. Yanal akış testleri. Kromojenik sonuçlar, yani bir renk oluşuyor - bu durumda test pozitifse.

Hamilelik testi için süslü terimler.

Zorlukla yutkunarak bir çift eldiven daha giydim ve idrar örneğimi paslanmaz çelik geçiş kabininden aldım. Kitle birlikte gelen küçük pipetleri kullanarak testimi ve pozitif ve negatif QC'leri ayarladım. Bir zamanlayıcı kurdum ve kendimi uzaklaşmaya zorladım.

Testlerin düzgün sırasına bakmasaydım daha hızlı geçecek olan üç acı verici dakika.

Göğsüm sıkışmış, midem düğümlenmişti ama hem analizörüne gittim ve ilk kalite kontrol çalışmasını başlattım. Sonra kimya analizörüne geçtim ve günlük kontroller için siparişleri hazırladım.

Zamanlayıcı çalıştığında makinenin sesi daha da yükseldi.

Oh, Tanrım. İşte bu kadar. Kalbim ve diğer tüm organlarım boğazıma doluştu.

Hamile olamazdım. Altı hafta önce korunmadığım tek zamandı. Stetson Barron beni Holden'ın ahırının at bağlama odasında somurtarak bulduğunda ve dudaklarıma bir öpücük konduracak kadar yaklaştığında aklımdan geçen tek şey *Nihayet!*

Erkeklerden hoşlandığımı bilecek kadar büyüdüğümünden ve iri yarı, bazen şapşal ama gizliden gizliye düşünceli Stetson'ın benim tek tipim olduğunu bilecek kadar farkında olduğumdan beri arzuladığım adam sonunda bana bir dokunmuştu ki beni sadece küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşı olarak görmediğini söylemişti.

Ve dokunmaktan fazlasını yapmıştık. Olağanüstü bir yol katetmiştik.

Sonra benimle bir daha konuşmadı. O zamandan beri, ben içeri girdiğimde neredeyse binadan kaçıyordu.

Sonuçları görmek için tezgâha yaklaştım, ayakkabılarım sanki betonla kaplanmış gibi ağırdı. Yere baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kabloları kesilmiş bir asansör. Uçurumdan düşen bir kaya parçası gibi. Sanki geleceğim bir anda *patladı* ve ayaklarımın dibine düştü.

Pozitif. Hamileydim.

Ciğerlerim dondu ve nefes alışım hızlandı. Üç teste odaklanmışım, kalite kontrolün başarısız olmasını, testlerin hatalı olmasını istiyordum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Ben ne yapmıştım? Kime söyleyebilirdim?

Anneme neler olduğu hakkında hiçbir şey söylememiştim. Son altı hafta boyunca bana sadece milyonlarca kez iyi olup olmadığımı sordu. Cole'dan ayrılmamın kafamı karıştırdığını düşünüyordu.

Cole ve benim yollarımız hala kesişiyordu ama bu birbirimize dudak bükmekten başka bir şeyle sonuçlanmıyordu. Ondan en büyük intikamım, onu ve akıl oyunlarını özlemediğimi bildiği bir şekilde hayatıma devam etmektir.

Ayrıldıktan haftalar sonra başka bir adamın çocuğuna hamile kalmak yeterli miydi?

Gözlerimi kırptım. Ağzımdan bir hıçkırık döküldü. Sonra bir tane daha. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Hamilelik testi kutusunu çekmeceye geri koymak için acele ettim ama beceremedim. Hiçbir şey doğru çalışmıyordu.

Omzuma hafif bir dokunuş geldi. Döndüm ve test fişeklerini tezgâhın üzerine saçtım. Müdürüm Joan, kaçmaya çalışırken onu ezeceğimden korkmuş gibi geri çekildi.

"Neler oluyor-" Bakışları testlerin üzerindeydi.

Joan durumu okuyacak kadar zekiymi. Henüz hastalara açık değildik. Analizörlerin kalite kontrolü tamamlanmamıştı. Küçük idrar analizörüne dokunmamıştım bile ve mikroskopların kumaş örtülerini çıkarmaya kadar ilerleyememişim.

Kalite kontrolün daha iyi görebilmesi için artı ya da eksi işaretiyle etiketlemediğim numunenin ucuna dokundu. Gözleri parladı, sonra en yakındaki kutudan mor bir eldiven çıkardı. Onu giydi, küçük testleri bir elinde topladı ve biyolojik tehlike kutusuna attı. "QC'ye daha sonra gireceğiz."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye hırıldadım. Eğer bu Cole'un bebeği olsaydı, velayet formlarını hazırlamam gerektiğini bilirdim. Benimle ya da bir çocukla hiçbir şey yapmak istemezdi. Onu bağlayacak bir şey yok.

Stetson da aynı olur muydu? Yoksa ailesi ilk çocuğunu ele geçirmek için benden her şeyi koparır mıydı?

Ben nefes nefese kalıp öksürürken ve gözyaşlarımı tutmaya çalışırken o beni laboratuvara doğru . Bu ben değildim. Sakindim. Üzerimde bayılan hastalarım olmuştu.

Ben kan alırken. Düşüklerinde tuvalete girmek zorunda kalmıştım. Bismarck'taki acil serviste flebotomi yaparak kendimi üniversiteye hazırlamıştım. Araba kazası geçirmiş, bıçaklanmış ya da vurulmuş insanlar üzerinde çalışırken hemşireler ve doktorlar arasında sıkışıp kalmıştım.

Bir keresinde staj yaptığım hastanenin ana tuvaletini kullandığımda, kafası karışık, yaşlı bir kadının işemek için çöp tenekesinin üzerine çömeldiğini görmüş ve onu sakince bir kabine yönlendirmiştım.

Panik yapmadım. Asla. Sakinliğimi kaybetmedim. Sağlık hizmetlerinin olağandışı durum çıtasını yükseltmek gibi bir yöntemi vardı, ta ki hastalarla daha sınırlı teması olan bizler bile bir insanı korkutmak için çok şey gerekene kadar.

Joan bunu biliyordu. O da öyleydi - bir örümcek yerde sekmediği sürece, o zaman günün geri kalanında neredeyse Yer Lavdır'ı oynardı.

Beni ofis koltuğuna oturttu, kaşları çatıktı ve kahverengi gözleri endişeyle parlıyordu. Tepkim onu endişelendirmişti.

"Laboratuvar önlüğüm hâlâ üzerimde," diye mırıldandım. Ofisi temiz bir bölgeydi. Burada yiyecek ve içecek alabilirdik. Hıçkıra hıçkıra ağlayan, hâlâ laboratuvar önlüklerini giymiş teknisyenler yoktu.

"Bu konuda endişelenme." Ofisten dışarı baktı ve bir karara varmış gibi çenesini ayarladı.

Saate bir göz attım. Hastalar için kapıyı açmam gerekiyordu ve ben açılış görevlerimin yarısını bile yapmamıştım. "Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim, yapmamalıydım..."

Elini salladı ve çene hizasındaki siyah saçları çenesine döküldü. Joan ben üniversiteye gitmeden önce laboratuvar müdürüydü. Aslen Filipinli bir tıp teknisyeniydi. Lise birinci sınıftayken onun yanında gölge gibi çalıştığım gün beni işe almıştı. Benim akıl hocamdı ve laboratuvarda bir açık bulmayı başarmıştı, böylece mezun olduğumda bir pozisyonum olmuştu. Kırsal bölgelere teknisyen bulmak zordu ve o benim iyi bir çalışan olacağıma inanıyordu.

Onun yanıldığını kanıtlamak istemedim.

"Sistemi kötüye kullanmıyorsunuz ve inanın bana, üç bin kişilik bir kasabada neden gizlice hamilelik testi yaptığınızı biliyorum." Bakışlarımla buluşmak için çömeldi. "Sen iyi misin?"

Neredeyse ellerimin tersiyle gözlerimi silecektim ama burnumu kısıtım. Joan'ın masasında bir şişe el dezenfektanı vardı. Burnumu çekerken bir topak kullandım ve nefesimi yeniden kontrol altına aldım. "Bilmiyorum. Bilmiyorum."

gerçekten düşünüyorum - bu olamaz - ben..." Berbat durumdaydım. "Tek gecelik bir ilişki yaşadım ve kontrolden çıktım."

Kapıya vurulan yüksek bir ses laboratuvarı yankılandı.

Bu gözyaşlarımı hemen kuruttu. Sandalyeden fırladım, nabzım hızla atıyordu. Özel anıma kaç kişi girecekti?

Joan dudaklarını büzdü ve ofisten dışarı baktı. "Burada bekle. Açılış görevleri için endişelenme. Maaş bordrolarını teslim etmek için erken geldim ama sen iyileştiğinde ikimiz de hallederiz. Ben burada kim varsa onunla ilgilenirim." Elini salladı. "Otur."

Popomu sandalyeye yerleştirip uyuşuk bir şekilde başımı salladım. O gittiğinde, kucağımda duran solgun ellerime baktım, mor önlüğümün üzerinde bembeyaz duruyorlardı.

Hamile.

Küçük bir kasabada teknisyen maaşı ile kendimi geçindiriyor ve anneme yardım ediyordum. Faturaları ödemeye, biraz birikim yapmaya, annemin karavanının ihtiyaç duyduğu çok sayıda tamire yetismeye ve ara sıra onu yemeğe çıkarmaya yetecek kadar kazanıyordum. Kötü bir hayat değildi ama geleceğimde Karayip seyahatleri yoktu.

Bir bebek. Endişeler bana saldırmaya başladı ama onları engelledim.

Bekâr bir anne olmanın lojistiğiyle uğraşmadan önce göz önünde bulundurmam gereken birkaç engel vardı. Birbiriyle mücadele eden üç neslin tek bir çatı altında yaşayacağı düşüncesi.

İstediğim bu değildi. Daha iyi bir gelecek için çalışıyordum. Kendim için. Annem için. Ve şimdi ellerimde başka birinin geleceği vardı.

Sabahki endişeli bekleyiş eridi. Yeni bir korku başladı, ancak buna yüksek dozda heyecan da eşlik ediyordu.

Ergenlik çağımdaki halime Stetson Barron'un bebeğini doğuracağımı söyleseydim, genç halim mest olurdu. Onun bana bakmasını arzuladığım ama aynı zamanda çok genç olduğumu bildiğim tüm o gençlik yılları, üniversite sırasında eve geldiğimde onun bakışlarını yakalamaya kadar uzanmıştı.

En iyi arkadaşım olan kız kardeşi Isla ile takılırdım ve onunla konuşmaya çalışırdım. Homurdanır ve her zamanki gibi beni görmezden gelirdi. Bana Ricky derdi ve ben de kalbimden omurgama doğru fırlayan bir farkındalık hissedirdim.

Sonra eve taşındım ve çalışmaya başladım. Onun için yeterince büyüttüm. Evet, hâlâ benden neredeyse on yaş büyüktü ama artık tam teşekküllü yetişkinlerdik.

Ve bana eskisinden daha fazla bakmamış ya da benimle daha fazla konuşmamıştı. Bana karşı on beş yaşından farklı davranmamıştı. I

neredeysse yirmi beş yaşındaydı.

Korunmayı unuttuğunu fark ettiğinde yüzünde beliren dehşeti silemedim. Ve bir şey alıp almadığımı sorduğunda sesindeki *Oh lanet olsun, doğum kontrol hapi kullanıyor olmalı* tonu hafızamda yüksek ve netti.

Önümüzdeki on yıl boyunca ipotekli öğrenci kredisi ödemelerim varken aylık doğum kontrolü için ödeme yapmak önceliğim değildi. Özenle korunmak benim önceliğimdi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Şimdi, muhtemelen beni hayatının en büyük pişmanlığı olarak gören bir adamın bebeğine sahip olmakla karşı karşıyaydım.

* * *

Stetson

Döndüm ve pikabımı dükkânın yanına park ettim. Ailemin evi, içinde büyüdüğüm ve Isla'nın hâlâ onlarla birlikte yaşadığı ev, arazinin efendisiydi. Çatının dik tepesinin altındaki iki büyük pencere evi bir baykuşa benzetiyordu; bu yorumu okula gidecek yaşa gelmeden önce yapmıştım ve annem gözyaşlarına boğulmuştu.

Bu yüzden babamın ailesinin bana bıraktığı petrol parası fonunu alır almaz kendi evimi inşa etmiştim. A-çerçeve tasarımıdan bilerek uzak durdum ve modern iki katlı bir çiftlik evi havasını tercih ettim.

İnsanlar bana neden böyle bir tasarım seçtiğimi sordular. Ben de her zaman planları kiraladığım inşaatçının hazırladığını söyledim ve o da hazırlamıştı - ben ona ne istediğime dair birkaç örnek gösterdikten sonra.

Ama kasabadaki insanlar benim ev hissi veren bir yer istememi beklemiyorlardı. Sıcaklık ve rahatlığı haykıran bir yer. Neşeliydim, bazen bir çocuğu güldürmeye çalıştığımda aptallaşıyordum ama ben Cameron Barron'un oğluydum. İlçeye ne kadar varlıklı olduğumu gösteren canavar gibi bir evim olmalıydı.

Ben babamın tam tersiydim. Sahip olduğum tek arazi evimi çevreleyen iki dönümlük araziydi ve onu da çiftlikten satın almak zorunda kalmıştım. Ben yaptım

İyi bir hayatım vardı ama para için çok çalıştım. Birikimlerim, evimin tüketmediği güven fonu parasının geri kalanını tutuyordu, ama hepsi bu kadardı.

Bir ev hayal ettiğimde, annemin gözyaşlarını hatırlamak istemiyordum ve zenginliği haykırmasına ihtiyacım yoktu. Ben zengin değildim. Ailem zengindi.

Annemin her sabah kilidini açtığı yemek odasındaki sürgülü cam kapıyı kullanarak koşarak eve girdim. Mutfaktaydı ve elinde renk örnekleri vardı. Coal Haven'da o kadar çok tencerede parmağı vardı ki, renk örneklerinin ne için olduğunu ancak tahmin edebiliyordum.

Kaşlarını çattı, orada olduğumu kabul etme şekliydi bu. "Oturma odasını yeniden boyuyorum."

Yani ya babam oturma odasını yeniden boyuyordu ya da bu iş için tuttuğu birini kovmuştu. Ya da benim boyayacağımı düşündü. Ve eğer isterse yapardım. Ama teklif etmiyordum. Annem ve onun boya işleri sıkıcıydı. Boyayı duvara yapıştırıp tüm sıçramaları ve düzensiz çizgileri dikkatle kontrol etmek yerine bir ay boyunca kurumasını izlemeyi tercih ederdim.

Burası mükemmellik eviydi. Annemin hayatında ben ve kız kardeşim dışında kontrol edebildiği tek sabit şeydi. Annemin nasıl çalıştığının farkındaydım ve ona karşı değil de onunla birlikte çalıştığımda hayat daha güzeldi.

"Hangi renkler?" Ben sordum.

Çatık kaşları derinleşti ama alnında kırışıklık kalmadı. Bismarck'a düzenli ziyaretlerinin ne için olduğunu bize hiç söylemedi, ama kaş çatma çizgilerinin kaybolduğunu fark ettiğimde, bunu kendim çözmüştüm. Gülme çizgileri olmalarını isterdim ve onları hareketsiz kılmak istediği için annemi suçlamıyordum. Onun için bu, kötü anıları silmek gibiydi.

"Vurgulu duvarı değiştirmek istiyorum," dedi.

Duvar zeytin yeşiliydi ve tercih ettiğinden daha koyu olmuştu ama şaşırtıcı bir şekilde benden ya da babamdan değiştirmemizi istememişti. Şu ana kadar. Neden endişeleniyordu ki?

"Mavi olabilir." İncelemek için bir yılın olsa bile birbirinden ayıramayacağım birkaç farklı maviyi inceledi.

Kapıdan çıkmak üzereydim. Ot biçmeye başlamadan önce uğramamı istemişti. Eğer ihtiyacı olan tek şey renkleri sözlü olarak düşünmekse, o gün benim şanslı günümdü.

"Bu gece eski bir arkadaşım ile buluşacağım." Örnekleri yere bıraktı ve bir elini kalçasına dayadı. Dizlerini bir santim geçen eteği ve ona uygun ceketiyile standart üniforması olan güçlü bir takım giymişti. Onun

Bluz muhtemelen ipekti ve gömme dolabında on tane daha vardı. "Kızını getiriyor."

Bir iniltiyi bastırdım. "Bana tuzak kurma-"

Serbest elini kaldırdı ve ben de dudaklarımı kapattım. "O iyi bir kız. *İyi* bir kız. Sana asla Krystal'ın çıkardığı sorunları çıkarmaz."

Krystal'ın adı damarlarıma korku enjekte edilmiş gibi çarptı. Annem de Krystal'ın bana onun yaşadığı türden sorunlar yaşatacağını düşünmemiştir. Ve kendi kurduğum evin annemin gurur duyacağı bir şey olmasını isteyen bir aptal gibi, Krystal ile bir değil iki kez denemiştir.

İlk kez izin alabilirdim. Birkaç gece bizde kalmasına izin vermemin, onun eşyalarının yarısının dolaplarımda ve şifonyerlerimde olmasına neden olduğundan haberim yoktu. Banyo tezgâhında yer olmaması ve garajımda onun arabasına yer açmak için dedemin 37 model Chevy'sini satmamın istenmesi. Satmadım. Chevy garajda kaldı.

Mesajlarımı okumayı, e-posta ve sosyal hesaplarımın şifrelerini almayı ve aramalarımı izlemeyi talep ettiğinde ondan ayrılmıştım.

Ve çok çirkindi.

Uzaklaştı, sonra geri döndü. Ve ben ikinci kez teslim oldum. Bunu yalnızlığa ya da annemin sevdiğim kadından saklayacak bir şeyim olmaması gerektiği konusundaki ısrarına bağlayabilirim ama her halükarda bu bir hataydı. İkinci çirkin bir hata.

Annem bile Krystal'ı artık etrafında istemiyordu. Ayrılığımızdan sonra Krystal'ın kuzenim Holden'ın düğün törenine gelmesi de işe yaramamıştı. Ona bir sürü şahit olduğunu ve yasaklama emri çıkartacak kadar gururlu olmadığını söylemiştim.

Süzülüp gitmişti ve görünüşe göre altı hafta annemin hayatıma devam etmeye hazır olduğumu düşünmesi için yeterli bir süreydi.

Değildim ama bunun Krystal'la bir ilgisi .

Son zamanlarda birileriyle çıkmaya, takılmaya, flört etmeye, aklınıza ne gelirse yapmaya direnmemin nedeni, Krystal Holden'lara gelmeden önce yaptıklarımdı. Eğer *bir* genç olsaydım, kıs kıs güler ve yaptığım şeyi düzeltirdim. Bu yorumu yapmak için genç olmama gerek yoktu. Bu şakayı iki ay önce de yapardım.

Ama yapamadım. Lyric hakkında değil. Hayatımın en iyi seksi hakkında değil.

Unutamadığım bir kadın hakkında değil.

Düşündükçe kanım sorumsuz aletime doğru akıyordu.

Onu.

Lyric'in hayatını mahvetmezdim. Kız kardeşimin en iyi arkadaşını ondan alamazdım. Ailemiz sağ olsun, Isla kolay kolay arkadaş edinemezdi. Bir çocuk olarak değil.

-Kesinlikle bir yetişkin olarak değil. Tanıştığı ve arkadaş olduğu herkes Lyric sayesindeydi ve bu bile sınırlıydı. Çoğunlukla üvey kardeşimiz ve Isla doğmadan önce ailelerimizin koyduğu yasalar yüzünden.

İkimizin de Liam Barron'la herhangi bir şey yapmamıza izin verilmiyordu ve annemin birçok çöküşünden sonra onu ayakta tutan temel bendim. Yaşadıklarını gördükten sonra onun isteklerine karşı gelemezdim.

Liam iyi bir adama benziyordu. Vahşi bir çocuktı ama şimdi evliydi, ikiz oğulları ve yepyeni bir kız bebeği vardı.

Üvey kardeşim benim büyürken sahip olduğum hayatın hiçbirine sahip değildi ama o benim istediğim hayatı yaşıyordu. Ve ben bunu sineye çekmek zorundaydım.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Lyric seçim yapmak zorunda kalacaktı. Liam'in karısı Kennedy ve Kennedy'nin iş arkadaşlarından biri olan Aspen ile yakındı ama zamanını Isla ile paylaşıyordu. Anaokulundan beri en iyi arkadaşlardı. Bunu mahvetmeyecektim.

Yanlış tipte kızlarla çıktığım için annemin gazabına da uğramıyordum. Krystal deli olabilirdi ama bunu toplum içinde zarif bir kabuğun arkasına saklıyordu. Güzel giyiniyordu, kıyafetlerinde yırtık yoktu, dövmeleri görünmüyordu, saçında ana renkler yoktu ve hemşire olarak saygın bir işi vardı.

Lyric laboratuvarında çalışıyordu. Ne iş yaptığını bilmiyordum ama annem muhtemelen iksirlerle oynadığını ve bunun için el altından para aldığını düşünüyordu. Lyric'in saç renkleri babamın yeni aldığı pikaplardan daha sık değişirdi, tırnakları da aynı şekilde öngörülemez şekilde boyalıydı, taytları yırtıktı ve dövmeleri vardı. Bir keresinde işi olmasaydı daha fazla piercing yaptıracağını söylemişti.

Ve içimde derinlerde bir şey onu kazdı. Onun titreşimini gerçekten çok sert bir şekilde kazdım.

Sonra onun tadına baktım. Ve onu becerdim.

O zamandan beri eskisi gibi değildim.

Annem bana bakıyordu. Kafamın içinde kaybolmuştum. Lyric'in bacakları arasındaki cennetin derinliklerine gömüldüğümünden beri sıkça karşılaştığım bir durumdu bu ve annemin onu becerme emirleri kulağımdaydı.

Bir iniltiyi bastırdım. "Biriyle çıkmaya hazır değilim anne." "Stetson, neredeyse otuz beş yaşındasın."

Neredeyse otuz dört yaşındaydım.

Kapı kayarak açıldı ve Isla yirmi dört yaşında değil de on altı yaşındaymış gibi kıkırdayarak içeri girdi. Lyric de peşinden içeri girdi. Bakışları bana takıldı ve beti benzi attı.

Allah kahretsin. Buraya geleceğini bilseydim, anneme önce samanları kesmeye başlamak istediğimi söylerdim. Şimdiye kadar kişisel işkencemden kaçınmakta çoğunlukla başarılı olmuştum.

Ama onu içime çekmek için kendime tam bir saniye verdim. Saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve uçları hoş bir mora boyanmıştı. Isla bir keresinde saçını boyamıştı ve ben güzel göründüğünü ve Isla'nın bir yetişkin olduğunu savunmama rağmen annem çıldırmıştı. Isla saçının rengini sıyırıp atmıştı. Bu kavgayı başka bir gün yapmak zorunda kalacaktı.

Bakışlarımı ayırmadan önce Lyric'in dudaklarının parlaticısız olduğunu da fark ettim. Parlaticısının tadı karpuz gibiydi. Bütün yaz boyunca bu meyveyi boykot etmiştim. Altı hafta Lyric'le aramızda olanları unutmak için yeterli bir süre değildi. Altmış yıl da yeterli olmazdı.

"Günaydın Stetson," dedi Isla, neşesi doğaldı.

"Günaydın hanımlar," dedim ve kapıdan çıkmak için etraflarından dolanmaya başladım. İri bir adamdım ama ailemden ve beni çıldırtmaması gereken kadından uzaklaşmak istediğimde çevik olabiliyordum.

"Stetson!" Annem arkamdan seslendi. "Bu akşam yedide. Rattler'ın yerinde." "Üzgünüm, bu gece meşgulüm." Cevap veremedim kapıdan dışarı fırladım. Ben de

bir randevu fikrinden uzaklaşmak için. Annem bir gösteri yapmak istemediği sürece Rattler'da asla yemek yemezdi. Etrafta ödüllü bir aygır gibi dolaştırılmayacaktım ve bunu normalde kaçmak için gittiğim bir yerde yapmayacaktım.

Gübre kokulu havadan derin bir nefes aldım. Göğsüm, dostum Remington'ın Rattler'daki kanatlarını bırakmayı düşündüğüm noktaya kadar sıkılıyordu, ancak yeni keşfedilen nefes alma sorunlarımın kolesterol veya inek bokuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Onunla bir dakikadan az bir süre birlikte olduktan sonra nasıl olur da Lyric'in mükemmel bir izini beynime kazıyabilirdim? Üzerinde kafatasları olan bir çift şort giyiyordu. Ön cepleri dışarı sarkan çirkin bir tarzda ama en sevdiğim şorttu. İstedikim gibi kıcını sarıyor ve kıvrımlı, kremi bacaklarını gösteriyordu.

O bacakları bir kez etrafımda dolaştırmıştım.

Dükkâna koşarken nefes almakta zorlanıyordum. Hendekleri keserken Lyric'ten başka düşünecek bir şeyim yoktu.

O geceyi hiç düşündü mü?

Aklımızı kaçırmıştık, o kadar ki ikimiz de korunmayı düşünmemiştik. Altı hafta boyunca bana hamile olduğunu söyleyeceği korkusuyla yaşadım. Kendini benim boktan hayatıma bağlayıp

mükemmel cilalı bir cephenin arkasında. Lyric dış görünüşe önem vermezdi. Isla'yla en iyi arkadaş olabilirdi ama ailemin onun üzerinde söz sahibi olmadığını çok iyi biliyordu. Isla bu özgürlüğü arzuluyordu; onu Lyric'e çeken de buydu.

Ama bir bebek Goril Yapıştırıcı'dan daha güçlü olabilir.

Tabii ailem ona Liam gibi davranmazsa. O zaman toplum içinde tarihin talihsiz bir lekesi olarak kabul edilirdi. Özelde ise en kötü aşağılanma ve küçük düşürölme.

Ciğerlerimin etrafında bir mengene kapandı. Liam'ın yaşadıklarını hiçbir çocuğumun yaşamasına imkân yoktu. Utanç solunum yollarımda alev alev yandı. Onun katlandığı şeylere ve ona hâlâ nasıl davranıldığına gönüllü olarak katılmışım. Hiçbir çocuk anne babası ve üvey kardeşi arasında seçim yapmak zorunda kalmamalıydı ama ben kararımı sahiplendim. Annem ve babam için bir kardeşimi bir kenara atmışım.

Lyric ailem için çok güçlüydü. Zamanımı soyadımın neden olduğu kısıtlamaların etrafından nasıl dolanacağımı düşünerek geçirdim, ancak Lyric ile birimiz kırılacaktı.

İki

Lirik

"Bu gece dışarı çıkmak istemediğine emin misin?" Parktaki çiftçi pazarı alanından çıkarken Isla güneş gözlüklerini taktı. Etrafımızdaki çadırlar yıkılıyor, yüklü yatakları ya da römorkları olan pikaplar çekiliyordu.

Isla, babası sayesinde müdürdü. Bunu kabul etmezdi ama hepimiz biliyorduk ki, babası ona şehir sınırları içinde yapacak bir şeyler vermek istemeseydi, market var olmazdı. Bu kısıtlamaya karşı çıkardım ama babam beni aynı kasabada görmektense unutmayı tercih ederdi. Ayrıca, Isla'nın ailesinin etrafında manevra yapmanın kendine has bir yolu olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

Bu gece dışarı çıkacağıma yüzde yüz emindim. Naomi, Isla'ya akşam yemeği için bir arkadaşıyla buluşacağını, arkadaşının *da güzel, başarılı ve bekâr* kızını getireceğini söylemişti. Muhtemelen Naomi'nin Stetson'ın karısının giyinmesini istediği gibi giyinen otuz bir yaşında bir piyasa analisti.

Bir piyasa analisti tam da Naomi'nin Stetson için isteyeceği şeye benziyordu. Kız muhtemelen kömür madeninde, gazlaştırma tesisinde ya da rafineride iş bulabilirdi. Eğer mavi yakalı erkeklerden hoşlanıyorsa kesinlikle bir koca bulurdu ve eğer bu adam Stetson ise, bir aşk maçının gerçekleşmesini izlemek istemezdim.

Oturup hamilelik haberini ona nasıl vereceğimi düşünmek istemiyordum. Sınava gireli iki gün olmuştu. Test yapmamıştım.

ama Stetson'la yüzleşmek zorunda kalacağımı düşündüğümde de kusmak istemiyordum.

Stetson'ın ailesine anlatacağını düşündüğümde düşük dereceli mide bulantım birkaç seviye yükseldi. Bunun için etrafta olmak istemedim. Naomi'nin gözlerinde bir bebek eylem planı oluşmasını kesinlikle görmek istemiyordum. Bebeği almaya mı çalışacaktı yoksa bir Marvel kötü adamı gibi onu varlığından mı koparacaktı?

Ne olursa olsun bu kararı verecekti. Stetson da annesi ne isterse onu yapacaktı.

Normalde, kendini annesinin mutluluğuna adanmış bir adama hayranlık duyardım ama ilişkileri zehirliydi ve ben bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Benim için çok kötü.

Isla metalik mavi Range Rover'ına bindi, ben de diğer tarafa geçtim. Bu anlaşmayı küçüklüğümüzden beri yapardık. Arabayı o kullanıyordu çünkü benzin parasını karşılayabiliyordu. Artık ben de sürebiliyordum ama bu anlaşma değişmemişti.

"Rattler'a mı gidiyorsun?" Cezalandırılmayı seven biri olarak sordum. Eğer Rattler'a giderse, Stetson'ın altın kızla tanışıp tanışmadığını daha sonra zararsız bir şekilde öğrenecektim.

Gerçekten otururken mekik çekecekmişim gibi karnım sıkıştı. Akşam sabah bulantısı mı yoksa Stetson ve başka biri fikri mi? Karnıma kramplar girdi. Hayır, Rattler'a gitmeyecektim.

"Hayır. Eve gidip Stetson'ın annemin pençesinden kurtulup kurtulamadığına bakacağım. Son zamanlarda çok kaypak davranıyor."

"Nasıl yani?" Son zamanlarda ben de kaypak davranıyordum. Bir kez birlikte olmamızın onu da etkilemiş olması mümkün değildi, değil mi? Umut beni yalnız bir yola sürükleyecekti.

"Bilmiyorum. Aslında Rattler'a gitmedi. Remington iyi olup olmadığını öğrenmek için sürekli başımın etini yiyor."

Kusma isteğinin yerini karnıma yayılan sıcak, bulanık bir his aldı. "Stetson'ın kalabalık çekmeyeceğinden ve gelirin düşeceğinden mi endişeleniyor?"

Isla homurdandı. "Değil mi? Hayır, başka bir şey ama Stetson konuşacak biri değil. Sanırım Holden'ın evindeki Krystal karşılaşmasından sonra ortalıkta görünmüyor."

Krystal'ın adını duyduğumda hırlamak istedim. Onu işte görmek yeterince kötüydü. Onunla profesyonel olarak uğraşmak zorunda kalmak tüm sabrımı zorluyordu. Kısa bir süreliğine de olsa Stetson'ın onu seçtiğini bilmek içimi burkuyordu.

Klinikte hemşireydi ve çok sinir bozucuydu. Holden ve Emery'nin resepsiyonundaki olaydan beri benden uzak duruyordu. İlk başta Stetson'la birlikte olduğumu bildiği paranoyasına kapılmıştım ama alışılmadık derecede becerikli ve herkese karşı nazikti. Genellikle, ne kadar aşağılayıcı olursa olsun aklından geçenleri söylerdi ve hepimizden çok daha fazla önemseydiği bir konuya girdiğinde hepimiz içten içe gözlerimizi devirirdik.

Holden ve Emery'nin düğününde Barronlarla karşılaşmak onu en azından bir süreliğine korkutmuş olmalı. Halkın geri kalanının desteğinden yoksunken kasabanın kraliyet ailesine karşı çıkmak zordu.

"Belki," diye mırıldandım.

Isla, içinde büyüdüğüm ve hâlâ annemle birlikte yaşadığım karavanın yanına yanaştı. Çiçekler açmış, soyulan güverteyi gizliyordu. Evin kirası ödenmişti ama tam zamanlı çalışmaya başladığımdan beri çatıyı onarmak ve bazı tesisatları tamir etmek zorunda kalmıştık. Ufukta daha fazla çatı işi görünüyordu. Sırada elektrik işleri vardı. Ev eskiydi ama mümkün olduğunca iyi bakılmıştı. İkinci el dükkânı annemin birikimlerini zar zor dolduruyordu ve parasını boşuna tamirlatlara harcamasını istemiyordum.

"Bu hafta sonu görüşür müyüz?" Arabasından inerken sordum.

"Başka ne yapacağım ki?" diye sordu alaycı bir ifadeyle ve gözlerini devirerek kendini küçümsedi.

"Cumartesi günü, vardiyam bittikten sonra bu kasabanın altını üstüne getirebiliriz." Sadece Rattler'ın yerinde değil.

Güldü, tamamen Isla'ya ait mutlu, melodik bir ses ve ilk kez onun gibi olmayı dilemedim. Zarif ve . O da sık sık benim gibi olmayı dilediğini söylerdi. Kim oldukları konusunda güvensiz iki kız.

O günlerin geride kalacağını düşünmüştüm. Daha iyiye gitmişlerdi ve bu yeterince iyiydi.

Barda neden bir kızcılık suyundan fazlasını içmediğime dair bir bahane uydurmak zorunda olmadığım için minnettar bir şekilde kapıya doğru koştum. Bir kız, arkadaşları bir şeyler olduğunu anlamadan önce ancak bu kadar çok mesane enfeksiyonu ve diyet kısıtlaması iddia edebilirdi.

Bu hafta sonu rahatsızlığım ne olacaktı? Bunu çözmek için birkaç günüm vardı. Eninde sonunda Isla'ya hamile olduğumu söylemem gerekecekti - bu aynı zamanda ona babanın kim olduğunu da söylemem gerektiği anlamına geliyordu.

Üç haftadır beni rahatsız eden mide ekşimesi daha da alevlendi. İçeri girdim ve bir Tums aldım. Fırın tıkırdadı, ince sıcaklığı yayıldı

Annemin akşam yemeği için koyduğu gveten gelen lezzetli kokularla.

Sıcak krk bacağının üzerinden kaydı. "Hey, Floof." Kedimi kucağıma .

Barınaktan kurtarılmıştı, bilinmeyen bir yaştaydı, rafineride çalışan ve taşınan bir adam tarafından geride bırakılmıştı ve bir yetişkin olarak benim ilk evcil hayvanımdı.

O babası tarafından terk edilmişti, ben de yle.

Yüzümü uzun kürküne gömdüm. Annem ona Fancy derdi ama ben yürürken kürkünün sallanmasından dolayı Floof'ta karar kılmıştım. Soyunda bir Maine coon olmalıydı: uzun kabarık kuyruk, tüylü patiler ve başka hiçbir şeye benzemeyen bir su sevgisi. Bana bağlıydı ve ne zaman banyo yapsam kenarına tnyordu.

"Tater tot sıcak yemek?" Annemin içeride bir yerde olduğunu bilerek seslendim. Perşembe günleri ikinci el dükkânını erkenden kapatırdı. Babam gittiğinden beri o gün bizim yemek gecemiz olmuştu. Tastee Queen'de işe girdiğimde bile onlara Perşembe günleri alışamayacağımı söylemiştim. Klinikte çok fazla salınım yoktu. Kliniğin poliklinik kısmı dokuza kadar açıktı ve ben genellikle neredeyse dokuz bua kadar oradan çıkmazdım, ama yine de Perşembe akşam yemeklerinin çoğunu ben yapardım.

Yatak odasından çıktı, benim daha yaşlı ve yıpranmış bir versiyonumdu. Saçları açık kahverengiydi ve şakaklarının büyük bir kısmı kırlaşmıştı ve boyamakla ilgilenmiyordu. Erin Finnegan beni insanların ne düşündüğünü umursamamam için yetiştirmişti ve bu tutum yıllar içinde bana yardımcı olduğu kadar kıımı da ısırmıştı.

Gülümsedi ve gözlerinin kenarları kırıştı. "Bu sefer peynir ekledim."

Karnım gurulduyordu. Göğüslerim acımaya başlamıştı ama Floof'un sıcak vücudu sıcak su torbası gibiydi. Yeni styenler almam gerekecekti. Muhtemelen yeni gündelik kıyafetler. Yakında hamile kıyafetlerine ihtiyacım olacaktı.

İçimden bir heyecan mızrağı fırladı ama heyecanlanmak için henüz çok erkendi. Bu benim kk sırrım değildi. Stetson'a söylemek zorundaydım ve sonra... Barronların geri kalanı öğrendiğinde heyecanın nasıl uyum sağlayacağından emin değildim.

Annem ayaklarını sürüyerek fırına gitti ve pencereden baktı. Ona hamile olduğumu söylemek için ağzımı açtım, sadece kelimeleri söyleyip içimden istiyordum. Bilen tek kişi Joan'dı ve bildiğim kadarıyla o da başka kimseye söylememişti. Joan profesyonel olarak biliyordu. Anneme söylemek çok kişiseldi.

Dudaklarımı kapattım ve Floof'un çenesini kaşımaya devam ettim. Önce Stetson'a söylemem gerektiği hissinden kaçamıyordum ve muhtemelen o başka bir şekilde öğrenmeden önce bir an önce bir şeyler söylemeliydim. Laboratuvarda kendimi test etme riskini bu yüzden almamış mıydım? Yoksa ben ondan kaçtığım ve o da benden kaçıyor gibi görüldüğü için mi oyalanıyordum?

Annem doğruldu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Bana baktı. "Her şey yolunda mı tatlım? Son zamanlarda çok bitkin görünüyorsun."

"İyi uyuyamıyorum." Ağrıyan göğüsler. Mide yanması. Ve stres. Floof'u yere bıraktım. Annemin bacaklarına dolanmak için geçti. Büyük haberimi onunla paylaşmadığım için duyduğum suçluluk duygusunu görmezden geldim ve konuyu değiştirdim. "Bugün mağaza nasıldı?"

Dükkan babamın ailesine aitti ama annemle babam evlenince babam devralmıştı. Annem, babam otuzlu yaşlarının başında orta yaş krizine girip dükkânı bir ton borç biriktirmek için kullanmaya karar verdiğinde öğrendiği gibi, dükkân ikisinin de adınaydı.

Boşandıktan sonra batmamak için dükkânı elinde tutmuş ve tırnaklarıyla kazıyarak tekrar kara geçmişti. Sonunda, kırıntılar ve daha fazlasını kazanmak yerine kendine gerçek bir yaşam ücreti ödeyebileceği bir noktaya gelmişti.

"Perşembe gününe göre meşgulüm." Dolaba gitti ve birkaç tabak çıkardı. "Sanırım yarın daha da yoğun olacak. Biraz erken gidip raflara yeni ürünler koyabilirim."

Bağışlanan eşya kutularını karıştırmaya bayılırdım. Annem ilk hakkı bana verirdi. "Pazar günü yardım edebilirim. Isla da yardım edebilir."

Isla bağışları incelemeyi benden daha çok severdi ama hiçbir şeyi kabul etmezdi. Naomi Barron'un kızı ikinci el bir şey giydiğinde küplere bineceğini bilmek için sormama gerek yoktu.

"Bu güzel olurdu."

O zaman anneme hamile olduğumu söyledim. İkisine de söyledim.

Stetson'a daha erken söylemem gerekecekti. Kendime Cumartesi gününe kadar süre tanıyacak, sonra da arayıp benimle buluşmasını isteyecektim. Rattler's'da ona yapışan kişiden onu koparmanın küçük bir tatminini yaşayacaktım. Bu düşünce, onunla tek başıma konuşma beklentisi ve korkusu karşısında bana güç verecekti.

Mide yanmam geçti. Birkaç gün uzakta olmak bugün değildi ve bir süre rahatlayabilirdim.

Delici bir ılık beni derin uykumdan uyandırdı. Bir gözümü açtım ve kaşlarımı çattım. Bu ses de neyin nesiydi? Ritmik bir alarm beni ayağa kaldırdı, damarlarıma adrenalin doldu. Bir şeylerin ters gittiğine dair derin bir his pençelerini göğsüme geçirdi. Keskin bir koku burnuma saldırdı.

Oh, Tanrım. Burası mıydı?

Okulda yangında ne yapılmaması gerektiğine dair öğrendiğim her şeye karşı çıkararak kapıya doğru srndm ve kapıyı araladım. Annem ben yattıktan sonra bir şeyler pişirip yakmış mıydı? Bu onun yapacağı bir şey değildi. Gözlerimi kırıştırdım ve gözlerimi kısıtım. Koridor sisliydi ama bulanık olan benim görüşüm değildi. Duman vardı.

Karavan alevler içinde miydi? Durum ne kadar kötüydü? Kokudan çok korku havamı kesmekle tehdit ediyordu. Kalbim daha çok çarpıyordu. Annem uyanık mıydı? Çok derin uyurdu.

Koridorda kıvrılan dumanlar ksrğm tetikledi. Nabzım hızlandı. "Anne!" diye bağırdım. "Floof?"

Geceleri kapımı kapalı tutardım ve kedim annemle uyurdu. Onun kapısı açıktı.

"Anne!" İyi olmalıydı. "Floof?" ok geç kalmış olamam.

Odamdan dışarı ıktım. Karanlıkta, genelde mutfakta yapabildiğim kadar çok şey seçemiyordum. Bir ksrk daha çıkararak karavanın sonundaki annemin yatak odasına koştum.

Beni kapısında karşıladı, ince bornozunu bağlamıştı, gözleri kocaman ve saçları yataktan fırlamıştı. "Ateş," diye nefes nefese kaldı.

Rahatlama hissim kısa sürdü. "Floof nerede?"

Döndü ve etrafına bakındı. Tekrar ksrdm, boğulana kadar hava boğazıma takıldı. Yere yakın olmam gerekmiyor mıydı?

Kolumdan tutarak yatak odasının kapısını kapattı ve beni karavanın en ucundaki büyük pencereye doğru sürükledi. Ana yatak odasının en önemli parçası olan bu pencerenin on yıl önce değiştirilmiş olması gerekirdi. "Gitmemiz gerek."

"Floof'u almam gerek." Ciğerlerim sıkıştı. Boğazım çok kuruydu ve duman tadı alıyordum. Benden bir öksürük daha ıktı. Onu nceki sahibi gibi terk etmeyecektim. Onu bulmak zorundaydım.

Krk duman rengindeyken bunu nasıl yapabilirdim?

Annem camın ana panelini pencereden çıkarırken öksürmeye başlamıştı. "Kendi başının çaresine bizden daha iyi bakar. Gel hadi."

Tereddüt ettim. Onu bulmak için karavanla aşağı inecektim. Ama artık düşünmem gereken sadece ben değildim.

Ona yardım etmek için araya girdim. "Gel, kedicik, kedicik, kedicik!" Perdeyi iterken seslenmeye devam ettim.

"Önce sen git."

Sokak lambası üzerine vuruyor, saçlarını sarı çizgilerle aydınlatıyordu.

"Kedim," diye hıçkırdım, ağladığımın farkında değildim ve bu sadece duman tahrişinden kaynaklanan gözyaşları değildi. Nerede olabilirdi ki? Oturma odasında mı? "Yatağın altında mı?"

"O da pencereden girebilir. Eğer ölürsek onu kurtaramayız, Lyric. Git hadi."

Gecikmem anneme pahalıya mal oluyordu. Bu duman ikimiz için de iyi değildi.

Pencereden sürünerek çıkmama yardım etti. Aşağıya düşüş bir metreden fazla değildi ama annemin şakayıklarının etrafındaki malçların üzerine düştüğümde bir çığlık attım. Kahretsin. Yalın ayaktım ve üzerimde sadece tişörtüm ve ince şortum vardı. Günler sıcak geçmişti ama beton gece boyunca sıcaklıkla birlikte soğumuştı. Tüylerim diken diken oldu.

Güçlü eller beni sardı ve kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Bu gece daha ne kadar şoka dayanabilirdim?

Komşumuz Francis beni yana kaydırды. "Annene yardım edeceğim. 911'i aradın mı?"

Tanrım, hayır. Tek umursadığım annem ve Floof'tu. Annemin pencereden çıkmasına yardım etmek için uzaklaşırken, "Telefonum içeride," dedim.

Öksürürken elimin tersini yüzüme sürttüm. Boğazım kaşınıyordu ve ağzımın tadı yanan elektrik bandını yalamışım gibi geliyordu ama nefes almak hemen kolaylaştı.

Francis ikimizi de kaldırıma doğru götürdü. Çıplak ayaklarımın altındaki beton serindi ve bizi daha uzağa, hatta evinin yanından bile geçirirken tiz alarm hâlâ duyulabiliyordu. Duman yatak odasının penceresinden dışarı çıktıkça daha da yoğunlaşıyordu.

"Floof," diye mırıldandım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü.

Annem bana sarıldı. "Kendi başının çaresine bakacaktır. Hep öyle yapar."

Siren sesleri geceyi doldururken gözlerimi sıkıca kapattım. İçinde büyüdüğüm ev, mahalleyi aydınlatan turuncu alevler içinde patlarken çaresizdik. İtfaiye ve polis geldiğinde diğer komşular etrafımızı sardı.

Üzerimize battaniyeyi kimin örttüğünü görmedim ama kumaş bizi gecenin serin havasından koruyana kadar titrediğimi fark etmemiştim.

Annemin yüzü taş kesilmişti ve Francis bir polisle konuşurken ve ikisi de bize doğru yürürken gitmeme izin vermedi.

"Hepiniz nasılsınız?" Memurun siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yaka kartında Bird yazıyordu. Benden birkaç yaş büyüktü ve sokakta birbirimizin yanından geçerken hep gülümser ve selamlaşırdık. Ama şimdi beni ve annemi kurnaz bakışlarla inceliyordu, kahverengi gözlerinde derin bir endişe vardı.

"İyiyim," dedim öksürerek. Tamam, tam olarak iyi değildim ama her şeyimi benden çalan yangının içinde kalabilirdim. Annem de aynı cevabı vermiş gibi başını salladı.

Sokakta bir ambulans gürültüyle ilerliyordu.

"Hemen döneceğim." Memur Bird bizi sağlık görevlilerine göstermek için ayrıldı.

Annem öksürdü, bu da boğazımın tahriş olduğunu hatırlattı ve ben de öksürmeye başladım. Dilimde kalan dumanın tadı iğrençti.

Sonraki birkaç dakika bulanıktı. Sağlık görevlileri beni ve annemi kontrol ediyordu. Bizi ambulansa bindiriyorlardı. Hastaneye yürüyebilir ve ciğerlerimi temizleyebilirdim -sadece birkaç blok ötedeydi- ama pijamalarımınla yalınayaktım.

"Arayabileceğim kimse var mı?" Memur Bird sordu. "Sizinle hastanede buluşacak biri?"

Isla'nın numarasını sayıkladım. Kendi numaramı bildiğimden daha iyi biliyordum; çocukken birbirimizin numarasını ezberlemiştik. Isla çılgına dönecekti ama kliniğe koşacaktı. Ailesinin tahmin ettiğinden daha fazlasıyla başa çıkabilirdi.

Öksürdüğüm için beni karyolaya yatırdılar ve battaniyeyi anneme verdim. Erkek sağlık görevlisi - Stetson'dan birkaç yaş büyük, geçen hafta hemoglobin testi için kan aldığım bir gençle birlikte - benim için başka bir battaniye hazırladı. Minnetle altına sarıldım. Annemin yüzü kir içindeydi. Ben de aynı mı görünüyordum? Her gün pencereden tırmanıp çiçek tarhlarına atlamıyordum.

Hastanede bizi farklı odalara yerleştirmek istediler ama annem bunu reddetti. "Sadece bir tur attım. Onu kontrol et. Daha büyük dozda duman aldı."

Dylon karyoladan muayene yatağına geçmeme yardım ederken o da sert plastik bir sandalyeye tünedi. Eğer odadan sağa dönüp

uzun bir koridordan geçip laboratuvara varırdım. Laboratuvarın diğer tarafında klinik vardı. Hastanede sekiz yatak ve acil servis için kullanılan iki küçük oda vardı. Klinikte hasta olmuştum ama hastane tarafında hiç bulunmamıştım.

Hemşire kapıyı kapattı. Meghan annem yaşındaydı ve isteyebileceğim en iyi kişiydi. Beni çocukluğumdan beri tanırdı ve annemin müdavimiydi.

Gülümsemesi nazik ve güven vericiydi. "Selam Lyric. Erin. Bu şekilde tanışmamalıyız."

Gülümsedim ama gerçekler içime işliyordu. Annem ve ben her şeyimizi kaybetmiştik. Sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan bir hastanedeydim ve gidecek hiçbir yerim yoktu. İçimden bir ürperti geçti. *Bir arada tut.*

Meghan parmağıma bir oksimetre taktı ve üst koluma bir tansiyon manşonu sardı. "Hayati değerlerini aldıktan sonra sana sıcak bir battaniye getireceğim. Ben gidip kan alacağım, böylece laboratuvar geldiğinde hemen çalışabilirler."

Arwyn nöbetçiydi. Şehirde yaşıyordu ve birkaç dakika içinde burada olurdu. İç çektim. Ne fiyasko ama. Annem ve benim tıbbi faturalara ihtiyacımız yoktu ama gidecek hiçbir yerimiz de yoktu. Laboratuvar testleri için ödeme yapmak şu anda kiraya eşdeğer tutardı. Param ve kartlarım telefonumla birlikte, artık orada olmayabilecek yatak odamdaki şifonyerimin üzerindeydi.

Boğazımdaki sıkışıklıktan dolayı hıçkırdım. Hastanenin steril kokusu öksürüğümü kovaladı. Boğazım tahriş olmuştu ama iyiydim. Beni ya da bebeği etkileyecek kadar uzun süre maruz kalmamalıydım.

Oh, hayır. Bebek. Aklımdan otomatik acil servis laboratuvar testleri geçiyordu. Personelin olası testler ve tedavi için hamilelik durumumu bilmesi gerekiyordu. Daha fazla insan öğrenecekti ve ben henüz babaya söylememiştim.

Dışarıdan sesler geliyordu, bunların arasında ruhumun derinliklerine işleyen belirgin bir erkek sesi de vardı.

Stetson'ın burada ne işi vardı? Yatağa gömülmek istedim. Onun sesini duymanın verdiği haz, hızla ayıltıcı bir farkındalığa dönüşüyordu.

"Sanırım arkadaşların geldi," diye mırıldandı Meghan bir bilgisayar standında bilgileri girerken. "Sen hazır olana kadar bekleme odasında kalmalarını söyleyebilirim."

Daha fazla erteleyemezdim. Hastanedeydim ve acil serviste standart kan tahlili yapıldığını biliyordum. İş arkadaşlarımdan çoğuna güveniyordum ama hem annemin hem de Stetson'ın karşısına çıkıp onlara söylemekten korktuğumu itiraf edemezdim. Annem hayatımdaki en önemli kişiydi. Bilmesi gerekiyordu.

Ve Stetson bebeğin hayatındaki en önemli insanlardan biri olacaktı. Ona sahip olamamam, acil servisin gece personelinin önce bunu bilmeyi hak etmediği anlamına gelmiyordu. "Aslında, onlarla gerçekten hızlıca konuşabilir miyim? Sadece iyi olduğumu söylesem?"

Midem öyle bir bulandı ki elimi dudaklarıma götürdüm. Stetson'a, anneme ya da Isla'ya böyle söylememem gerekiyordu. Özel olması gerekiyordu. Benim zamanımda olması gerekiyordu.

Ama o zaman hamile kalmamak için korunmam gerekiyordu.

Meghan kolumu okşadı ve benim için kuralları esneteceğini bildirmek için bana göz kırptı. İş arkadaşı olmanın avantajı. "Sadece birkaç dakika. Zaten kan alma arabasını almam gerekiyor."

Boğazımdaki safra yükselirken başımı salladım. Meghan, "İki dakikan var, döndüğümde seni kapı dışarı edeceğim," diyerek dışarı çıkar çıkmaz Stetson kapıdan içeri omuz attı.

Küçük bir acil servis, bekleme odasının köşede olduğu anlamına geliyordu. Çok uzun zamandır hayalini kurduğum adamla karşılaşmadan önce çok kısa bir yürüyüş yaptım. Koyu sarı saçları, bütün gün şapka takmış ve bütün gece parmaklarını şapkanın içinden geçirmiş gibi dağınık ve karışık. Paçaları yıpranmış, dizleri delik, yırtık pırtık bir kot pantolon ve dar siyah bir tişört giymesine rağmen nasıl hâlâ gördüğüm en yakışıklı adam olabiliyordu?

Isla onun arkasından başını uzattı ve onu iterek yolundan çekmeye çalıştı. "Aman Tanrım, Lyric. İyi misin?" Annemin üzerine yürüdü. "Erin, aman Tanrım. İyi misin?"

Stetson'ın bakışları annemi kontrol edecek kadar uzaklaştı, sonra beni tekrar kıstırdı. Buruşuk görüntümü inceledi, bakışları vücudumda gezindikçe kararıyordu. Hastane battaniyesinin altında büzülmüştüm ama sanki lazer görüşü vardı. "Ne oldu?"

"Karavan gitmiş." Annemin sesi boğuktu. "Gözlerimizin önünde yandı."

Stetson'ın kaşları düştü. "Kahretsın."

Koridorun sonunda kan alma arabasının gürültüsü duyuldu. Meghan yakında dönecekti. Yutkundum ve konuşurken sesim boğuk çıkıyordu ama bunun yangınla bir ilgisi yoktu. "O dönmeden önce hepinize bir şey söylemem gerekiyor. Kan alacaklar ve hamilelik testi yapacaklar." Standart olabilir ama ben öyle olmasını istedim. I

doktorun her şeyin yolunda olduğundan emin olmasını istedi. "Ve olumlu olacak."

Odanın havası bir kalp atışında çekildi. Hareket edemiyordum. Stetson kıpırdamadan durdu, bakışları benimkilere yapışmıştı. Normalde yontulmuş olan yüzü granit gibi hareketsizdi. Neye bakacağınızı bilmezseniz duygularının çoğunu saklayan gözleri bile -ki ben onları okumakta uzmanlaşmıştım- donuktu.

"Lyric?" Annemin şaşkınlığı duyulabiliyordu. "Kim?"

Göz ucuyla benimle Stetson'ın arasına baktığını gördüm. Annem babamın onu ezip geçmesine izin vermiş olabilirdi ama hiç de cahil değildi. Anlayışlı olmayı ve insanları okumayı kendine amaç edinmişti. Keskin nefesi bana durumu doğru yorumladığını söylüyordu. Hecelemek zorunda kalmamak küçük bir hediye.

Isla'nın gözleri büyüdü. "Ciddi misin? Oh, hayır. Terk eden o ahmak değil." Sonunda benimle ağabeyi arasındaki gergin bakışı yakaladı. Yüz ifadesindeki parçaların yerine oturduğunu görmeme gerek yoktu. Stetson kaypak davranıyordu. Alkol eksikliğim. Gözlerimi ondan alamayışım.

Ne düşünüyordu? Anlayamadım.

"Aman Tanrım. Oh. Aman Tanrım. *Tanrım*." Isla iki eliyle onu itti, göz temasımızı bozabilecek tek şey buydu. "Seni bencil piç."

Üzerimdeki dikkati, kız kardeşinin ellerini sanki yeniden on beş ve beş yaşındaymışlar ve onunla dalga geçiyormuş gibi uzaklaştıracak kadar uzun sürdü. "Benim olduğumu bilmiyoruz."

Kalbimi göğsümden söküp çıkarmış da olabilirdi. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve burnumu çektim. "Bu senin," diye mırıldandım. "Tabii benim çok güvenilir döngümün bir özetini istemiyorsan."

"Birkaç hafta önce bir adamla birlikteydin-"

Ona mermeri kesebilecek bir bakış fırlattım. Dudaklarını birbirine yapıştırması için yeterliydi bu. "Peki sen kiminle birlikteydin? Onlardan hamilelik testi isteyeyim mi?"

Annem ayağa kalktı ve bornozunu düzeltti. Isla'nın koluna dokundu. "Belki de bu ikisini biraz yalnız bırakmalıyız."

"Bunu nasıl yaparsın?" Isla ayağını yere vurdu, sonra şımarık bir velet hareketi yaptığını fark etmiş gibi duruşunu düzeltti.

"Isla, onları şimdilik biraz yalnız bırakalım." Isla, Stetson'ın arkasından ters ters bakarken ikisi kapıdan dışarı çıktı.

İnce yastığa uzanıp başımı battaniyeyle örtmek istedim. Bu yüzleşmek istemediğim bir konuşmaydı. "Babalık testi yaptıracağım." Mantıklı olmaya çalıştım. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi ister miydim? Ama sonuçta bana güvenmediği anlamına geliyordu ve bu... acı veriyordu. "Ben hamileyken yapabilirler."

"Benim olduğuna emin misin?" diye sordu sessizce.

"Kesinlikle. Ama yine de testi yapacağım. Ailenin nasıl tepki vereceğini biliyorum." Meselenin geri kalanı da buydu. Bütün kasaba aksi yönde spekülasyon yapacaktı. Benim umurumda değildi ama Isla'nın umurundaydı. Naomi. Cameron. Bebeğin Stetson'dan olduğunu düşünmezlerse ne yapacaklarını bilmiyordum. Ama daha da kötüsü, olduğunu öğrendiklerinde ne yapacaklarından korkuyordum. Liam 2.0 mı ortaya çıkacaktı? Yoksa Stetson'ın bebeği onların yönetimi ele geçirmesine mi neden olacaktı?

Ürperdim. Her iki seçenek de ideal değildi.

Yatağın kenarına çöktü, neredeyse ayaklarımın üzerine oturacaktı. "Siktir, Lyric."

"Evet." Bacaklarımı altına kıvırdım. İki ay önce Stetson'la aynı yatakta olmayı hayal ederdim. Ama bu o değildi. Baharatlı amber kokusu sarmıştı. Onu tanıdığımdan beri aynı tıraş losyonunu kullanıyordu. Çok tanıdık. Rahatlatıcı. Ama yüzündeki şaşkın ifade beni yerimde sabit tuttu.

Meghan içeri girdi ve sanki her şeyi duymuş da görmezden gelmeyi tercih ediyormuş gibi kan alma işlemine devam etti. Stetson annemin oturduğu sandalyeye geçti, iri vücudu ince mobilyanın üzerine çökmüştü.

"Dr. Klevin nöbetçi ve birkaç dakika içinde burada olacak." Meghan el arabasını kapıdan dışarı çıkardı.

Dr. Klevin profesyoneldi. Tedbirli olacağına güvenmiştim. Küçük bir hastane için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Hayatımdan geriye kalanlara nasıl tutunacağımı bulmak için zaman istedim. Kan alma bandajını ittim ve kolumu esnettim. Haberler çıkmıştı. Acil servisin ötesinde ne kadar yayılacaktı?

"Ne yapacağız?" Stetson sözlerini zorlayarak sordu.

Onun koyu kahverengi bakışlarıyla karşılaştım. İçimde barındırdığım ve kabul etmeyi reddettiğim hain fantezi başını kaldırdı. Sevinir, tek dizinin üzerine çöker, hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği tek kızın ben olduğumu söylerdi. Sonra bebekten ve birlikte yaşayacağımız hayattan bahsederdi.

Sonsuza kadar mutlu. Peri masallarındaki gibi.

Annesiyle yaşıyan beş parasız bir tıp teknisyeniydim ve evimiz yeni yanmıştı. İlk düşüncesi "Bu benim mi?" olmuştu.

Peri masallarındaki gibi değil.

Onun da benim kadar ya da benden daha kötü olmasını istedim. Özlem. Sürekli arzu. Bana onun her şeyi olduğumu söylemesini istedim.

Onun bu halini değiştiremezdim. Beni sevmesini sağlayamazdım. Yani, evet. Şimdi ne olacak?

Yangın bana odaklanmam için farklı koşullar sağladı. Pek parlak bir tarafı yoktu ama yine de kabul ediyorum. "Çözmem gereken çok şey var. Annem ve ben *her şeyimizi* kaybettik. Bundan sonra gidecek bir yerimiz bile yok. Arabamızın anahtarları evdeydi. Paramız. Kıyafetlerimiz." Gözlerimden yaşlar fişkırdı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Ve Floofu bulamadım. Ya öldüyse?"

Feryat etmek istememiştim ama içinde bulunduğum durumdaki onca adaletsizlik arasında kedimi kaybetmek direncimi kırdı.

Sıcak bir beden beni yatakta sıkıştırdı ve kollarına çekildim. "Tanrım, özür dilerim Lyric. O kadar şaşırmıştım ki neredeyse yangını unutuyordum."

Özlemini çektiğim rahatlık benim olmuştu. Mesele bebek değildi ama yangın travma yaratmıştı ve kedimi kaybetmiştim. O anda birine ihtiyacım vardı ve o benim için oradaydı. Ne kadar süreceğini bilmiyordum ve bu da en az onun kadar kalp kırıcıydı.

"O gitti, Stetson." Kendimi onun sert göğsüne bırakıp hıçkırdım. Kalbimin acımasından bıkmıştım.

* * *

Stetson

Sabahın üçünde ailemin evinin önünde, kapıya olabildiğince yakın bir yerde durdum. Çimlerin canı cehenneme.

"Burada bekle, mı?" Ön koltuktaki solgun Lyric'e söyledim.

Isla benimle konut düzenlemeleri konusunda anlaşılmaktan başka bir şey konuşmamıştı. Erin benim eski yatak odamda kalabilirdi. Alt katta küçük bir mutfak vardı, böylece anne ya da babasının üstünde olmayacaktı. Isla ona ödünç verebilirdi.

giydirip karavana götürecek ve karavanla hasarı uzlaştırmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı.

Lyric benimle eve geliyordu. Annesi ve onun için durum bu kadar vahim olmasaydı, uzun zamandır onu arzuladığımı itiraf etmeden onu kendime yakın tutmak için başım dönecekti.

Annem mutfaktaydı, üzerinde siyah yoga pantolonu ve babamın eski tişörtlerinden biri vardı. Babamın uyumasına izin vermesine şaşırıyordum.

Isla ve Erin devreye girdi.

"Teşekkür ederim," dedi Erin annesine. "Söz veriyorum en kısa zamanda yakandan düşeceğim."

Annemin yüz ifadesi buz gibiydi. En azından hissettiğinden emin olduğum kızgınlığını gizledi. "Seni tekrar ayağa kaldıracamız."

Isla Erin'i aşağı indirdi, evin düzenini ve Erin duş alırken kıyafetleri nasıl bulacağını anlattı.

Kulak misafiri olmadıklarında annem başını bana doğru eğdi. "Neden senin evinde kalamadı?"

"Lyric benimle kalıyor. O hamile." Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordum. Gerçekmiş gibi gelmedi. Daha çok bir tanıdığın haberini anneme anlatıyormuşum gibiydi. Lyric sıradan bir arkadaştı ve annemi bu konuda uyarmak yerine sözlü bir yumruk atmak en iyisiydi. Zor yoldan öğrenmişim. Yalan söylenmesinden ya da yanlış yönlendirilmekten hoşlanmazdı ve babamın ilişkisini öğrendiğinde verdiği tepkiyi hatırlayacak kadar yaşlıydım. "Muhtemelen benimdir."

Annem haberi sindirirken kulaklarımda sessizlik uğuldadı. "Muhtemelen mi?" Tıslaması buzu eritebilirdi.

Eğer şapkam olsaydı, onu önümde tutardım. Nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Hayal kırıklığı bir uçuşumun kenarında dengede duruyordu, bebeğin benden olmayabileceği haberiyle devrilmeye hazırdı ama bunu itiraf edemezdim. Ne anneme, ne de kendime. Lyric'e güveniyordum ama iş ilişkilere gelince, onun yaptıklarını muhtemelen onun benimkileri bildiği kadar iyi biliyordum.

Ne zaman Rattler'da bir pislikle buluşsa içim içimi yiyordu. Kanseri iyileştirmiş ya da dünya barışı sorununu çözmüş olmaları umurumda değildi. Pislikler. Hepsi. Hiçbiri onunla altı ayı dolduramadı ve ben onun "doğru kişiyi" bulmasını izlemekten korkuyordum.

Eski sevgilisi Cole altı ayı geçerse devreye girmeye hazırdım. Rattler'da birlikte olduklarında, onun arkasından başka kadınlara bakıyordu ve sesindeki sürekli "*daha iyisini yapabilirim*" tehdidinden hoşlanmıyordum.

onunla konuştuğunda. Onu restorandan atmamak için gösterdiğim itidal bana madalya kazandırmalıydı.

"Yeni öğrendim," dedim sonunda. "Lyric'le konuşacak çok şeyimiz var ama yaşayacak bir yer ve eşyalarını yerleştirecek bir yol bulması gerekiyor, sonra... bebek hakkında konuşabiliriz."

"Bebek," diye yineledi annem, yüzünden kan sızıyordu. "Yine bebek hakkında ne yapacağımı düşündüm." Geçmiş omuzlarından silkeledi, yüz ifadesi tekrar işine döndü. "İyi. Evinizden çıkabilmesi için onu ayağa kaldırın. Bebeğin senden olup olmadığını öğrendikten sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Annemin söylediği her şey beni kızdırıyordu ama gecenin bir yarısıydı ve sabahın üçünde onun kişiliğini değiştiremezdim. "Umarım tekrar uyuyabilirsin." Dışarı çıktım.

Lyric ön koltuğumda kıvrılmıştı ve lanet olsun, onu izlemek için birkaç saniye daha ayırdım. Kamyonetimin içindeydi, başı cama yaslanmıştı, elini çenesinin altına sıkıştırmıştı.

İçeri girdiğimde doğruldu. Üzerinde kalan hafif duman kokusu taksiyi doldurmuştu. Garaj yolunu kullanarak yola çıktım ve evime doğru yarım mil sürerken hiçbir şey söylemedim.

Bu evi arazimizin en yüksek noktasına inşa etmiştim. Güney ve doğudaki muhteşem manzara, arazimin kuzey ve batı taraflarını çevreleyen üç sıra ağaç koruma sağlayacak kadar uzamadan önce şiddetli rüzgârın yükünü çekmenin bedeliydi. Lyric, küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşından başka bir şey değilken Isla'yla birlikte burayı ilk görenlerden biriydi.

Ama gecenin köründe onunla birlikte yola çıkmak doğru geldi. Benim yerimi biliyordu. Rahatlamasına ve iyileşmesine yardımcı olabilirdim.

Bitişik garaja park ettim, eve en yakın bölmeyi kullandım. Chevy diğer bölmedeydi.

Yanına gittiğimde kayarak çıkıyordu. Onu kucağıma aldım, onu tekrar kollarımda hissetmekten zevk almamak için kendimi zor tuttum. Doğru zaman değildi. Hiç olacak mıydı ki?

Ciyakladı ve kollarını omuzlarıma doladı. "Ne yapıyorsun?"

"yok."

Gevşedi ve ben de sebepsiz yere onu kucakladım. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Bunu hastanede de yapabilirdim ama Meghan onu tekerlekli sandalyeyle arabama kadar itmişti. Lyric annesine hastalar için ayrılmış tutucu terlikleri vermişti.

Onu yatağıma götürdüm. Evet, bir misafir odam vardı ama denesem bile kendimi o koridordan geçmeye zorlayamazdım. Ve denemedim de.

Onu California kral yatağına yatırdım. Ellerini yüzüne sürdü. Yorgunluk vücudunun her zerresine sinmişti.

"Yarın işe gitmiyorsun." Sormadım. Telefonu yoktu ve o uyuyabilsin diye evi sessiz tutacaktım.

"Arwyn Joan'a mesaj attı ve Joan ona pazartesiye kadar evde kalmamı söylemesini istedi. Benim vardiyalarımı o alacak." Küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırdı. "HIPAA sadece iş arkadaşlarınız düşünceli olduğunda bir yere kadar geçerli."

Duvara dayalı dev çekmeceli dolaba el salladım. "Hadi git duş al ve şifonyerimden ihtiyacın olan her şeyi al."

Gülümsemesi kayboldu ve onu odama koyduğumu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırptırdı. Çok doğal gelmişti. Daha önce de evime gelmişti, sadece Isla'yla kısa molalar vermişlerdi. büyük toplantılar yapmayı sevmezdim. Bunu Holden'a bırakmıştım. İşimde zaten yeterince insan vardı; evimin güvenli alanım olmasını istiyordum.

"Krystal'ın hiçbir şeyini giymeyeceğim."

"Hepsini temizledim," diye homurdandım. Bana sormadan her yere bir şeyler saklamıştı. "Gömlüklerim ve şortlarım var. Onlarla yüzeceksin ama Isla ve annen mağazadan kıyafet alana kadar iş görürler."

Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. "Yapmam gerek-"

"Temizlikten başka bir şey yapmayın, sadece daha iyi uyuyabilmek ve uyandığınızda kendinizi daha iyi hissedebilmek için."

"Stetson." Adımı iç çekerek söyledi. Yatak odam hakkında tartışmak mı, bebek hakkında konuşmak mı yoksa bir fıkra mı anlatmak istediğini bilmiyordum, fark etmezdi.

"Biraz dinlen, Lyric. Gecenin geri kalanında ve yarın için yapman gereken tek şey bu. Uyumadan önce bir şeyler yemek ister misin?"

Burnunu kırıptırdı. "Hayır. Belki biraz su?"

Çenemi banyoya doğru uzattım. Ahır tarzı kapı açıktı. Bir banyo kapısı için odadaki en sevdiğim dekordu. "İşin bitince biraz getiririm."

Mutfakta duşun sesini dinledim. Başladı ve ben de başımı salladım. Güzeldi. Her ihtimale karşı ona buzlu su ve birkaç tuzlu kraker getirdim. Hamile kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama öğrenmek zorundaydım. Öğrenmeye kararlıyım.

Lyric hamileydi. Ve bebek muhtemelen benimdi. Mantıklı gelmişti. Korunmadığımızı fark ettiğinde yüzünü görmüştüm. Sersemletici şok, korunmasız gitmeye alışkın birinin takınacağı bir ifade değildi.

İstiyor muydum- Hayır. Gecenin bir yarısı duygularımı düşünmenin ve ailemin bununla nasıl başa çıkacağını merak etmenin zamanı değildi. İsla'nın olumsuz tepkisini almıştım. Annemin çarkları çoktan dönmeye başlamıştı. Bütün bunlar başka bir günü bekleyebilirdi.

Su kapandığında ona kurulanması ve giyinmesi için birkaç dakika verdim. Neyse ki gecenin olaylarından sonra banyomdaki çıplak Lyric'i görmezden gelmek kolaydı. Benim kıyafetlerimi giyiyordu.

Yatak odasının kapısını kapatmamıştım. O da kapatmamıştı ama kapıyı çaldım.

"Öyle mi?"

Örtüleri geri çekiyor ve çarşafı inceliyormuş gibi battaniyeleri kaldırıyordu.

"Onları düzenli olarak yıkıyorum." Yatak odamda rahatına bakarken onu düşünmekten kendimi alıkoyabilirdim ama çıplak bacakları yüzdüğü gri Coal Haven Drillers tişörtünden dışarı çıkınca başka bir şey düşünemez oldum.

Bol kumaşın altında kalçası hareketleriyle birlikte sallanıyordu. Ayak bileklerindeki, incelemekten ısrarla kaçındığım çiçek dövmelemleri canlıydı ve sergileniyordu. Ön kolunun etrafındaki sarmal gül ve sırtındaki gömleğimin yakasından sarkan denizci pusulasının küçük bir noktası da aynı şekilde. Saçlarının mor uçları omuzlarının üzerinden nemli bir şekilde sarkıyordu.

"Ne kadar düzenli?" diye sordu, ses tonu şüpheliydi.

"Geçen hafta sonu." Bekâr olabilirdim ama evimin bu klişeye düşmesine izin vermeyi reddettim. Kirlenmek işimin bir parçasıydı, ama bunun alanımı kirlletmesine izin vermedim. "Senden beri kimseyle birlikte olmadım," diye ekledim sessizce.

Başka biri fark ettiyse bile bundan bahsetmemişti. Seks hayatım kimseyi ilgilendirmezdi ama Lyric'i yatağında gerçekten istiyordum ve eğer itirafım işe yararsa bunu yüzlerce kez daha tekrarlayabilirdim.

Omzunun üzerinden baktı, kara kaşları kalkıktı. "İyi olacak mısın?"

İçimden bir kahkaha patladı. Yaptığı yorum beklediğim son şeydi ama yapmalıydım. Bu Lyric'ti. "Ukala."

Cevabımdan tatmin olmuş olmalı. Yatağa tırmandı, oturmaya devam etti ve battaniyeleri kucağına örttü.

Suyu ona uzattım, yanına sürünerek girebilmeyi ne kadar çok istediğimden nefret ediyordum.

Tüm bardağı birkaç uzun çekişte içti. "Daha ister misin?"

Başını salladı ve bardağı yan masaya koydu. "Hayır. Şu anda yeterince işemem gerekiyor."

"Şimdi mi?" Hamile kadınlar hakkında gerçekten bir şeyler öğrenmem gerekiyordu. Bebek ne kadar büyüktü?

"Sanırım bu kadar erken hormonlar yüzünden. Sonra boyutu ve pozisyonu olacak, ama bu konuda çok fazla okumadım. Dürüst olmak gerekirse, hala kafamda oturuyor."

"Ne zamandır tanıyorsun?" Altı haftadır. Kadınlar en erken ne zaman söyleyebilirdi?

"Sadece birkaç gün. Şüphelenmiştim..." Yüzü, bu gece olan her şeyin üzerine bir de merak etmenin stresi eklenmiş gibi gerilmişti. "Ama kimse işime karışmadan nasıl test yapacağımı bulmam ve sonra da bunu yapacak cesareti bulmam gerekiyordu. Öğrendikten sonra da sana ne zaman ve nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyordu. Yangın bunu halletti."

Ona ayrıntıları sormadım. Ben şehirde aylak aylak dolaşırken onun tüm bunlarla tek başına uğraşıyor olması beni zaten boktan hissettiriyordu.

Basınç ciğerlerimi sıkıştırdı. Hastane odasında çok fazla konuşmamıştık. Uzun süre beklemiştik ama tahlilleri normal çıkmıştı, oksijen seviyesi iyiydi ve doktor gitmesine izin vermişti. Yine de kendi ayakları üzerinde durana kadar burada kalacağından başka bir şeye karar vermemiştik.

Ve sonra... Bilmiyordum. Evimden ayrılmasını düşünmek istemiyordum ve söylediklerimde ciddiye aldım. Bu gece için endişelenmesine gerek yoktu.

"Söylediğin için teşekkürler," dedim, soğukkanlı görünme oyununu kaybederek. Zaten onun dinlenmeye ihtiyacı vardı ve benim de... emin değildim. "Işık açık mı olsun, kapalı mı?"

Arkasına yaslandı ve yorganın altına daha da gömülerek yastıklarına sarıldı. İçimde bir şeyler değişti, değişti ve ben bunun

asla eski haline dönmeyecek. "Koridorun ışığını açık bırakabilir misin? Floof beni uyandırmasın diye genelde yatak odasının kapısını kapatırım-"

Gözleri . Ah, lanet olsun. Kedi.

"Evet," dedim, sesim hırçınlaşmıştı. "Koridorun ışığını açık bırakacağım."

"Teşekkürler." Sesi cılızdı ama arkamı döndüm ve kendimi odadan çıkmaya zorladım.

Misafir yatak odasına gittim. Ayaklarım orta boy yatağın ucundan sarkacaktı ve üzerimi değiştirecek kıyafetim yoktu. Sıkışırsam muhtemelen kurutucuda bir sürü çamaşır vardı. Yatak odama Lyric'i rahatsız etmek bir seçenek değildi.

Ayrıca, ne kadar yorgun olursam olayım, uyuyabileceğimden emin değildim. Vücudumda huzursuz bir enerji dolaşıyordu. Bir şeyler yapma ihtiyacı gözlerimi uzun süre kapatmama izin vermiyordu.

Yatağın kenarına oturup boz halıya bakarak birkaç dakika bekledim. Yeterince zaman geçtiğini ve Lyric'in uyuduğunu düşündüğümde, evin içinde olabildiğince sessiz bir şekilde yürüdüm ve ön kapıdan çıktım. Pikabıma atladım ve uzaklaştım.

Lirik

Uyandıktan sonra, bir gece önce olan her şeyi hatırladığım birkaç dakika boyunca acı çektim. Stetson'ın yatağında kıvrılmış olmanın bilincine vardım ve başımı yorganın altına daha da gömdüm.

Büyük resim penceresinden ışık süzülüyordu. Kimin yatak odasında resim penceresi vardı ki?

Başımı dışarı çıkardım ve göz kırptım.

Ne manzara ama. İğrenç derecede parlak bir manzara ama muhteşem. Küçük inişli çıkışlı tepelerle yeşil otlaklar beni karşıladı. Otlayan ineklerin siyah noktaları ve bir göletin parıldayan mavisi beni şimdiye kadar her şeyden daha çok teselli etti.

Uzun bir nefes aldım. Stetson ben yattıktan kısa bir süre sonra gitmişti. Zihnim yorgunluğa yenik düşmeyecek kadar hızlı dönüyordu. Sonra o gitti.

Şafaktan birkaç saat önce nereye gitmiş olabilir?

Kıskançlık asi bir köpek yavrusu gibi davranıyor, karnımı kemiriyordu. Doğrudum ve yorganı ittim. Stetson'ın gömleği üzerime dolanmıştı. Onu düzelttim. Az önce bir çekmece açmış ve elime almıştım. Tüm bu hareket benim zevkime göre fazla samimiydi ve bir an önce bitmesini istiyordum.

Nereye gidebilir ki?

Senden sonra kimseyle birlikte olmadım.

Bu kelimeler beni bu kadar tatmin .

Bacaklarımı yana salladım ve ayakta durmak için acele etmedim. Şaşırtıcı derecede sade ama zevkli dekoru incelerken ağrıyan kaslarımı gerdim ve parmaklarımı asi saçlarımda gezdirdim.

Pencerede muhtemelen çok sık çekmeye ihtiyaç duymadığı karartma perdeleri vardı. Gün doğmadan kalkıyor ve günün büyük bölümünde dışarıda çalışıyordu. Isla onun şirketle ilgili her şeyden uzak durduğunu söylemişti. Stetson'ın babasına karşı kendi isyanı.

Cameron onun rafineri CEO'sunun izinden gitmesini istemişti. Ama Stetson reddetmişti. Çalar saat kullandığından bile şüpheliydim.

Ardından banyo için şık bir ahır kapısı ve yarışan vahşi atların çarpıcı bir fotoğrafı vardı. Mobilyalar bir takımdı ve banyo kapısının koyu renkli ahşabıyla uyumluydu.

Eskiden böyle bir evde yaşamayı hayal ederdim. Gerçek duvarları ve makul büyüklükte mobilyalar için alanı olan bir ev. Annem ve ben kısa boylu olmamızın iyi bir şey olduğunu ve büyük bir kanepeye ya da tam boy yataktan fazlasına ihtiyacımız olmadığını söyledik. Banyoyu kullandıktan ve diş macunundan bir parmak ucu kadar çaldıktan sonra şifonyerine geri döndüm.

Şortu bana gülünç derecede büyük gelirdi ama Evinde tişörtten başka şey giymeden dolaşamazdım.

Senden sonra kimseyle birlikte olmadım.

Zihnim çılgılık atmak istiyordu. *Bu ne anlama geliyor?* Benimle çıkamayacak kadar takıntılı mıydı? Onu büyüledim ve başka kimse yeterli olmayacak mıydı? Ama endişelenmem gereken daha çok şey vardı. Stetson'ın yorumunun yaşayacak bir yeri yeniden inşa etmekle ya da bebekle bir ilgisi yoktu, bu yüzden beni ilgilendirmiyordu.

Gömleği çekmeceyi karıştırdım ama içi tişört doluydu. Hiç düşünmeden eğildim ve içime çektim. Taze esinti kokulu yumuşatıcı ve onun baharatlı kehribar tıraş losyonu. Stetson'ın kokusu.

Onun kokusunu daha fazla almak için içime çektiğimi fark ettim ve çekmeceyi kapatıp bir sonrakine baktım. Bir çift basketbol şortu çıkardım ve havaya kaldırdım. Bir kıkırdama kaçtı. Belimde durma ihtimalleri yoktu. Onları yerine koydum ve etrafı karıştırdım. Kırmızı bir parça gözüme çarptı.

Çamaşırlarını kokladığım zamankinden biraz daha fazla düşünerek çekip çıkardım. Dantelli iç çamaşırı. Kaşlarımı çattım ve başımı çevirdim. Bir tarafı parçalanmıştı. Stetson söz konusu olduğunda korktuğum kıskançlık karnımda alevlendi.

Bekle. Kumaşı tanıdığımda midem bulandı. Bu benim iç çamaşırdı. O günden beri...

Geçmişî düşündüm. Her anı beynime kazınmıştı. Vücuduna Everest Dağı'na tırmanır gibi tırmanışımı. Beni ne kadar tamamen doldurduğunu. Beni kendi bedenine hazırlarken gösterdiği özen.

Bunları yırtmıştı ama yere atmamıştı. Onları cebine sokmuştu.

Ve onları saklamıştı. Yıkanmış, düzgünce katlanmış ve çekmecesinin dibine sıkıştırılmış.

Onları geri vermeyi planlamış mıydı? Mahvolmuşlardı ama o saklamıştı. Bu ne anlama geliyordu?

Onları bulduğum yere koydum. O neredeydi?

Mutfağa gitmek için evin içinde yürüdüm. Evinin geri kalanı yatak odası gibi dekore edilmişti. At ve doğa fotoğrafları duvarları ustalıkla süslüyordu. Mobilyalar sağlam ve kaliteliydi ve yatak odasında olduğu gibi evin geri kalanındaki ahşap işçiliğiyle uyumluydu. Evinin tamamlanmış halini ilk gördüğümde, birinin tasarım için çok kafa yordüğünü düşündüğümü hatırlıyorum.

Aşırı doldurulmuş kanepeler, pelüş aşk koltuğu kadar davetkârdı. Duvara monte edilmiş büyük ekran televizyona bakan mobilya grubunun tepesinde bir salıncak vardı. Mutfak her zaman göğsümde esneyen bir boşluk bırakırdı.

Yemek yapmayı severdim. Annem ve ben karavanda yemek pişirirken yaratıcılığımızı geliştirmiştik. Depomuz kısıtlıydı ama bir sistemimiz vardı.

Stetson'ın mutfak tezgâhında kahve ve çay kapsülleri için etiketlenmiş kutular vardı. Kimin buna ayıracak yeri vardı ki?

Midem gurulduyordu. Zihinsel olarak iştahım yoktu ama ekmek benzeri bir şey yemezsem mide ekşimesi alevleniyordu.

Kendime kızarmış ekmek yaptım ve afiyetle yedim. Saat neredeyse dokuzdu. Çok fazla uyumamıştım ama normal bir gün olsaydı neredeyse iki saattir işte olurdum. Ama babamın çekip gittiği gün de dahil olmak üzere, normal bir gün geçirmekten en uzak olduğum gündü.

Stetson'ın büyük gömleğinin içinde beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Evinin etrafında dolaşıyor, hiçbir haber alamadığım ve Stetson'ın gecenin bir neden gittiğini merak ettiğim için sinirleniyordum. Benim telefonum yoktu. Stetson'ın sabit hattı yoktu. Tek yapabildiğim televizyon seyretmek ve beklemektir.

Büyük kanepesinin köşesine kıvrılmak, mavi ekoseli polar battaniyeyi kucağıma atmak ve tüm izleme seçeneklerinde kaybolmak çok kolaydı.

Bir motor sesi duyduğumda neredeyse bir saat geçmişti. Üzerime bir battaniye sardım ve pencereye doğru yürüdüm. Stetson'ın pikabı garaja girmişti. Uzun bir nefes aldım. İşte bu kadar. Dışarıda gün ışığı parlıyordu ve dün geceki ifşayı tartışma vakti gelmişti. Stetson kapıyı açtığı anda mutfaktan çamurluğa doğru ilerlerken sinirlerim gerilmişti.

Tüylü bir bohça kaslı koluna sıkışmıştı. Nefesim kesildi. "Floof!" Kedime doğru atılırken içimi bir sevinç kapladı. İçinde kıvranıyordu Stetson beni fark ettiğinde miyavladı. Onu kucakladım ve hıçkırarak ağladığımı umursamadan yüzümü dumanlı kürküne gömdüm.

Kedim yaşıyordu.

Stetson, "Geri kalan eşyalarını ben alırım," dedi.

Başımı kaldırdım. "Ne eşyası?" Yangından bir şey mi kurtuldu?

Stetson dün gece giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti. Yorgunluk gözlerini kaplamıştı. "Gün ışıyana kadar onu bulamadım. Karavana giremedim ama kaldırımda bekledim, rastgele onu çağırdım. Birkaç saat önce nihayet pencereden atladı ama bütün gece orada olduğunu sanmıyorum. Sonra mama ve kum kabı almak için çiftlik malzemeleri dükkanının açılmasını beklemek zorunda kaldık."

Bütün bunları ben uyurken mi yapmıştı? Etkilenmişim, bariz olanı söyledim. "Ev hayvanınız yok." Beslediği ve baktığı ahır kedileri vardı ama Isla ve ben onu kaç kez dirseğinin kıvrımına sıkıştırılmış bir kedi yavrusuyla yakalasak da hiçbirine eve göç etmemişti. Aynı şey yıllar boyunca köpekleri için de geçerliydi. Köpeklerini severdi ama onlar sadece dışarıda yaşardı. Hayvanların çiftlikte işleri olduğunu iddia ederdi.

Stetson büyük bir omuz kaldırdı. "Floof içeride olmaya alışkın. Bir ahır kedisi getirip yeni aldığım kum kabını kullanıp kullanmayacağını bilmemek gibi değil."

İçime bir rahatlama dalgası çarptı. Floof hayatta kalmıştı ve sağlıklı görünüyordu. Yatağın altında saklanıyor olmalıydı ve annemle ben kaçtıktan sonra dışarı fırlamıştı.

Kaybolmuş olabilirdi ama Stetson onu almak için bütün gece uyanık kalmıştı. Kedimi yere bıraktım ve kollarımı Stetson'a doladım. Kolları hemen bana dolandı.

"Teşekkür ," diye mırıldandım boynuna.

"O senin için önemli."

Başımı kaldırdım, güçlü çene çizgisini geçip sadece bir kez bu kadar yakın olduğum kahverengi gözlerine baktım. Herkes Stetson'ın ne kadar seksi olduğundan bahsederdi. İri yarı ve yakışıklıydı, harika bir kişiliği vardı. Ama ben onun gözlerine aşık olmuştum. Daha derin bir hikaye anlatıyorlardı. Kimseye göstermediğinden şüphelendiğim gerçek kişiliğinin iç yüzünü gösteriyorlardı.

Yüzünün yan tarafını okşadım ve göz kapakları kapandı. "Çekmecende iç çamaşırımı buldum."

Stetson'ın yüzü kızarmadı. Adam hiçbir şey onu utandırmıyormuş gibi davranıyordu ama bakma zahmetine katlananlar için kızardığı gözlerinden okunuyordu. "Onları dışarı atmak istemedim."

Parmak uçlarımda yükseldim ve o da başını aşağı eğdi. Yüzünün yan tarafını avuçladım. "Neden olmasın?"

"O gün çok ateşliydi, Ricky."

Sadece bana Ricky derdi. Genelde bunu beni kızdırmak için yapardı ama şu anda tek yaptığı içimi ılık bir tereyağı gibi kaplamaktı. "Bunu unuttuğunu sanmıştım."

"O günü mezara kadar yanımda götüreceğim. Senin gibi-" Bir hırıltıyla kesti ve ağzımı kaptı.

Kollarına atıldım, bacaklarımı beline doladım ve giyecek şort bulamadığımı hatırlatan sert bir kot pantolon aldım.

İnledi ve ağzımı yaladı. Tadı tatlıydı, tıpkı Twizzlers ve onu takip ettiği kola gibi. *Şampiyonların kahvaltısı*, diye şaka yapmıştı bir keresinde ve ben onun dilindeki lezzete ilk elden tanık olacağımı hiç düşünmemiştim.

Geri çekildi ve dönerek kışımı tezgâhın üzerine koydu. Ateş omurgamı kırbaçladı ve kalçalarımın arasına dolanan enerji, onları sardığım güçle eşleşti.

Bunu tekrar yapmayacaktık, değil mi?

Öyle umuyordum. Tıpkı ilk birlikteliğimizde olduğu gibi, düşünmek istemiyordum; sadece olmasını istiyordum. Ama o zamanki gibi acele etmedi. Ağzımı keşfetmek için zaman ayırdı. Başparmağı gömleğinin üzerinden sivrilen göğüs ucuma sabit bir vuruş yaparken dilimi yaladı.

Pantolonunun fermuarına doğru bastırdım. Hormonlarım son altı haftadır allak bullak olmuştu ama şimdi kollarımdaki adama odaklanmışlardı. İnlediğimde öpücüğünü keserek boynumdan aşağıya indi. Başımı arkaya doğru eğdim ve gömleğimin eteğini yukarı çektiğinde, "Evet" diye fısıldadım.

Sert parmak ucu okşamadığı meme ucunu sıyrırken boynumu dişledi. Ellerimi tezgâha sabitledim ve

Sırtımı ona yasladım.

"Buna ihtiyacın var mı?" Sert sesi hayal her şeydi. Benimle konuştuğunda, sözleri her zaman alaycı bir iğnelemeyle süslenirdi, ama şimdi öyle değildi. Sesi benim hissettiğim kadar dengesiz ve muhtaçtı.

Bir titreşim, içinde bulunduğum şehvet sisini yardı. Nefesimi tutmaya çalışarak yutkundum. "Bu senin telefonun mu?"

"Telefonumu sikeyim."

Gerçeklik içime işlemeye başladı ve gerildim. Durakladı, eli göğsümün üzerindeydi, alt bedenim çıplaktı ve ona doğru bastırılmıştı. "Her neyse, seni boşaltmam için iki dakika bekleyebilir. Buna ihtiyacın var."

Bunu her şeyden çok istiyordum. Dış dünya bekleyebilirdi. Dudaklarımı yaladım ve o da dilimin hareketini takip etti. "Peki ya sen?"

"Benim de buna ihtiyacım var." Göğsümü bırakıp elini karnıma doğru götürdü ve karnımda hafifçe durakladı. Tam şeyin sıcak ve ağır değil de ağırlaşacağını düşündüğüm anda, başparmağını aşağı kaydırarak klitorisimi okşamaya devam etti.

"Geçen sefer seni ne zaman indirdiğimi hatırlıyor musun?"

İnledim. Yumuşak dokunuşu, sert teniyle sarhoş edici bir tezat oluşturuyordu. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Çok hızlı boşaldın, Ricky. Dilimin her yerine."

"Oh, Tanrım." Geriye yaslandım, ona daha iyi erişim sağladım, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Giysilerine karşı ne kadar ıslandığımı umursamadan tembel dairelerine devam etti. Pantolonundaki şişkinlik, en çok ihtiyaç duyduğum yerde lezzetli bir sürtünme yaratarak sürmek için yeterliydi.

"Bu sefer yüksek sesle konuşabilirsin. Geldiğinde adımlı duymak istiyorum."

Sıcak bakışlarına karşılık vererek ona doğru gerildim. Sadece bana odaklanmıştı. *Bana*. Stetson Barron tamamen bana aitti. Saklanmıyorduk, Holden'ın ahırının arkasında hızlıca yapıyorduk. "Stetson."

"böyle, bebeğim. Daha yüksek sesle." Hızını artırdı ve ben de bunu memnuniyetle karşıladım. "Stetson," diye inledim.

Elinin pozisyonunu değiştirdi ve bir parmağını içeri kaydırıldı. "Çok ıslaksın, Ricky."

Patladım. "Tanrım, Stetson!"

"Evet." Kelime gırtlaktan çıkmıştı.

Elini sürdürdüm, verebileceği zevkin her zerresini açgözlülükle aldım. Sadece tek elini kullanıyordu ama bu şimdiye kadar aldığımdan daha fazlaydı. Başka bir sefer hariç. Onunla.

Aşağı indiğimde ürperdim ama diğer kolu beni sımsıkı sarmıştı. Pantolonunun önü ıslaktı ve ereksiyonu öfkeyle fermuarına bastırıyordu. Rahatsız edici olmalıydı. Yine de yüzündeki kendini beğenmiş memnuniyet, fermuarının arkasındaki baskıyla çelişiyordu.

"Stetson." Ne söylemek istediğimi bilmiyordum ama gözleri anlayışla doldu.

Arkasına yaslandı ve ıslak merkezimden göbek deliğime doğru bir çizgi çizdi. "Bu iş daha bitmedi. Konuşacak çok şeyimiz var Lyric." Elini göbeğimin üzerinde düzleştirdi. Parmakları hâlâ ıslaktı. Bu manzara boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Neredeyse kalp kırıcı bir doğruluk hissi vardı. "Ama bu sonrası için."

Telefonunu çıkarmak için temiz elini kullandı. Isla'nın adı ekranda yanıp sönüyordu. Telefonu tezgâhın üzerine koydu. "Ben kedinin eşyalarını alıp duşa girerken sen de onu ara."

Bir adım uzaklaştı. Gömleğinin etekleri kucağımı örtecek şekilde düştü ve işimizin bittiğini düşündüm. Ama arkasını dönmeden önce dudaklarıma sert ve hızlı bir öpücük kondurdu. Geniş sırtının çamurlukta kayboluşunu izledim.

Çaresiz kalmıştım. Hamileliğime nasıl tepki vereceğini merak ederken nasıl olup da onun tezgahına gelebilmişim? Bebek hakkında henüz yapmadığımız konuşmadan önce ya da sonra bir daha olacağını düşünmediğim bir şeydi bu. Acil servisteki mesafeli tepkisinden sonra değil. Floof köşeyi dönüp kuyruğunu duvara sürtünceye kadar odanın diğer tarafındaki dolaplara göz kırptım. Stetson lanet kedimi kurtarmıştı. Bu beni her şeyden daha çok üzecekti.

* * *

Stetson

"Ne oluyor, Stetson?" Holden bana hiç tanışmamışız gibi bakıyordu ama ben ona doğum gününün ne zaman olduğunu ve uyurken ne giydiğini söylemiştim.

Her iki detayı da biliyordum ama sadece kuzenim ve en iyi arkadaşım olduğu için.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve çizmeli topuklarımda üzerinde geriye doğru sallandım. Sıcak yaz rüzgârı tişörtümü savurarak geçti. Lyric

annesi ve Isla'yla birlikte ikinci el mağazasına gidip karavandan ne kurtarabileceklerini öğrenmeye gitmişti. Holden'a uğrayıp ev işlerinde bana yardım etmesini istedim, böylece Lyric'e zaman ayırabilecektim.

Bana kutuplaşmış bir şekilde bakması doğru değildi. Holden beni yakaladı. Artık ele geçirilmişti, aylar içinde öfkeli bir bekârdan nihai aile babasına dönüşmüştü.

Yeni keşfettiği aşk macerası en iyi arkadaşımınla geçirdiğim zamana mal olmuştu. Holden kuzenimdi ama o yürüyecek yaşa geldiğinden beri birbirimize bağlıydık. Sadece bir Barron değil, aynı zamanda en büyüğü olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan tek kişi oydu. Kime bastıklarını çoğu zaman umursamayan güçlü ebeveynlere sahip olmak. Beklentilere sahip olmak ve mercek altına alınmak: nerede iş yaptığımız, nasıl iş yaptığımız, kiminle iş yaptığımız. Ailemiz servetini o kadar sık silah olarak kullanıyordu ki bazen Cenex'ten bir çikolata almak, bir sonraki durağımın caddenin karşısındaki diğer benzin istasyonu olacağı anlamına geliyordu. Bir işletmeyi kayırıyor gibi görünemezdim, yoksa işletme sahipleri Barrons'ı üzdüklerini ve nakit akışlarını kaybettiklerini düşünürlerdi.

"Biliyorum," dedim. "Benim olduğunu sanıyor." Öyle olmasını istiyordum. Fikir ekilmişti ve endişe verici bir hızla geliyordu. Bir çocuk. Lyric'le. Lanet olsun, iyi bir anne olurdu. Çok gergin değil. Kendini dramaya kaptırmazdı. Ve çok zeki.

İyi bir baba olabilir miydim? Bir ev, bir pikap ve ailemden daha fazla bakıcı olma dürtüsü dışında sunabileceğim pek şey yoktu.

İyi bir bakıcı ve iyi bir ebeveyn olmak her zaman aynı şey değildi. İkisi de olmak istedim. Her ikisi de olabileceğimi düşündüm, yoksa ailemin yuvası olacak bir ev inşa etmezdim.

"Sence öyle mi?" Holden sordu.

"Yani..." Omuz silktim. Benim olduğundan şüphe edersem hıyar gibi görünürdüm. İki satın alma öncesinden kalma, üzerinde rafineri adı yazan siyah şapkamı çıkardım, bir elimi saçlarımın arasına soktum ve şapkamı yerine taktım. "Korunmayı hiç ihmal etmedim ve o da birkaç haftadır aptal erkek arkadaşından ayrıydı. Mantıklı, biliyorsun."

Bana göz kırptı. Benzer şekilde giyinmiştik. benziyorduk. Ben onun saçları daha koyu olan yakınlaştırmış versiyonu gibiydim. Daha yaşlı ve daha iriydim ama ifadelerimiz genellikle benzerdi. "Şu anda önemli olan herkesin ikinizin birlikte olduğunu bilmesi mi?"

"Kimin bildiğini bilmiyorum. Biz. Ailem ve Isla. Lyric'in annesi. Acil servisteki doktor ve hemşire. Sadece altı haftalık olacaktı." Dışarıdakiler öğrendiğinde ortaya çıkacak dedikodu patlaması, yüzümün etrafında vızıldayan sinir bozucu bir sivrisinek gibi olacaktı. Beni ısırmadan önce onu kovmak istedim.

Evine bir göz attı. Çocuklar okul başlamadan önce birkaç haftalığına Arizona'daki babalarının yanına gitmişlerdi ve Emery de işteydi. Duymuş olabilir miydi? Klinikte ve hastanede gizliliğin önemli olduğunu biliyorum ama burası Coal Haven'dı. Üst düzey dedikodular öncelikliydi.

"Siz ikiniz benim düğünümde mi yaptınız?" Ses tonu skandal yaratmıştı ama aynı zamanda etkilenmişti de.

"Bir anda oluverdi," diye homurdandım, yüzüm kızarmıştı. Holden'la yaşadığım maceralar hakkında konuşurken genellikle utanmazdım.

"Görünüşe göre. Krystal ortaya çıktığında seni bulamamamıza şaşmamalı."

İrkildim. Ah, olsun. Krystal klinikte çalışıyordu.

Onun saçmalıklarından bıkmıştım. Ona ilişkimizin bittiğini söyledikten sonra sonunda beni yalnız bırakmıştı. Onunla tekrar bir araya gelerek bir hata yapmıştım ve bu bir daha asla olmayacaktı.

Ama bunu daha önce de söylemiştim, o yüzden bunu sadece bir hız tümseğinden başka bir şey olarak görmemişti.

Şapkamı çıkardım ve parmaklarımı kenarlarında gezdirdim. "Dürüst olmak gerekirse, ben... Lyric... Onu istiyordum, dostum. Onu gerçekten istiyordum. Bir süredir istiyorum."

Kirli-sarı kaşları kalktı, itirafım tamamen içine işlerken daha da yükseldi. "İyi saklamışsın. Sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum."

"Ne?"

"Ciddi misin, Stetson?"

Başımı salladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yıllardır sana aşık. *Yıllardır*. Fark etmedin mi?"

Boğazımı temizledim. "O yıl üniversiteden eve döndüğünden beri onu fark etmemeye çalışıyorum."

"Ne bir yılı?"

Kaşlarımı çattım ve sanki olmayan kırıksıklıkları düzleştirmeye çalışıyormuşum gibi parmaklarımı şapkamın kumaşına daha sert bastırdım. "O ve Isla nihayet içki içebilecek yaşa geldiklerinde, kulübeye gelmelerine izin verdim."

göl. Ve o lanet kırmızı bikiniyi giymişti." Kırmızı, ilk kez birlikte olduğumuzda giydiği iç çamaşırı gibi. "O gün dikkatimi çekmişti."

"O zaman neden hiçbir şey yapmadın?"

"O Isla'nın en iyi arkadaşı. Coal Haven'a geri döneceğini bile düşünmemiştim." Kız zekiydi. Ülkede herhangi bir yere gidebilirdi. Hatta belki de dünyaya. Ama annesiyle birlikte olmak için eve geldi. "Sonra döndü ve Isla'nın kimsesi yok."

"Bu onu anlamına gelmez."

Tam da bu yüzden bu ilişki olmamalıydı. Ailem Lyric'e Isla'nın arkadaşı olarak zar zor tahammül ediyordu. Şimdi nasıl tepki vereceklerdi? "Anne. Baba."

Holden ağzını açtı ve kapattı, sonra da başını salladı. Açıklama yapmama gerek yoktu. "Nasıl karşılıyorlar?"

"Bilmiyorum." Umurunda değildi. Annem bana nasıl umursamam gerektiğini söylediğinde, bu çok yakında olacaktı. "Lyric'le birlikte olmamı istemeyeceklerini biliyorsun. Annem ona sadece Isla başka arkadaş edinemediği için katlanıyor ve babam da annem ne isterse onu yapıyor."

Kız kardeşim acı verici derecede utangaç ve Barron'du. Bu iki kişilik özelliği onu bir köşeye saklanmak ya da ayağını yere vurup müdürü istemek arasında hareketsiz bırakırdı. İhtiyacı olan konuda ona yardım etmeyi kendime görev edinmişim ve yaşı ilerledikçe fazla bir şey istemez olmuştu.

"Annenin hayatını cehenneme çevireceğinden mi korkuyorsun?"

"Korkarım Lyric'in hayatını cehenneme çevirecek." Lyric soğuk ve imalı anneme alışkındı. Ama ya annem ağzını açmaya karar verirse? Hangi yakıcı hakaretleri savuracaktı? Ve Lyric'in bu yüzden benden uzaklaşması ne kadar sürerdi? Bunu yapan ilk kız o olmazdı.

"Kahretsin, dostum. Bilmiyorum." Botunun ucunu yere vurdu. "Ailenin bebeğe Liam gibi davranmasına izin veremezsin."

"Hayatta olmaz," dedim, ses tonum alnımdaki güneş kadar sıcaktı. Kasketimi tekrar taktım. "Asla olmaz."

Hiçbir şey söylemedi ama Liam ve benim hakkımda da hiçbir zaman söylemedi. Holden ve Liam arkadaş canlısıydı. Her yıl bir aile kadar yakınlaşıyorlardı ama ikisi de benim ve ailemin farkındaydı. Gelişen ilişkileri için minnettardım ama kıskançlığım da yavaş yavaş artıyordu.

Düzenlemeden nefret ediyordum ama alternatifine bir kez katlanmak yeterliydi.

"Neye ihtiyacın varsa," dedi Holden sonunda. "Beni arayın, yardımcı olurum."

"Allen'ın evine giden hendeği samanlayabilir misin?" Hala öyle dememiz komik. Hiç tanışmadığım amcam. Babamın iki erkek ve bir kız kardeşi vardı. Kira, Holden'ın annesiydi. Bruce amcam kasabanın diğer tarafındaydı, ailemizin arazisi oraya kadar uzanıyordu. Ve Allen, babamın Teksas'a sürdüğü amcam. Arazi artık onun değildi ama babam o bölgelere hep Allen'ın arazisi derdi. Babamın adındaydılar ve benim olacaktı. Bir gün.

Allen'ın en büyük çocuğunun Bruce Amca'nın yanında yaşaması doğru gelmiyordu. Archer buralı bir kızla evlenmişti ve babam ona tam bir pislik gibi davranmıştı. Archer'la fazla konuşma fırsatım olmadı ama en azından bana karşı arkadaş canlısıydı. Bununla birlikte, Liam'ın ailesine daha yakındı.

En büyük ayırım faktörü: Liam'la kimin konuşup kimin konuşmadığı.

Omuzlarımda bir endişe vardı. Çocuğum etrafı çitlerle çevrili, büyükannesinin kulağına kiminle konuşup konuşamayacağını fısıldadığı bir yerde mi doğacaktı?

Dört

Lirik

Annem Barrons'ların evine gitti. O orada kalırken oraya baykuş evi demekten vazgeçmek bizim için zor oldu. Bir keresinde neredeyse ayağı kayıyordu. Isla'ya bir keresinde evinin dışarıdan baykuşa benzediğini söylemiştim, o da bana bunu onun yanında söylersem annesinin dilimi kaşıkla oyacağını söylemişti.

Isla ile ömür boyu sürecek bir dostluktan nasıl kurtulmuştum?

Naomi çocukken beni korkuturdu. Bir yetişkin olarak, Isla'nın bir zamanlar çocukken sahip olduğu huysuz yaşlı bir at gibi ona tahammül ettim. Hepimize kısırağın etrafından dolaşmamamız söylenmişti. Ölene kadar meraya hükmetmişti. Atlar ve insanlar nihayet o bölgede korkusuzca dolaşabiliyorlardı.

Naomi'yi kısırakla karşılaştırmak üzücü ama doğru.

Verandadaki salıncakta Isla'nın yanına oturdum. Son yirmi yıldır aynı salıncakta oturuyor, sallanırken zincirlerin gıcırdamasına izin veriyor ve hayatlarımızı düşünüyoruz.

"Bugün bizi her yere götürdüğün için teşekkürler." Ona üçüncü kez teşekkür ediyordum. Üç saat önce beni Stetson'dan almıştı. Annem yatak odasından telefonumu, anahtarlarımı ve çantamı almayı başarmış, bir çamaşır sepetini de benim ve onun için rastgele alınmış giysilerle doldurmuştu. Umarım elektrik dumanı kokusunu dışarı atabilirim.

Mekâna girmesine izin verilmesine şaşırılmışım, ama yorum yaptığımda kaygılanmıştı. Erin Finnegan'ın kapıdan tırmanışını hayal edebiliyordum.

Dün gece kaçtığı yatak odası penceresinden. İsyankarlığımı bir yerden almıştım ve bu beleşçi babam değildi.

O ve Isla, stoklarımızı yenileyene kadar her birimizin giymesi için ikinci el mağazasından iki çanta dolusu giysi almışlardı bile. Annem arabamı buraya getirmiş ve bütün gün çamaşır yıkamayı planlamıştı.

"Kes artık," dedi Isla. "Bunu benim için yapacağını ."

Sessizliğe gömüldük. Bugün lojistikten başka bir şey olmamıştı. Yapmamız gerekenlerin ötesine geçmemiştik. Isla'nın çok dar keten şortunu ve üniversite kazağını giyip kasabadaki küçük mağazaya giderken ve internet siparişim gelene kadar beni idare edecek tuvalet malzemelerini alırken bakışları görmezden geldim.

İnsanlar ne duymuştu? Kasabadaki herkes yangını biliyor olmalıydı, ama başka ne olabilirdi?

Isla'yla birlikte olduğumdan beri kimse konuşmak için bana yaklaşmamıştı. Normalde Isla'nın ne kadar yalnız olduğunu hissetmeme neden olan sıradan bir olaydı ama bugün rahatlamıştım.

Stetson'ın telefonunu kullanarak temel ihtiyaçları, ayakkabıları ve bazı giysileri sipariş ettim. Paketler gelecek hafta başında kapısına ulaşacaktı. O zamana kadar nerede olacağımı bilmiyordum. Düşünecek çok şey vardı ama ben bunları sonraya erteliyordum.

İhtiyaçlarımız karşılanıyordu. Barınağımız, yiyeceğimiz ve giyeceğimiz vardı. Karavan ev annemin adınaydı. Tüm sigorta işlemlerini o yapmak zorundaydı. İşe dönmeme yetecek kadar param vardı.

Geriye odadaki kara kara düşünen fil, yani bu sabah bana vücudumu uyuşturan orgazmı yaşatan adam kalıyordu. En iyi arkadaşımın kardeşi. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Ben de onunla yattığım için üzgünüm."

Bakışlarını bana doğru kaydırdı. "Son kısımdan emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"On üç yaşımızdan beri Stetson'la ilgileniyorsun," dedi kuru bir sesle.

"Biliyor muydun?"

"Sanırım herkes biliyor, Lyric."

Yanaklarım yandı. Verandanın bir kara deliğe dönüşüp beni yutmasını çok isterdim. "Hiç düşünmemiştim... Beni küçük kız kardeşinin sinir bozucu arkadaşından daha fazlası olarak gördüğünü düşünmemiştim."

"Ben de bilmiyordum."

Bu konuda alışılmadık derecede sessizdi. Isla bir erkeğin ezik olduğunu söylediğinde, ona küçük *L* mi yoksa büyük *L* mi olduğunu sordum.

yanıldığından daha fazla. İlk kez Cole konusunda onu dinlememiştim ama Cole kesinlikle büyük bir *L* idi.

"Endişeleniyorum Lyric," dedi sonunda. "Senden neredeyse on yaş büyük. Uzun zamandır bekâr. Krystal'ın *agresif* bir kişiliği var" -betimlemesini noktalamak için elini kaldırdı- "ama onun kırılma noktası, bizi 'bu kıزدan kurtul' noktasından 'vay canına, uzaklaştırma emri çıkartmalısın' noktasına getiren şey, onun bağılılık eksikliğiydi. Onun gibi davranması gerektiğinden değil. O kısım Stetson'ın hatası değildi. Ama yine de bu ilişkinin başarısız olmasında bir rolü vardı. Tüm başarısız ilişkilerinin ortak paydası o. Beni yanlış anlama, seni aldatmaz. Ama kimseyle kıydan köşeden fazlasını yapmayacaktır ve sizin ondan istediğiniz de bu değildir. Ve sen de bunu hak etmiyorsun. Özellikle de işin içinde bir bebek varken."

Korkularımın doğrulandığını duymak bu sabahtan kalan tüm ışıltıyı yok etti. O onun kardeşiydi. Onu seviyordu, onun için en iyisini istiyordu ama aynı zamanda onu neredeyse herkesten daha iyi tanıyordu.

Ama bir konuda yanılıyordu. "Bence çıktığı kadınları rahatsız eden şey, kendini adanmış olması. Çok sıkı bağı." Isla'nın kaşları birbirine yaklaştı, ben de başımı salladım. "Ama bu onun ailesi için ve o kadınları ailesi yapmadı. Gördüğümde başka ne söylediğimi bilmiyorum. Bildiğim dışında onlardan farklı olduğumu düşünmüyorum. Ona büyük bir aşk beslemiş olabilirim ama artık o bölgede değilim. Düşünmem gereken bir bebeğim var. Kendi refahımı. Stetson için gözüm dönmeyecek." Onu ne kadar düşünürsem düşüneyim, hayalini kurarsam kurayım. Gerçeklik ayaklarımı yere basıyordu.

"Anlıyorum, Lyric. Sadece endişeliyim." Ben de endişeliyim.

Eğer Floofu kurtardıktan sonra duş almaya gitseydi, daha kararlı olur muydum? Yoksa kafam daha mı karışık olurdu?

Başka kimseyle birlikte olmadığını söylemişti ve sonra beni mutfağına çağırmıştı. Yine de ona erkek arkadaşım diyemezdin ve ev arkadaşlığından *çok* uzaktaydık.

Telefonumdan saati kontrol ettim. Stetson akşam yemeğini onun evinde yiyip yemeyeceğini sormuştu. Bugün için yangının yakıp kül etmediği şeyleri bir araya getirmekten başka bir planım yoktu. Meraktan ona altıya kadar döneceğimi söyledim. Yemek yapacak mıydı? Benden yemek yapmamı mı bekliyordu?

Neydik ki biz?

Konuşacak çok şeyimiz olduğunu söylemişti. Kesinlikle sorularım vardı. İkimizin de cevapları var mıydı?

Saat beşi geçiyordu. Kafamın içinde onu tekrar görebilmek için geri sayım başlamıştı. "Artık gitmeliyim. Bu gece eski ve yeni tüm çamaşırlarımı yıkamam gerekiyor."

"Annemi arabasını almaya götüreceğim."

"Benimkini aldığın için teşekkürler."

Isla ayak parmaklarını güverteye koyarak verandadaki salıncağı durdurdu. "Sorun değil. Annem döndüğünde çabucak ayrılmak için bir yola ihtiyacın olacağını düşündük."

Naomi evde değildi. Şehir ofislerinde çalışıyordu. Çoğu belediye çalışanı muhtemelen Cuma günü bu saatte evde olmazdı ama Naomi ya kendini Coal Haven'ın yaklaşan İşçi Bayramı şenliklerine adamıştı ya da benden ve annemden kaçıyordu.

"Nasıl karşıladı?" diye sordum. Tenimi bir ürperti kapladı. Onun tepkisi beni nasıl etkileyecekti? Naomi çocuğumun büyükbabası olacaktı. Artık ondan korkmayı reddediyordum. Korkunç ününe saygı duyuyordum ama bu ona saygı duyduğum anlamına gelmiyordu. En iyi arkadaşımın annesini de önemsemek zorundaydım. İşler nasıl değişecekti?

"Bilmiyorum. Benimle bu konuda konuşacağından şüpheliyim." Annesinin ona mutsuz ve çaresizmiş gibi davrandığını düşündüğünde sık sık yaptığı gibi, ses tonuna acılık bulaşmıştı.

"Yakında öğreneceğim. Şimdi bunun için endişelenmeyeceğim." Annem yapacak bir şey arıyormuş gibi evden çıkarken ben de kalktım. Boş zaman onu huzursuz ediyordu.

"Gidiyor musun?" Başımı salladığımda, "Isla beni karavana geri götürdüğünde alabildiğim kadarını alacağım. Çamaşırları yıkadıktan sonra akşamı dükkânın üstündeki çatı katını temizleyerek geçireceğim."

Küçük daire küçük bir yerdi. Stetson'ın üst katının yarısına sığabilecek çatı katında sıkışık olacaktık. Bu düşünceyi bir kenara ittim. Gidecek bir yerim olduğunda onun evini özleyecektim.

Ona çabucak sarıldım ve verandanın merdivenlerinden arabama indim. Küçük mavi Toyota Corolla, düzenli bir maaş çekine sahip olduğumda satın aldığım ilk arabaydı. Hâlâ borcunu ödüyordum.

İçeri girdiğimde pencereyi açtım. Sonunda söneceğini umduğum duman izleri içeriyi doldurdu.

Stetson'a giderken, karnım dönüp duruyordu. Bu sabahtan sonra bütün gün Isla'nın yanında nasıl normal davranmışım?

Tek gecelik ilişkimiz bir bebekle sonuçlanmıştı. Bunun her şeyin sonu olduğunu düşünmüştüm. O zamandan beri benimle konuşmadı. Benden aktif olarak kaçtı. Ve sonra Isla'nın hastaneye yalnız gitmesine izin vermemişti. O zaman hamile olduğumu bilmiyordu. Ve benden sonra kimseyle birlikte olmamıştı.

, kafam karışmıştı. Stetson'a yakışmayan davranışlar sergiliyordu.

Daha çok gizli fantezilerimdeki Stetson gibiydi. Bana ay ve yıldızmışım gibi bakan bir adam. Altmış yıllık evliliğimiz boyunca ayrılmayı asla düşünmeyecek kadar kendini bana adanmış bir adam. Koca ve baba olacak bir adam. Benim babam gibi değil.

Kamyonetini garajın dışına park etmişti ama eve en yakın garaj kapısını açık bırakmıştı. Bölme boştu. Benim için olduğunu varsayarak ve bu hareketin düşünceliliğini anlamamaya çalışarak içeri girdim.

Ben daha arabadan inmeden Stetson evin kapısını açmış ve annemin kurtardığı eşyalarımı ve dükkândan aldığım çantaları koyduğum bagaja gitmişti. Ellerini poşetlerle doldurdu ve hala çamaşır sepetini kaldırıyordu, pazuları sanki *Hot Man Candy Monthly* için fotoğraf çekimi yapıyormuş gibi şişmişti.

"Bir şeyler getirebilirim,"
dedim. "İçeri gir."

Durumun rahatsız edici normalliği içime işledi ve karnımın dönmesini kışkırtıcı bir sıcaklığa dönüştürdü. Tezgâhta olanların bir tekrarını alabilir miyiz? Arabam Stetson'ın garajındaydı. Eşyalarımı içeri taşıması. Kokladım ve midem guruldadı. Evin içinden tuzlu kokular yayılıyordu.

Rüyamdaydım. Bu, on beş yaşındayken hayal ettiğim şeydi ve onun kız arkadaşından ayrıldığını duyduğumda... O noktada hepimiz sayıyı kaybetmiştik. Bu evi planlıyordu ve gördüğümde ilk düşüncem *bunu istediğim* oldu.

Rüyalarımın mekanı. Rüyalarımındaki adam. O günden bu yana neredeyse on yıl geçmişti ve ben .

Ancak, durum hayal ettiğimden çok farklıydı.

Tüm bunları aklımın bir köşesine ittim. Çamaşır ve yemek. Bu gece için sadece iki önceliğim vardı. Güvenli konulardı. "Bir şeyler mi pişiriyorsun?"

"Köfte neredeyse pişti."

Neredeyse inleyecektim. "Fırında patatesle mi?" "Ekstra çıtır seviyorsun, değil mi?"

"Aslında bütün bir patates kızartması, evet."

Sırıttı ve *Tanrım*, bu yıkıcıydı. Doğal yaramazlığı yerini gurura bırakmıştı. Sevdiği insanlarla ilgilenerek büyüyordu. Bir an için ben de o kategorideymişim gibi davranabilirdim.

"İki saattir pişiyorlar."

İnleyerek eve girdim. Ev kokusu rahat bir battaniye gibi etrafımı sarmıştı. Çamurluğa geri adım attım. Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi köşeye sıkışmıştı.

Sepeti üzerine koydu. "Çantaları nereye koymamı istersiniz?"

Kıyafetleri ayırdım, önlüklerimi ilk yükün içine attım. "Bez çantalar bende kalsın, böylece kıyafetlerin etiketlerini çıkarıp yıkayabilirim. Diğerleri gidebilir..." Nerede? Dün gece onun odasında yatmışım. Bu gece nerede uyuyacaktım?

Alışveriş torbalarından birinin içine baktı. "Onları banyoma koyacağım."

"Stetson..." Ne diyeceğimi bilemiyordum, sesime tanıdık bir endişe .

Sesimdeki ciddiyeti duymuş olmalı ki durup beni izlemeye başladı. Bakışlarım çenesindeki koyu renkli kirli sakalın üzerinde gezindi. Bıyıklarında, saçlarının dışarıda çalışmaktan aldığı parlak röfleler yoktu. Avuçlarım yüzünü okşamak için kaşınıyordu. Ona daha önce de bu kadar yakın olmuşum ama hiçbir zaman sadece biz, sadece konuşmak olmamıştı. Ve konuşmaya ihtiyacımız vardı.

"Ne biz?" Fısıltı gibi çıkmıştı. "İstemediğin hiçbir şey."

Hepsini istiyordum, sorun da buydu. Ama sadece çok uzun süre öyle kalacak bir fantezi tarafından yok edilmek istemiyordum. Az önce Isla'ya

Stetson'ın sadakatının nerede yattığını bildiğimi söylememiş miydim?

"istemiyorum." "Ah, Ricky. Seni incitmek istemiyorum." Bir adım daha yaklaştı ve

Ellerini saçlarımın üzerinde gezdirdi. Saçlarımı açık bırakmışım ve o da parmaklarını mor uçların üzerinde gezdirdi, sanki gizliden gizliye nasıl hissettiklerini merak ediyormuş gibi parmaklarının teninde kaymasına izin verdi. "Bak, ben de ne yaptığımızı bilmiyorum. Ama dün gece benim odamda uyudun ve seni başka bir yere taşıma fikri hoşuma gitmiyor. O yüzden kal."

Sanki bir soru sormuş gibi, beynim *evet* diye bağırdı. Bunu anlayamazdım. "Peki ya sen?"

Saçlarımın uçlarıyla nazikçe oynamaya devam etti. "Bilmiyorum, Lyric. Beni nerede istiyorsun?"

Onun yakınlığı gerçekliği unutmayı kolaylaştırıyordu. Ona bu kadar yakın olmak kendi özel korkusunu da beraberinde getiriyordu. Kızına babasının artık onlarla birlikte olmak istemediğini söyleyen anne ben mi olacaktım?

Sorusu sanki nerede uyuyacağından daha fazlasını soruyormuş gibi yankılandı. Yatak odasını terk etme düşüncesi benim de hoşuma gitmemişti. Ama şimdi ödülümü almakla karşı karşıya olduğum için kaçmak istiyordum. "Beni besleyip yanımda yatmaya ne dersin? Daha fazla değil. Buna dayanabilir miyim bilmiyorum."

Hem seksten hem de bir ilişkiden bahsedip bahsetmediğimi bilmiyordum ve o da açıklık getirmedi. O da benim gibi dengesiz ve kararsız mı hissediyordu?

Bu sabah yaptığı gibi dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Sanki doğaldı. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi. Bildiğim her şey etrafımda parçalanmıyormuş gibi davrandığım için, o da bana karşı koyamıyormuş gibi davranabilirdim - yıllarını bunu yaparak geçirmiş olsa bile.

* * *

Stetson

Lyric yemek yerken sönükleşti. Yorgunluk omuzlarına çökmüştü ve uykuya dalmaya hazırmış gibi gözlerini yavaşça kırıştırdı.

Yemek boyunca onu izledim. Her nasılsa, yanındaki sandalyeden uzak durdum ve onu elle beslemekten kendimi alıkoydum, ama eve girdiğinde ve yemeğimin kokusunu aldığı anda yaptığı gibi inlediğini duymayı umarak dikkatle dinledim.

Yedi ve ne kadar güzel olduğu konusunda bana iltifat etti. Çok iyi olduğunu biliyordum, annemin köfte tarifini ve süper çıtır fırında patatesleri sevdiğini de biliyordum. O iniltiyi duymak istedim.

Hayal kırıklığına uğramıştım ve biraz da endişeliydim ama onlara yorgun göründüklerini söylemenin "Berbat görünüyorsun" demekle eşdeğer olduğunu bilecek kadar çok kadınla birlikte olmuştum ve birçok insanın zihninde bu "Bence çirkinsin" anlamına geliyordu.

Kimse irkin değildi. Kesinlikle Lyric değildi ve duştan başka bir şey yapmadığı için saçlarının uçları kıvrılmaya başlamıştı. Ya da ödünç aldığı pembe gömleğinin kumaşından göğüslerinin kıvrımlarının nasıl göründüğü. Ama göz kapaklarını kanatlandıran siyah göz kalemi yerine gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Onu izlemek, bir leşten enerjinin vakumlanmasını izlemek gibiydi. Sıcak bir leş, ama yine de neredeyse cansız bir beden.

Tam bir şeye ihtiyaı olup olmadığını soracaktım ki çatalını bıraktı ve yüzünü ovuşturdu. "Bütün gece dışarıda kaldıktan sonra nasıl oldu da sekizden önce yatmam gerekti?"

"ok şey yaşadın. Temizlik konusunda endişelenme. Ben hallederim."

Kaşlarını çattı, alt dudağını büzdü. "Sen yemek yaptın. Yardım edebilirim." "Ya da yatağa gidebilirsin."

Yerden küçük bir miyav sesi geldi. Bu da ne-? Kedi. Seksi bir misafirim yanı sıra tüylü bir misafirim de vardı.

Sandalyesinde döndü ve Floof'u kucağına aldı. Isla ya da ben yemek masasında bir hayvanı kucağımıza alsaydık annem mkemmek kare şeklinde, parlak bir tuğlaya sıardı. Tüm evcil hayvanları dışarıda tutmaya kararlıydım. Hayvanları severdim ama onlara eğlenceden çok iş için ihtiyaım vardı. Köpekler büyük yırtıcıları uzak tutmak ve sığır köpeği olmak için. Fareler ve küçük yırtıcıları uzaklaştırmak için kediler. Sığırları gütmek için atlar ve- Tamam, onlar da eğlence içindi, eskisi kadar çok ata bindiğimden değil.

Lyric'in kedisinin üzerine titrediğini görmek fikrimi değiştiriyordu. Eğer kedi yüzüne memnun bir ifade yerleştirip yorgunluk ve stresten uzaklaşıyorsa, o zaman kedi hiçbir yere gitmiyordu. O kadar hızlı yemiş olsa bile, yedikten hemen sonra bir sıra balgamlı yiyecek parçalıyordu.

Floof'u yere bıraktı ve tabağını lavaboya taşıdı. Ben de benimkini. "Yatağına git."

"Bulaşıklara yardım edeceğim."

Bulaşıklar tabaklarımızı bulaşık makinesine koyduğu için itiraz etmedim. Yemekten önce temizliğin çoğunu ben yapmıştım.

İşimiz bittiğinde ellerini saçlarının arasına soktu. "ok erken ve yarınki vardiyamı birisi aldığı için saatlerimi değiştirmek istemiyorum. Bir dizi izlememin sakıncası var mı?"

"Ne için havandasın?"

Gözlerini kıstı ve kollarını kavuşturdu. "Bugün Cuma. Rattler'a gitmiyor musun?"

O buradayken neden oraya gideyim ki? "Rattler'a gidiyorum çünkü çalışmaktan başka yapacak bir şeyim yok. Bu yüzden evden çıkıyorum, aksi takdirde sadece daha fazla iş olan başka bir projeye başlamış olurum. Ayrıca, sen buradasın."

"Biriyle çıkarken bile Rattler'a gidiyorsun."

Evet, biliyordum. Saymak istemediğim kadar çok kez anlaşmazlık konusu olmuştu. Yine de bu beni durdurmadı. Arkadaşlarımla takılmayı seviyordum ama Lyric'le daha çok birlikte olmak istiyordum. Bu beni endişelendirmeliydi ama sorusunun benimle ilgili olmamasından daha çok endişelendim. "Gitmemi mi istiyorsun?" Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı varsa onu suçlayamazdım.

"Hayır, sadece... Kalmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum."

Lyric evimde olduğu için hiçbir yere gitmek istemiyordum. Onu hayatı boyunca tanımıştım ama kız kardeşimin en iyi arkadaşı olmaktan çıkıp bebeğimi taşıyan unutulmaz kadına dönüşmüştü. "Film izlemek kulağa hoş geliyor. Sonra yarın ne yapmamız gerektiğini konuşabiliriz."

"Daha fazla şey almak için Bismarck'a gidiyorum." "Ben seni götürürüm."

O temkinli bakış geri gelmişti. "zorunda değilsin."

Ben istedim. "İsla gidiyor mu?"

"Hayır, pazar onda."

"O zaman seni götüreceğim. Tabii gerçekten istemezsen." Bana hayır demesini bekledim, hayal kırıklığına hazırdım. Lyric kendini tutacak biri değildi, bu yüzden Bismarck'ta ne yaptığı konusunda bana kendi işime bakmamı söylemeyince oturma odasına doğru yola çıktım. O zaman muhtemelen yüzümdeki memnun ifadeyi göremeyecekti. "Ne izleyelim? Canın komedi mi istiyor? Korku mu? Dram mı?"

Beni takip edeceğini düşünmemiştim. Belki de yatak odasına gitmek için bir bahane uydurur ve kapıyı kapatır, çok kısa olan misafir odasındaki yatakta uyumam için söylenmemiş bir karar almaya zorlar diye düşündüm.

Ama o kanepenin köşesine yerleşti ve çıplak bacaklarının üzerine mavi kumaştan bir örtü çekti. Yanına çökmek ve battaniyenin altında onunla kucaklaşmak için çok güçlü bir dürtü duydum. Bunun yerine diğer tarafa geçtim ve o dur diyene kadar diziler arasında gezindim. Her zaman yanında taşıdığını gördüğüm kitaplara uyan cesur bir suç dizisi seçti.

Başını kanepenin koluna yaslamadan önce filmin bir saatini tamamlamıştık. Bir yarım saat daha geçti ve göz kapakları kapandı. Önce

Film sona erdiğinde ve şüpheli yakalanıp tutuklandığında Lyric'in nefes alış veriş i düzleşmişti.

Beş saniye boyunca ne yapacağımı düşündüm. Onu uyandırıp kendisine ait olmayan bir yatağa doğru sendeleyerek gidişini izleme fikri bana çok ağır geldi. Televizyonu kapattım, ışıkları söndürdüm ve battaniyesiyle birlikte onu kucağıma aldım.

Uyandı ve başını omzumdan kaldırdı. "Beni yatağa mı götürüyorsun?"

"Evet."

"Oh."

Onu yatağıma yatırmadan önce bana karşı tam olarak rahatlamadı ve örtüleri geri çekmesine ve altlarına girmesine yardım ettim. Battaniyeleri çenesine kadar çektim ve bir sonraki adımda ne yapacağımı şaşırmış bir halde öylece durdum.

Onu öpmek mi? Uzaklaşmak mı? Ayaklarım hareket etmiyordu.

"Nerede uyuyorsun?" diye sordu karar vermeme yardımcı olmayan sessiz bir tonda. Beni yanında mı istiyordu?

"Dürüst olmalıyım, Ricky. Hemen yanına tırmanmak istiyorum." İpeksi bir tutam mor boyalı saçı parmaklarımın arasında ovuşturdum. Son birkaç yıldır saçlarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını bilmek istiyordum. O zamanlar dokunulmazdı. Ve şimdi ellerimi onun üzerinde gezdirmekten vazgeçemiyordum.

"Seksin düşüncelerimle oynamasına izin veremem."

"Anlıyorum." Daha önce ne yaptığımızı sorduğunda tam olarak ne demek istediğini anlamıştım. Seks bir ilişkiyi gölgeleyebilirdi. Bunu pek çok kez tecrübe etmiştim. Geçmişteki kız arkadaşlarımla tanımak yerine hızlı hareket etmiştik. Ve onları tanıdığım da, iç çamaşırlarımız çok fazla düşmeden önce çekip gitmiş olmayı diledim. Onlardan birkaçı da aynı şeyi düşünmüştü.

Lyric'le hem takım odasında hem de daha önce mutfağımda hızlı hareket etmiştim. Ondan ne istediğimi bilmiyordum ama bunu berbat etmeyi göze alamazdım. Ya da belki ne istediğimi biliyordum ama bunu itiraf edemiyordum. Onun parmaklarımın arasından kayıp gitmesini izlemektense ne kaybettiğimi bilmemek daha iyiydi.

Tam doğrulmak üzereydim ki, "Ama ben de gitmeni istemiyorum" dedi.

Kahretsin, bu tam da duymak istediğim şeydi. Yine de aceleye getirilmiş hissetmesini istemiyordum. "Sana sarılabilir miyim?" Parmaklarımın arasından daha fazla saç kıvırdım. "Muhtemelen, bilirsin, birbirimizi tanımalıyız."

Yumuşak kıkırdaması battaniyelerin hışırtısı arasında kayboldu. "Garip, değil mi?

Birbirinizi tanımaya mı çalışıyorsunuz?"

"Evet, Ricky. Öyle."

Yatağın etrafında döndüm ve pantolonumu indirdim. Onları katlayıp odanın köşesindeki berjer koltuğun üzerine koydum, sonra gömleğimi çıkardım ve pantolonumla birlikte koltuğun üzerine bıraktım. Çoraplarım çamaşırhaneye gitti ve üzerimde siyah boxer külotumdan başka bir şey kalmadı.

Onunla birlikte yorganın altına girdim, ölü uykusundaki vahşi bir kedi gibi kaydım. Yanlış bir hareket yaparsam gitmiş olacak ve giderken de kalbimi söküp alacaktı. Yatağa gömülürken kaslarım yavaşça gevşedi. Kıpırdanarak bana yaklaştığında, sikime sertçe uslu durmasını emretmek zorunda kaldım. Eğer ikimizden biri uyuyana kadar dayanabilirsem, bu gece başarılı olacaktı. Dün gece gözümü bile kırpmadığım için uyku benim için hemen gelmeliydi ama çok heyecanlıyım.

Lyric Finnegan yatağımdaydı ve hem zihnim hem de bedenim onu tanımak için gülünç derecede heyecanlıydı. Wired haklıydı. Bu fiziksel bir beklenti değildi. Evet, onun içine gömülmeyi çok sevmiştim ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum. Onu tezgahımın üzerine boşaltmak bana sadece daha fazla fikir vermişti.

Ama konu ona geldiğinde o kadar uzun süre yüksek düzeyde bir ilgisizlik için çabalamıştım ki, sadece... konuşmak için sabırsızlanıyordum. Ve bu ben değilim.

Bir kolumu ona dolayarak bunun ne kadar doğal hissettirdiğine hayret ama konunun şu anda ikimizin de ihtiyacı olan şey için fazla karmaşık olduğunu hissederek karnından uzak durdum. "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Neden evlenmedin?"

İçimden sert bir nefes çıktı ve saçlarını karıştırdı. "Önce hassas hedefi vurmak."

Bana karşı omuz silkti. "Zor şeyler hakkında bu kadar açık konuşmasaydım, muhtemelen ben de şimdiye kadar evlenmiş olurdum."

"Oh, öyle mi?"

"İyi deneme, ama önce sana sordum."

"Kahretsin." Kıkırdadı, bu da beni konuşmaya teşvik etti, sanki burası bizim kendi yargısız bölgemizmiş gibi. "Sebeplerin hiçbirini seni şaşırtmazdı ama hepsinin temelinde uyumsuzluk vardı. Bir şey elde ettiklerini düşünüyorlardı ama o ben değildim. Ailem o değildi. Hayatım o değildi. Bazılarını zorla atlatabilirdim, kendimi ya da yöntemlerimi değiştirebilirdim ama sonuçta çiftliğin içinde ve dışında yeterince saçmalıkla uğraştım, eve dönmeyi reddettim."

"Sert ama adil. Burası senin güvenli yerin."

Ona daha da yaklaştım, kalçalarımı geriye ittim, böylece büyüyen ereksiyonumla kışını dürtmedim. Elimden bir şey gelmiyordu. Yemyeşil vücudu kollarımdaydı. Elimi kollarının arasından geçirdim ve göğsünün üzerine koydum. Mükemmel bir uyum. Elimi itmek yerine kendi elini benimkinin üzerine koydu.

"Senin sıran," dedim aklımı avucumdaki sıcak etten uzak tutmak için.

"Yani, senden çooooook daha gencim."

Boynuna sokuldum. "Sert ve hiç de adil değil."

"Ah, Stoney."

Ona ilk kez Ricky dediğimde, Stoney ile karşılık vermeye çalışmıştı.

"Senden durmanı isteyeceğimi sanıyorsun ama bu aptal lakap beni tahrik ediyor." Lyric'le ilgili çoğu şey tahrik edici olmaya başlamıştı. *Stoney* şu anda sikimi tarif ediyordu. "Dökül . Neden kimseyle bu kadar ciddileşmedin?"

Nefes verirken göğsü inmişti. Konu çok mu ciddiydi, yoksa kendimi duymak istemediğim bir şeye mi hazırlamalıyım?

"Tanrım, bunu söylemekten nefret ediyorum." Nefes aldı ve aceleyle "Hiçbiri sen değildin" dedi.

Vay canına. Lanet olsun. Babasının onu nasıl terk ettiğini ve güven sorunları yaşadığını anlatmasını bekliyordum. Olduğuna emindim ama babasıyla ilgili sorunlar, bekâr olmasının ana sebebinin ben olmamdan farklıydı.

Şaşkın ifademi görmediğine şükrederek yine de "Ne?" diye sordum. Holden haklı mıydı? Küçük bir karasevdaya inanabilirdim ama o gerçekten bana karşı bir şeyler mi hissediyordu? "Benim yüzümden kendini tutacak biri değilsin."

"Ben o kız olmayacaktım. Sen yirmi beş ile kırk yaş arasında yumurtalıkları olan herkesle çıkarken ben seni arzulamayacaktım. Ben yirmi beş yaşında bile değilim!" Öfkelendi. "Ben de etrafta birileriyle çıktım. Sen kadınları tavlayacaksan, ben de erkekleri tavlayacaktım."

Benim şanssızlığım, kasabayı çevreleyen enerji endüstrileri nedeniyle Coal Haven'ın genç erkek trafiğinin yoğun olmasıydı. "Seni mümkün olduğunca engelledim."

Omzunun üzerinden bakmak için döndü. "Kesinlikle yaptın. *Biliyordum.*" Kıkırdadı ve tekrar battaniyesine ve bana sarıldı.

"Cole bir pislikti." Adını söylerken hırlamak istedim.

"Ona karşı tam bir pisliktin."

Öyleydim. O ve Isla ile Rattler's'a gittiğinde masalarına uğrardım ve onları markette gördüğümde ani bir ihtiyacım olduğundan emin olurdum.

etraflarındaki raflarda ne kadar ürün varsa. Sonra da her fırsatta adamı kötüledim. "Bunu hak etti."

"Evet, ama bana nasıl davrandığını bildiğini sanmıyordum."

"Böyle adamlar kırmızı bayrakların neon işareti gibidir. Kendini beğenmiş, her şeyi bilen sırtışta ve süslü püslü pikapta."

Yumuşak bir homurtu çıkardı. "Bir lise öğrencisi için güzel bir pikaptı."

"Cole'un ergenlik döneminden çıkacağını hiç sanmıyorum. Çoğu genç erkek o kadar da kötü değildir."

"Bunun sadece benimle oynayan aptal fantezim olduğunu düşünmüştüm," dedi sessizce.

"Fantezin aptalca değil. Ama Lyric, aramızdaki yaş farkı ve..." Bu konuyu açmaktan nefret ediyordum. Birbirimizi tanımamız gerekiyordu ama ben ailevi yüklerle gelmişim. "Ailem."

"Farkındayım." Elimi sıktı. "Baban kabızlığı için baktığı kişiyi suçluyor gibi görünüyor. Ve annen, lanet olsun, Stetson. Laney bir keresinde annenin küçük çocukların ruhlarını yediğini söylemişti ve ben onun ne demek istediğini biliyorum." Vücuduma yaslandı. "Çok mu ileri gittim?"

Asla. "Evet. Annem küçük çocuklara ruhlarını çalacak kadar uzun süre dayanamaz."

Lyric kıkırdadı ve bir sonraki sorusunu sormadan önce o güzel kışını oynattı. Kalçalarımın öne doğru itilmesini engellemek için tekrar yer değiştirdim ve aletimin yanaklarına biraz baskı yapmasını sağladım. "Demek görüyorsun?"

"Ricky, ben bunu yaşıyorum. Ailemin ilişkilerimde bir engel olduğunu söylediğimde ne demek istediğimi pek fazla kişi anlamaz. Sadece birkaç kuzenim. Annem ve babam hayatımın bir parçası. İşim de öyle. Onlardan öylece uzaklaşamam ve birlikte olduğum herkes hayatımda onlarla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacak." Çünkü ailem hayatlarında istemedikleri biriyle yaşamayı öğrenmeyecekti. Ve ben de bir kez suç ortağı olmuşum. Hâlâ da öyleydim. Endişe göğsümü kemiriyordu.

"Neden uyum sağlayanlar aileniz olamıyor?"

Keşke o kadar kolay olsaydı. "Babam kral olacakmış gibi yetiştirildi. Muhtemelen babanı hatırlayamayacak kadar küçüksün ama o sert bir adamdı ve her şeyi en büyük oğluyla ilgiliydi. Ayrıca, neredeyse altmış yaşındalar. Değişmeyecekler."

"Sadece hiç zorunda kalmadıkları için. İnsanlar her yaşta değişebilir, Stetson."

Tartışma zahmetine girmeden homurdandım.

Elimi sıkıca kavradı. "Kendini ve senin için önemli olan diğer insanları ilk sıraya koyman sorun değil, Stetson. Onların tepkileriyle başa çıkmak onlara kalmış. Hangi yaşta olursan ol, ilişkideki çocuk sensin."

Bir cevabım yoktu. Ona katılmıyor değildim ama benim ailemde işler böyle yürümüyordu. "Babam..." Kelimeleri söylemek zordu, boğazımı tıkayana kadar şişiyorlardı. Çocukluk programım etkili olmuştu. Bu konuyu hiç kimseyle konuşmamıştım. Asla. Isla'yla bile. Henüz doğmamıştı ve soru sorabilecek yaşa geldiğinde ona anlatmak için bir neden görememiştim. "Babam annemi aldattığında, onu küvette boş bir şarap şişesiyle hıçkıra hıçkıra ağlarken ve kusmuk içinde buldum."

"Tanrım, Stetson." Bana doğru dönmek için kıpırdandı. "Çok gençtin."

Hatıralarımın kabarmasına karşı yutkundum. "Ve sonra onun başka bir kadından çocuğu olduğunu öğrendi."

Annemin ağlamasını hâlâ duyuyordum. Feryatları. Hiçliğin ortasında yürek burkan acıyı. Çok gençtim. Bunlar benim ilk anılarımdan bazılarıydı. Annemi iyileştirmek için her şeyi yapardım.

"Gurur duymuyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Elimini onun kalçasına koydum. Holden'la bu konu hakkında konuşmamıştım bile. Ama içimdeki rahatlama o kadar güçlüydü ki konuşmaya devam ettim. "Liam'a davranış şeklimiz. Çocukken gurur duymuyordum ama Liam'a gerçekten çok kızıyordum. Onu görmek annemi tekrar tekrar mahvetti ve Liam annemin onu tekrar görebileceği aynı lanet kasabada . Babama benzemeye başladığında, annemi yine sinir krizi geçirirken bulacağımdan endişelendim. Sonra başka bir kuzenimin en iyi arkadaşıydı ve bir keresinde bunun mutlu bir aileyi hak etmediğinin defalarca söylenmesi gibi bir şey olduğunu söylemişti. Peki bir yetişkin olarak? Hay sikeyim. Davranışlarımızın ne kadar kötü olduğunu çok iyi anlıyorum. Babam bunun için bir pislik, ama annem de bir o kadar kötü. Ama o paramparça olduğunda ben de oradaydım. Hayallerinin gerçek olacağını düşündüğü ama kırık bir temel üzerine aceleyle yapıştırılmış bir hayatta kendini bir arada tutmaya çalışırken oradaydım. Ve dürüst olmak gerekirse, işte bu yüzden evli değilim. Yapıştırıcı bende var ve gerektiğinde onu kullanmak için özgür olmalıyım."

Nabzım yüksek, nefesim hızlıydı. Ama itiraftan sonra yataktan kalkabilecek kadar hafıflemiştim. Ama zaman ellerimi Lyric'in üzerinden çekmem gerekecekti.

Bir an sessiz kaldı. Çok mu şey söylemişim? Pek çok kişi babamın ilişkisini ve Liam'ın annesinin Liam bebekken babamla yaşadığı bir çatışmanın ardından bir araba kazasında nasıl öldüğünü biliyordu. Birçok insan

Babam Liam'ı neredeyse kasabadan kovmaya çalışmıştı. Ama bu olaydan sonra anne ve babayla yaşamının nasıl bir şey olduğunu kimse bilmiyordu. Isla'nın bazı kavramları vardı, ama o ilişkiden yıllar sonra doğmuştu.

Ama Lyric yanaklarımı okşadı, dokunuşu şefkatliydi. "Daha önce söylediklerimin arkasındayım. Bu ilişkide çocuk olan sensin. Asla ailenin moderatörü ya da terapisti olma pozisyonuna sokulmamalıydın. Bana Cameron ve Naomi Barron'un asla bir profesyonele gitmeyeceğini söylemene gerek yok, ama bu onların sorunu. Bu asla senin sorunun olmamalıydı."

Her ne kadar onun desteğini almak, büyüme tarzımın berbat olduğunu ve benim hatam olmadığını birinin onaylaması güzel olsa da, içinden çıkamadığım derin çukurlarda yolculuk ediyordum.

"Ama öyle, Lyric." Bir önceki uykusuz gece bir anda üzerime çöktü. Yorgun bir iç geçirdim. "Öyle ve birlikte olduğum kişinin de bunu anlamasına ihtiyacım var."

Bana doğru kıvrıldı ve mırıldandı: "Belki de birlikte olduğun kişinin yeni sınırlar koymana yardımcı olacak kadar güçlü olması gerekiyordur."

Ailem sadece kendi koydukları sınırlara saygı gösterirdi. Sırtını okşadım ve göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim. Uykunun beni konuşmadan kurtarmasına izin vermeden önce tek söylediğim "Belki" oldu.

Beş

Lirik

Boş dinlenme odasında bir sandalyeye çöktüm. Taze ısıtılmış köftem ve fırında patatesim önümdeki tabakta buharda pişiyordu ve elimde Bismarck'tan aldığım yeni bir gerilim romanı vardı.

Bismarck yolculuğunun gergin geçmesini ya da en azından Stetson'ın ailesinin onu zor durumda bırakmasına izin vermeyi reddetmemden sonra benim için tek başıma bir koşu olmasını bekliyordum. Onunla asla aynı fikirde olmayacaktım. Yaptıklarının doğru olduğunu asla kabul edemezdim. Yaptıkları geçmişte kalmış olabilirdi ama durum henüz sona ermemişti. Naomi'nin neredeyse otuz dört yaşındaki bir adamı böyle kontrol ettiğinden emindim.

Ama uyanmıştık, ben duş alırken o krep yapmıştı ve sonra Bismarck'ta eğlenceli bir gün geçirmiştik. Kaygısız tarafını ortaya çıkarmıştı ve ben bunun konuşmamızdan sonra duygularını saptırmanın bir yolu olduğunu düşünmemiştim. Gerçek Stetson Barron'u gören birkaç kişiden biriydim. Önemine bakmaya çok korkuyordum.

Son iki gece birlikte film izlemiş ve yatağa girmiştik. Bana karşı bir hamle yapmamıştı, incinmiş olabilirdim ama gözlerindeki ihtiyacı görmüştüm. Saklamaya çalıştığı ereksiyonun fırçasını hissetmiştim. Onu tekrar içimde hissetmek için kendi ihtiyacımı saklıyordum. Duş almak için banyoya girdiğimde, aç bir şahinin tıknaz bir fareyi izlemesi gibi beni izledi.

Onu sık sık bana öyle bakarken yakalıyordum. İlişkimiz değişmişti. Artık onun küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşı değildim. Ben de sadece onun çocuğuna hamile olan kız değildim. Biz bir şeydik. İkimiz de ne olduğunu bilmiyorduk ama şimdilik sorun yoktu.

Sadece bu yeni yönümüzü keşfetmeye çalışacak kadar cesur olmam gerekiyordu. En büyük, en korkutucu hız trenine binmeyi istemek ve sonunda yükseklik şartına ulaşmak, ancak kalbinizin yolculuğa dayanıp dayanamayacağını veya tırmanmadan önce bayılıp bayılmayacağınızı merak etmek gibiydi.

Ben kitabımı açarken Emery dinlenme odasına daldı. Yüzü aydınlandı. "Selam. Ben de seni düşünüyordum. Nasılsın? Annen nasıl?"

"O iyi. Bugün dükkânın üstündeki eve taşınıyor." İşten sonra uğramayı planlıyordum. Annem ve Isla tüm kutuları boşaltmış, annemin uyuması için yeterli alan yaratmışlardı. Mutfak yıllardır dinlenme odası olarak kullanılıyordu. Burası yaşanabilir bir yerdi ve Naomi ve Cameron'la aynı çatı altında kalmaktan daha iyiydi. "Ben de iyiyim. Sadece ertesi gün boğazım kaşındı."

Mikrodalgaya bir dondurucu yemeği attı. Kitabımı yere bıraktım, bu benimle oturabileceğine dair sözsüz bir işaretti. Emery ben kitap okurken benimle sohbet etmeye çalışmayan tek kişiydi. İş arkadaşlarımı seviyordum ve kan alırken hastalarla konuşmaktan keyif alıyordum ama tüm bu insanlar beni yorabiliyordu. Molam, iş gününün ortasında önemli bir zihinsel inziva yeriymiş.

Ancak arkadaş zamanı şu anda daha cazipti.

Çatalını avucuna vurdu. "Bilginiz olsun, Holden bana bir şeyden bahsetti..." Bakışları kapıya kaydı. Yalnızdık ama insanlar sanki buzdolabının yanında bir travma kodu oluyormuş gibi sık sık kapıdan içeri dalıyorlardı.

"Daha fazla insanın bilmemesine şaşırdım. Bugün bana yangınla ilgili sorular sordular ama şu ana kadar hamile olduğumla ilgili bir şey sormadılar." Bu haber kasabada bir dedikodu tsunamisi başlatacaktı ama deprem henüz başlamamıştı. Fırsatım varken bu ertelemeyi değerlendirmeliydim.

"Barronlar işlerini kendilerine saklamakta iyidirler. Acil servisteyken kimi gördün?"

"Dr. Klevin. Meghan çalışan hemşireydi. Joan ve Arwyn biliyor."

"Onların gizliliği ihlal ettiğini düşünmüyorum."

Şehirde pozisyonlarını riske atmaya degecek kadar iş yoktu. "Beklenmedik bir sürpriz ama hoş bir şey. Herkes

yakında öğreneceksiniz."

"Tamam." Mikrodalga fırının sesi duyuldu ve o da yemeğini hazırlamaya koyuldu.

Tam karşıma oturduğu sırada dinlenme odasının kapısı açıldı ve Krystal içeri daldı. Kalbim kekeleydi, sonra doğrudan bakışları üzerime indiğinde durmadan çarptı. Yüzeysel bir parıltı gözlerini parlattı.

"Lyric. Ohmigod, yangını duydum."

"Evet, bir şeydi." Bana olan ilgisini kaybetmesini diledim.

Yaklaştı, bakışları at kuyruğu kadar keskindi. Göğüsleri, rahat önlüğünün mor kumaşını zorluyordu. "İsla ile mi kalıyorsun?"

Küçük kasabaların laneti buydu. Krystal klinikte hemşireydi ama burada annemle yaşadığımı ve kasabada başka kimsem olmadığını bilecek kadar uzun süre yaşamış ve benimle çalışmıştı. Krystal ayrıca İsla ile arkadaş olduğumun da farkındaydı. Ve bu yüzden bana, yoluna çıkan diğer pek çok kişiden daha iyi davrandı.

"Hayır."

Konuyu kapatmaya çalıştım ama başını eğdi. "Motelde mi?"

Kasabada sadece bir motel vardı ve orada olup olmadığımı doğrulamak yeterince kolay olacaktı. Krystal'ın daha önce Stetson'a olan takıntısından dolayı gerçeği söylemeye cesaret ettim. "Aslında Stetson'la kalıyorum. Annem Naomi ve Cameron'larda daha rahat etti."

Krystal hafif bir geri tepmeyle gözlerini kırptırdı. "Onunla mı kalıyorsun? Onun evinde mi?"

"Evet."

Emery nükleer lazanyasının üzerindeki filmin geri kalan kısmını dikkatle sıyırdı ve itaatkâr bir şekilde sohbetin dışında kaldı.

"Neden? Naomi ve Cameron'larda bir sürü oda var."

Bu onu ilgilendirmezdi ama Krystal kendi işinin nerede bitip başkalarınınkinin nerede başladığını pek umursamazdı. "Olaylar böyle gelişti."

"Siz ikiniz..." Bakışları yeni aldığım parlak, kalın terliklere kayarken yüzünü tiksinti kapladı. Hamileyken mesailerimin çoğunu ayakta geçireceksem rahat olmak istiyordum. "... görüşüyor falan mısınız?"

Ses tonumu nazik tuttum, sanki Barron'ların eskiden sahip olduğu o ne yapacağı belli olmayan kısırakla konuşuyormuşum gibi. "Olsaydık bile, bu seninle gerçekten konuşacağım bir şey değil, hele de isteyken."

Sanki iğrenç bir şeyin kokusunu almış gibi kafasını geriye doğru salladı. "Onun için çok gençsin."

Kitabımı aldım, konuşmayı bitirdim. Stetson'ın yaşadığı sınır sorununu yaşamadım. Paralı ve tonlarca arazisi olan bir aileden gelmenin başkalarına özel hayatına erişim hakkı verdiğini düşünüyordu. Sanki böyle bir ailede doğmuş olmasını telafi etmek için bunu hak ettiğini savunmak zorundaymış gibi. Ben çok darda olan bekar bir anneyle beş parasız büyüme özgürlüğüne sahiptim. Ya bir baraj inşa edecektim ya da sular altında kalacaktım.

Krystal oflayıp pufladı ve kapıdan dışarı fırladı. Buraya yemek için mi gelmişti yoksa ben burada olduğum ve Stetson hakkında bilgi alabileceğini düşündüğü için mi?

Kapı kapandığında Emery, "O bir sorun olacak," diye mırıldandı.

"Bunu dört gözle beklemiyorum ama işte onunla uğraşmayacağım. İş dışında bile ona tahammül etmeyeceğim. Sırf eski sevgilisi olduğu için benim özel hayatıma girmeye hakkı yok."

"Eğer iş yerinde sorun çıkarırsa, tanık olmak gibi bir şey yapıp yapamayacağımı bana bildirin."

Emery'nin işini riske atmazdım. Krystal, Stetson'la ilk ayrılığından sonra işini aniden bırakıp taşınmıştı. Stetson onun peşinden koşmayınca geri dönmüştü ama eski pozisyonu Emery'deydi. Krystal bu konuda kin tutuyordu ama yedek olarak işe alınmıştı. Birisi onu yeniden işe alacak kadar sevmişti ve ben bunun Emery'yi etkilemesini istemiyordum. "Her şey yoluna girecek. Onunla başa çıkabilirim."

Emery yemeğine yumuldu. "Joan seni korkutup kaçırmasına izin vermeyecek."

Buna güvenmek zorunda kalmamayı umuyordum ama Joan arkamı kolluyordu. Krystal, Stetson'ın çocuğuna hamile olduğumu öğrendiğinde ona ihtiyacım olacaktı. Şimdilik, Stetson'la aramızda büyüyen şeyi karanlıkta yaptığımız kucaklaşma seansları kadar özel tutmak istiyordum. O anlara değer veriyordum. Konuşmalarımıza. Kasaba öğrendiğinde, insanlar Stetson'ın hayatının geri kalanında gibi onlara da erişebileceklerini düşüneceklerdi ve Stetson'ın bunu nasıl karşılayacağından emin değildim.

* * *

Stetson

Holden'ın benim için kestiklerini balyalamaya çıkmadan önce annemi görmek için uğradım. Haşlanmış yumurta ve İngiliz çöreğinden oluşan kahvaltısını bitiriyordu.

"Evin tekrar bana kalmasına çok sevindim." Annem parmaklarını sıkıca arkaya atılmış saçlarında gezdirdi. Hiçbir teli büküldüğü yerden ayrılmaya cesaret edemiyordu. Lyric'e çöküşünden bahsettiğim için çok utanacaktı. İçimde bir ihanet duygusu yandı.

bir şey yoktu. Lyric kendi halinde biriydi ve söylediklerimi paylaşmazdı. "Yine de çok nazıksın. Erin'in yardıma ihtiyacı vardı."

"Kendini motelde birkaç gece geçiremeyecek bir duruma sokmamalıydı. Motel çok pahalı değil ki."

"Hepimiz petrol parasıyla doğamayız."

Dudaklarını büzdü ve şaşkınlık yüzüne iyi kalıplanmış bir maske gibi oturdu. "Ailemiz o para için çok çalıştı, Stetson."

Hayır, almamışlardı. Satın aldıkları arazide petrol bulunduğu için şanslıydılar. Daha da şanslıydılar, maden haklarına sahiptiler ki bu durum birkaç petrol patlamasından sonra artık çok daha az yaygındı.

Gerisini petrol şirketi ve avukatlar halletti. Ama bir keresinde bundan bahsettiğimde, dört teker üzerinde at sürerek büyüdüğüm otlaklarda iki saatlik bir tura çıkarıldım ve dedelerimin ve onların dedelerinin çiftçilik ve hayvancılık geçmişi ve aile işinin ne kadar büyüdüğü hakkında ders aldım.

Annem Crocus Valley'de büyümüştü. Para için evlenmişti.

"Yani." Annem sanki bir belediye meclisi toplantısında konuşuyormuş ve herkesin dinlemesi gerekiyormuş gibi anons etti. Mutfakta sadece ikimiz vardık. Isla genellikle annem evden çıkana kadar ortalıkta görünmezdi. Sabah anneme cesaret ettim. Isla onunla yüzleşmeden önce tamamen uyanık olmayı tercih etti. "Artık rahatça konuşabileceğimize göre, Lyric ve bebek konusunda ne yapacaksın?"

O bebek. Sıcak bir öfke dilime dolandı. Çenemi çalıştırdım ve yuttum. "Bunu konuşarak halledeceğiz."

"Senin olup olmadığını öğrenene kadar konuşacak ne var? Aklıma gelmişken." Önünde bir tasarımcının logosu bulunan büyük kırmızı el çantasını karıştırdı. Çantayı sanki aile armamızı sallar gibi taşıyordu. "Doğum öncesi babalık testi hakkında biraz araştırma yaptım." Telefonunu çıkardı ve manikürlü tırnağıyla ekrana dokundu.

Lyric'in kahvaltı için hazırladığı çırpılmış yumurtalar yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulunana kadar içimi tedirginlik kapladı. "Babalık testlerini mi araştırıyordun?"

Bana, ona daha sonra teşekkür edebileceğimi söyleyen bir gülümseme verdi. "İkinizden de kan alınması gerekecek. Sadece yanaktan örnek almanız da gerekebilir. Bu konuda henüz net değilim. Belki de kitine bağlıdır? Mandan'da doğum öncesi babalık testi yapan bir yer var. Böylece tarafsız bir üçüncü tarafınız olur ve doğru şekilde yapılır."

"Anne."

"Ve ona maliyet konusunda endişelenmemesini söyleyin. Bunu ertelemek için bir bahane olarak kullanabileceğini düşünmesini istemiyorum. Elbette parasını biz ödeyeceğiz ve yedi hafta gibi erken bir tarihte yaptırabilirsiniz. Sözde ne kadar ilerlemiş?"

Ses tonu kaşlarımı çatmama neden oldu. Sözde mi? "Lyric, Liam'ın annesi değil."

Annem sanki ona yumruk atmışım gibi geri çekildi. Sözlerimden anında pişman oldum. Keşke kelimeleri onun beyninden koparıp tekrar ağzıma tıkabilseydim. "Stetson Cameron Barron, bu ne cüret?" Sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla dalgalanıyordu. Öfke daha iyi olurdu ama gözyaşları beni ne yapacağımı ya da annesinin peşinde hangi canavarların olduğunu bilmeyen o korkmuş çocuğun kafasına geri götürdü.

"Özür dilerim." Ona sarılmak için adanın etrafından dolaştım. "Ben de dilerim. Lyric'e senin kadar güvenmiyorum."

"Ona güvenmiyorum." Annem geri çekildi ve gözlerini hızla kırptırdı. Gözlerinde nem parlıyordu. "Ama kadınlar Barron erkeklerinin yanında normal davranmazlar. Lyric, Isla'ya şaşırtıcı derecede iyi bir arkadaş oldu ama senin en iyi arkadaşın değil." Lyric'in arkadaşlık kalitesi neden sürpriz olsun ki? "Başka bir Krystal durumu yaşayamayız. Ya da şu hamile numarası yapan kız kimdi?"

"O Malena'ydı ve lisedeydi." Son sınıftayken, boktan bir 1 Nisan şakası yapmıştı ve annem neredeyse ailesine dava açıyordu. Malena evliydi ve Nebraska'da iki çocuğu vardı. Beni bile şüpheliydim ama zor bir ders almıştım. Her zaman korunmalıydım. Bu ders Lyric'e kadar on beş yıl boyunca aklımdan çıkmamıştı.

"Aynen öyle. Yaşı önemli değil. Ben gidip bir tane sipariş edeceğim." "Anne. Bu benimle Lyric arasında kalmalı."

Bakışları kurnazlaştı. "Bu konuda seninle şimdiden tartıştı mı?"

"Ne? Hayır. Ama ne olursa olsun stresli bir dönem ve bolca vaktimiz var." Lyric'le aramızda gelişen şey bana çok zayıf görünüyordu.

eve gelip babalık testlerini sormaya başlamak için. Lanet olsun, zamanımız vardı ve ben onu kullanmak istiyordum.

"O zaman yardımımı kabul edin. Testi ben yaptıracağım, böylece siz ikinizin endişelenmesine gerek ."

Teklif vicdanıma bir örs gibi oturdu. Lyric'in bir evi yoktu ve annem babalık konusunda endişeliydi. Lyric'e ilk teklif ettiğim an dışında -çok olmuştum ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi bok gibi hissetmiştim- bunun üzerinde durmamıştım.

Belki de her iki durumda da nasıl hissedeceğimi kabul etmeye hazır değildim. Annemin tepkileri daha endişe vericiydi. Test Lyric'in söylediklerini doğrularsa ne hissederdi?

"Diyelim ki bunu yaptık ve bebek benim oldu. Bu haberle nasıl başa çıkacaksın?" Bekledim, nefesim kesildi.

Parmaklarını tekrar saçlarının üzerinde gezdirdi. İfadesi yüce bir hal aldı ve içim ürperdi. "*Halledebilecek* misin, Stetson?"

Omuz silktim. İfade tarzım hoşuna gitmeyebilirdi ama bunlar onun sözleriydi.

Bana daha iyi bilmem gerektiğini söyleyen bir bakış attı ve kırmızı çantasını aldı. "Baban samana yardım etmekten bahsetmişti. Onu bir hendekten kurtarmak isteyebilirsin."

Babamı bir hendekten kurtarmazdım. Gelip bana sorabilirdi. Babası öldükten ve ben çiftçiliği tamamen devraldıktan sonra yıllar boyunca sorunlarımız olmuştu. Annem babama rafinerideki işine konsantre olması için baskı yapmıştı. *Bu bizim istikrarımız, emekliliğimiz.*

Haklıydı ve bunu bir yetişkin olarak görebiliyordum. Ama babamın bunu onun kadar istediğini sanmıyordum. Dışarıda çiftçilik yapmaktan hoşlanıyor gibiydi, ama yetki bendeydi ve eğer ona görevler vermeye başlarsam, içindeki CEO diğer kararlara karışamazdı.

"Hoşça kal anne."

O gitti ve ben granit tezgâhtaki girdaplı kahverengi desene baktım.

Isla köşede belirdi ve kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. Hırçın ifadesi bana yeterince şey anlatıyordu.

"Tüm bunları duydun mu?"

"Yaptım. Babalık testi mi?"

"Bu annemin fikri." Lyric de bu konuyu açmıştı ama ben bu fikirden korkuyordum ve nedenini bilmiyordum.

İçini çekti ve buzdolabına doğru yürüdü. Simply Orange'ı çıkardı ve sürahiyi tezgâhın üzerine çarptı. "Lyric'e söyleyecek misin?"

"Neden ki?"

"Çünkü anneme hayır demedin." Gözleri kısıldı ve tezgâhın üzerine eğildi. "Tabii gizliden gizliye testi sen de istemiyorsan. Bu şekilde, her zamanki gibi annemi kötü adam yapıyorsun."

Testi istemeliyim. Lyric öyle düşünüyor gibiydi. Belli ki annem de öyle düşünüyordu.

Ama ben...yapmadım. Isla'nın ifadesinin bu kısmını görmezden geldim. "Her zamanki gibi mi?"

Gözlerini devirdi ve uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Annem senin kadınlarla aran iyi. Her zaman öyleydi."

"O senin işlerinle ilgileniyor."

Gözleri parladı ve kollarını tekrar kavuşturarak doğruldu. "Annemle babamın işim konusunda ne düşündüklerini çok iyi biliyorsun. Bir iş yeri açacağımı ve bunun başarısız olacağını ve onları daha çok utandıracağını düşünüyorlar..." Sesini alçalttı. "Liam."

"Liam onları utandırmadı. Babamın davranışları utandırdı. Hınçlarını ondan çıkardılar. Ve bunu yaptılar çünkü annesi bir kazada öldü, yoksa onu sosyal olarak katledeceklerdi." Başımın üzerinde uğursuz bir bulut çöktü. Lyric'e böyle davranmalarını engellemem gerekiyordu. Daha önce düşündüğüm o zamana ihtiyacım vardı.

Solgun bir kaş yavaşça yukarı kalktı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Bu, neredeyse aynı gün içinde yasağı yüksek sesle söylediğim ikinci zamandı. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun." Umarım biliyordur. Ona iki Cheerios'u bir ipliğe dizemezmiş gibi davranılıyordu, ama çevresiyle ona gösterdiklerinden daha fazla ilgiliydi.

"Biliyorum ama bunu evde söylediğine inanamıyorum. Montana'nın diğer tarafında söyleseydim paniğe kapılırdım."

Gerçeklik tüm esprilerimi çalmadan önce cılız bir kıkırdama çıkardım.

"Sence Lyric kızar mı? Sadece anneme şaka olsun diye."

"Öyle mi?"

"Tanrım, Isla. Benden ne yapmamı istiyorsun? Bunu ben istemedim. Şimdi de 'Bam! Baba oldun.' Sonra, 'Belki de değilsin.' Tek planladığım saman koymaktı." Bu, yaparsam lanet, yapmazsam lanet bir durumdu. Eğer bebek benden değilse, Lyric toparlanıp gidecek miydi? Bana ve tüm yüküme bir şans vermeye istekli olur muydu?

Peki ya benim olsaydı?

Cevap basit olmalıydı ama ailem her şeyi daha da karmaşık hale getirecekti. Her şeyi mahvederler. Lanet olası babalık testi.

Sinirimi bastıramıyordum. Buna bir de son üç gecedir yatakta sarılıp uyuduğum kadını arzuladığımı ve bir devi öldürebilecek kadar mavi taşaklarım olduğunu eklersem, sinirli kelimesi zayıf kalırdı.

Lyric dünyanın en duyarsız 1 Nisan şakasını yapmıyordu. Beni kontrol etmeye çalışmıyordu. Ama annem öyle düşünüyordu. Isla da Lyric'i uzaklaştırmak için annemi kullandığımı düşündü.

Yine de buradaydım, Lyric ile aramda gerçek bir şey olup olmadığını ve bunun annemle olan ilişkiyi bozmaya değip değmeyeceğini merak ediyordum. Lyric'in Isla ile olan arkadaşlığına müdahale etmeye değer miydi? Babam ne düşünürdü?

Isla bana anneminkiyle yarışan sabit bir bakış atıyordu. "Ondan hoşlanıyorum," dedim sonunda.

İlk başta konuşmadı. Böyle anlarda anneme, benim rahat edemeyeceğim kadar çok benziyordu. "Ciddi misin?"

"Evet, Isla. Ama o farklı."

Isla homurdandı. "Hadi canım." Ona ters bir bakış attım ama o . "Lyric onu ezip geçmene izin vermez. Yıllarca ona gün yüzü göstermedin ama o bunun yaşamasına engel olmasına izin vermedi."

Lyric de aynı şeyi söylemişti. Başka erkeklerle yuva kurmamış olabilirdi ama doğru erkeği de bulamamıştı. Onunla ben çıktım. Bir bebek, iğrenç bir kamyonu olan bir ahbap değildi.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz, biliyorsun. Bebek..." Bir omzumu kaldırdım. "Önce kendimizi çözmeliyiz ve bunu yapmak için zaman istiyorum."

"O zaman belki de onu evinde saklamak yerine onunla çıkmayı dene. Ve annemle babamın bunu mahvetmesine izin verme." Burnunu kııştırdı ve sanki ebeveynlerimizden biri eve gizlice girmiş gibi etrafına bakındı. "Son zamanlarda babamı gördün mü?"

"Hayır. Misafirlerimizden kaçtığını düşündüm." Babam kendisini ilgilendirmeyen işlere karıştırdı, ama annemi ilgilendiren ve doğrudan onu ilgilendirmeyen bir iş olursa, giderdi.

"Bunu kesinlikle yapıyordu. Ama Pazar günü uyudu."

Kaşlarını çatma sırası bendeydi. "Sandalyede uyuklad mı?"

Her kelimeyi telaffuz etti. "Yatağa uzandı ve uyudu."

"O iyi mi?" Babam nadiren hastalanırdı. Mikrop kapması için insanlara yaklaşması gerekirdi. "Soğuk algınlığı falan geçirmiyor muydu?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda bitkin görünüyordu. Bu babam değil."

Sesi endişeli geliyordu ama ben endişeli değildim. Belki bir sorun vardı ama babam bir uzvunu kesebilirdi ve bilmemizi istemezse bize söylemezdi. "Mmm. Belki de oturma odasını boyamayı içermeyen bir erken emeklilik düşünmeye çalışıyordur."

Ağzının kenarı kalktı ama endişesi gözlerini terk etmedi. "Belki." Saatini kontrol etti. "Gitmem gerek."

"Nereye?" Soruyu ağzımdan kaçırmak istememiştim. Ama Isla bütün gün ne yapıyordu?

"Araştırma yapıyorum. Aklımda bir fikir var." Gizemli bir gülümseme yüzünü süsledi. "Hafta sonu boyunca burada olmayacağım."

"İyi eğlenceler."

"Sadece anneme söylemezsen." "Arabanı takip ediyor."

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Geçen ay Bismarck'taki şehir merkezine park ettim ve her yere Uber'le gittim."

O giderken kıs kıs güldüm ama gülümsemem çabucak kayboldu. O ve ben ailelerimiz için geçici çözümler bulmuştuk ama içimden bir ses bunların çok uzun sürmeyeceğini söylüyordu. Tıpkı uzun vadede işleri kendimiz için daha da kötüleştirebileceğimizi hissettiğim gibi.

Altı

Lirik

Ben askılara yeni giysiler asarken annem de mağazada koşuşturuyor, yarın satış raflarına yükleyecekti. İşten sonra karavanda neler olup bittiğini ve planlarını konuşmak için uğramıştım ama yaşam durumumuzdan bahsetmemiştim. Bu Stetson'ın evinden ayrılmak anlamına geliyordu.

Önünde tek boynuzlu at olan pembe bir atlet tuttum.

"Bu sana çok yakışır," dedi annem mutfak eşyalarının bulunduğu rafları düzenlerken.

Gömleği inceledim. "Nereden aldın bunu?"

Annem pek çok bağış aldı ama bunların hepsi satılmaya ya da satın alınmaya değer değildi. Coal Haven'ın küçük bir kasaba olduğunun farkındaydı. Herkes komşusunun ya da iş arkadaşının bağışladığı bir gömleği satın almak istemiyordu. Geçen yıl konsinye satışlardan ve işyeri tasfiyelerinden elde ettiği stokları satmaya başlamıştı ve bu da dükkana şimdiden nakit akışı sağlamıştı.

Eskiden yaptığı ucuzluktan daha iyiydi. Mağazaya yeni stoklar getirmek için büyük şehirlerdeki fırsatları ve bahçe satışlarını tarardı.

Yine de o anılar en sevdiklerimden bazılarıydı.

Atlet konsinye bir parçaydı. "Elimdeki siyah-beyaz ekose etekle iyi uyum sağlayacağını düşünüyorum. Birkaç hafta içinde uymayacak olanla."

Bunu söylemek hâlâ garip. Bazen hamile olduğumu hatırlamak beni şaşırtıyordu. Göğüslerim acıyordu ama buna alışmaya başlamıştım. Aynı şekilde düşük-

derece mide bulantısı. Hafif yiyecekleri daha sık yediğim sürece midem o kadar rahatsız olmadı. Her zamankinden daha fazla tuvalete gitmem gerekiyordu ama yine de *Stetson'ın bebeğine hamile olduğumu* hatırladığım anlar oluyordu. Karnım kıyafetlerimden dışarı çıktığında, kesinlikle unutmazdım.

Annem kullanılmış tavaları bıraktı ve giysileri istiflediğim tezgâha geçti. "Al bunu. Yan tarafındaki dikişte küçük bir delik var. Kolayca onarılabilir ya da evde giyilebilir." Parmaklarını cam tezgâha vurdu. "Yaşamak için ne yapacağın konusunda daha fazla düşündün mü?"

Büyük bir çukurun üzerinde asılı kalma hissi beni ele arabanın üstünü indirdim. "Sigorta parasını yeni bir karavana taşınmak için kullanmayacaksın değil mi?" Başka ne yapabileceğini düşünmemiştim. Arsanın parası ödenmişti.

Pişmanlık yüzünü gölgeledi ve tereddütle konuştu. "Daireyi temizledikçe, bunun gerçekten çok şirin olduğunu fark ettim. Ve çok kullanışlı. Ben kendi ev sahibimim. Arsayı satmak istiyorum... ama daire sadece tek yatak odalı."

Çiçekli duvar kağıdını kaldırmaya başlamıştı ve bunun mekanı nasıl aydınlattığını anlatıyordu. *Bu eski binaların muhteşem pencereleri vardı.* Daire sayesinde şehrin ortasında, lokantalara yakın ve markete kısa bir yürüyüş mesafesinde olacaktı. Mobilya mağazasından Hattie ile arkadaştı ve onu kahve içmeye çağırabilirdi.

Annem bana ve bebeğe yer açmak zorunda kalırsa tüm bu avantajlar ortadan kalkacak ve daire bir depoya dönüşecekti. Geçici olarak kalmayacaktık ve annem bana dairenin geçici bir şey olmasını istemediğini söylüyordu. Yuvaya geri dönmüştüm çünkü annemin bana ihtiyacı vardı. Benim ona ihtiyacım olduğunu düşündüğü için mi kalmıştı?

Birkaç panik atımıyla savaştım. Tek başımaydım ama aynı zamanda bir yetişkindim. Kendi evime ihtiyacım vardı ve annem de kendi evini istiyordu. Annem beni istemediği için terk etmiyordu. O babam değildi.

"Ah, tatlım. Yangından sonra çok çabuk olduğunu biliyorum. Gidecek hiçbir yerin yokmuş gibi hissetmeni istemiyorum."

"Hayır. Hayır, tek başıma olma zamanım geldi." Tek başına. Bir bebekle.

Mide ekşimem alevlendi. Annem Stetson'la birlikte olduğumu, bebeği büyüttükten sonra sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı mı düşünüyordu? Onunla o kadar hakkında konuşmadığımızı bile bilmiyordu. Ona evli olduğumuzu söylemiştim.

Her şey üzerinde çalışıyordu ve daha fazlası için baskı yapmamıştı. Annem böyleydi. Kendi toplumsal dramını yaşamıştı; başkalarınınkine karışmazdı.

Yüz ifademi inceledi, bakışları endişeyle doluydu. "Elbette, ödemenin bir kısmını sana vereceğim. Tüm o öğrenci kredilerini aldın ve neredeyse tüm eşyalarını kaybettin."

"Fazla bir şey değildi ve sigorta parasına benden daha çok ihtiyacın var." İşim bana bir emeklilik planı veriyordu ve eşyalarımı değiştirmek kolaydı. Küçük yatak odamdan pek bir şey saklayamazdım. Değiştirilmesi en pahalı giysi önlüklerim olurdu. Mahvolması ve vücut sıvılarıyla kaplanması gereken giysilerin daha pahalı olması ve aldığım ikinci el olmayan normal giysilerden daha az indirimle girmesi komikti.

"Bir şeydi ve o bir şey için sigorta ödemesi almalısın." Ellerini tezgâhın yüzeyine bastırdı. "Sorun olmayacağına emin misin? Yeni karavan evleri ve onları taşımanın maliyetini fiyatlandırabilirim."

"Hayır, anne. Dairenin yarısına taşındın ve halini seviyorsun. Bir yerim olana kadar Stetson beni evden atmaz."

Kaşları çatıldı. "İkinizin birlikte kalacağını düşünmüyor musun?"

"Bir bebek bir ilişkinin temeli değildir."

Annem irkildi. Babamla yaşadığı kendi deneyimini mi hatırlıyordu? Onları bir arada tutamamıştım. Hayatımda olmak istemesi için yeterli olamamıştım.

Ama annem hamile kalmadan önce annemle babamın bir ilişkisi vardı. "İkisi de yıllardır onunla birlikte değil. O hâlâ Stetson. Onu bu kadar uzun süredir tanıyor olmak beni daha temkinli yapıyor."

"Ve senin düşünmen gereken bir bebeğin var." Çenesine vurdu, bakışları içe dönüktü. "Belki de daireyi almalısın. Tek yatak odasıyla, daha büyük bir yer bulana kadar sen ve bebeğin idare edebilirsiniz."

"Evinden vazgeçmiyorsun. Şehirde ne kadar daire olduğuna bakabilirim." Golf sahasının yanında inşa edilen üç ikiz evden biri için finansman bulabileceğimden emin değildim ama lojistiği düşünmeden karavana bel bağlamıştım. Eski evimizde her birimiz için bir yatak odası vardı, ancak bir bebek eklemek duvarların birbirine yaklaşmasına neden olacaktı.

"En azından gömleği al. Buldukların ve Stetson hakkında beni bilgilendirmeye devam et. O iyi bir çocuk ama böyle zor bir ailede büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Kendi babasından daha iyi bir baba olmalı." Onun hakkında o kadar çok hayal kurmuştum ki, onun harika bir baba olduğunu düşünmeye dayanamıyordum. Ama sayısız

Geleceğimle ilgili sorular ve geleceğimin onu içerip , onunla birlikte olma isteğimi engellemedi. Atleti askıdan çıkardım. "Gitmeliyim. Yemek yapma sırası bende."

"Yemek mi yapıyor? Çoğu gece dışarı çıkıyor sanıyordum."

"Bir ya da iki içki için. Holden gibi ızgara yaparak hayatta kalamaz ama iyi bir aşçıdır." Aslında son birkaç gündür daha çok evcimen biri gibi görünüyordu. Kasabanın onun hakkında düşündüklerinden çok daha fazlasıydı. Ailesinin onun hakkında düşündüklerinden çok daha fazlasıydı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Yanağına hızlı bir öpücük kondurdum ve yeni tankımı yanıma aldım. Kıyafet alırken başka kimseyi düşünmezdim; onların fikirlerini önemsemez ve tavsiyelerini istemezdim. Şehirde tişörtümün üzerine tek boynuzlu at giysem Stetson umursar mıydı? Bunun çok şakacı olduğunu ve sadece yaş farkımızı vurguladığını düşünür müydü?

Yangından beri önlükler, düz şortlar ve gömlekler giyiyordum, Isla'dan ödünç kıyafetler almıştım. Asıl soru şuydu: Olumsuz bir şey söylerse, onun için kendimi değiştirir miydim?

Hayır, eğer bebekten önce benden hoşlanıyorsa, nasıl göründüğüm paketin bir parçasıydı. Asıl soru şuydu: Ailesi tuhaflıklarımı beğenmezse değişmemi ister ? Ve cevabın anlaşılmayı bozacağından korkuyordum.

Yedi

Lirik

Birkaç dakika sonra Stetson'a vardığımda onu tekrar göreceğim düşüncesiyle karnım zil çalıyordu. Bu sabah işe gitmeden önce onunla bir tabak çırpılmış yumurta yiyerek vakit geçirmiştım.

Kamyoneti henüz garajın yanına park etmemiştı ama ben içeri çektim. Açıcıyı arabama programlamıştı ve görünüşe göre yirmi dört yaşı bunu seksi bulacak kadar büyüktü.

Krystal, arabasına yer açmak için garajındaki Chevy'yi kaldırmadığı için söylenmemiş miydi? Yine de, annemle babam yirmi yıl önce satın aldıklarında karavandan daha pahalı olan pikabını dışarıya park etmişti.

Adam her düşünceli hareketinde daha da ateşleniyordu.

Stetson'ın fikriyle ilgili endişelerimi bir kenara bırakarak atleti çamaşır makinesine attım. Üzerime bir tişört ve mavi bir şort giydim. Mutfakta, dolaplarını ve buzdolabını aradım. Canımın ne bilirim yapabileceğim bir sürü yemek vardı, tercihen sığır eti. Dondurucusu yarım inekle ve buzdolabında da hamburger vardı.

Kamyonentinin gürültüsü giderek arttı, sonra kesildi ve birkaç dakika sonra kapıdan içeri girdi. Kasketini aşağıya doğru çekmişti ve bakışları çıplak bacaklarımda gezinirken kasketini düzeltti.

Midemdeki girdap geri dönmüştü. "Akşam yemeği için ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Sen ne istersin?"

Bakışları beni yiyip bitirdi, soruma cevap verdi. Bedenimin içinde yükselen ateş onaylayıcı bir cevap verdi. Ona direnmek için her gün verdiğim savaşa alışmaya başlamıştım ama bu hiç de kolay değildi.

Seks yok. Stetson'ın yatak odasında olduğundan şüphelendiğim gibi davranırsam ne isterse yapacaktım. Bir odadaki hızlı bir ilişki cinsel geçmişimi yok etmişti.

Doğrulurken bakışlarından sıcaklık süzüldü. "Düşünüyordum da... belki de dışarı çıkmalıyız?"

"Biraz yiyecek alıp geri getirir misin?" "Dışarıda ye."

Birlikte dışarıda görülmemiştik. Kasabadan geçerken aynı araçta bulunmuştuk ama o farklı türden bir dışarıydı.

"Dışarıda çok yemek yemem." Annemin tutumlu davranışları bende kalmıştı ve itiraf etmeliyim ki bardaki içkilerimin çoğunu ben ödemek zorunda kalmıyordum. Biriyle tanışabileceğim yerleri ve zamanları bilerek seçmiştim. Sosyalleşmek daha ucuza geliyordu. "Kira ve diğer şeyler için para biriktirmem gerekiyor." Yanaklarım yanıyordu. Stetson bu evi Barron ailesinin topraklarında bulunan petrolden elde ettiği parayla inşa etmişti. Ama o para olmasaydı da durumu iyi olurdu.

Gözlerini bana dikti. "Benim ikramım. Seni dışarı çıkarıyorum." Ses tonu beni duraksattı. "Randevu gibi mi?"

Başını salladı, gergindi sanki. Kudretli Stetson Barron bana çıkma teklif ederken gergin olamazdı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına attım. İşten sonra dağınık bir topuz yapmıştım ama dağınıklık kazanıyordu. Muzip bir ses tonu takındım. "Bilmiyorum. Yani, bir şeyler yaşıyorum."

Gözleri kısıldı ama bir mizah parıltısı yakaladım. "O küçücük şortun içinde gerçekten meşgul müsün?"

"Gerçekten meşgulüm." Kollarımı kavuşturdum. Onunla çıkmak istiyordum. Bir randevu birkaç ay önce uğruna cinayet işleyebileceğim bir şeydi. Stetson bana çıkma teklif etseydi, görüştüğüm kişiyi o kadar çabuk bıraktırdım ki adını bile hatırlayamazdım. Ama gerçeklik üzerimde belirdikçe, işler değişti. Başarılı bir şekilde çıksak da çıkmasak da geleceğimizde daha fazlası vardı. "Cidden ama. Sen ve ben bir randevuda mıyız? Bebek haberinin yayıldığını sanmıyorum ama buna hazır mıyız?"

Ensesini kaşıdı ve iğrenmiş bir ses çıkardı. "Keşke farklı olabilseydi. Yemek için Bismarck ya da Dickinson'a gidebilirdik ama bunu yapmak zorunda olmamalıyız. Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Hadi dışarı çıkalım."

"Rattler'ın mı?"

Başını salladı. "Lokanta kapalı ve ben bar yemeğinden daha fazlasını istiyorum."

Stetson ile Rattler's. Daha fazla halka açık olamazdık. Yangından bu yana aramızda gelişenleri korumak için evde kalma dürtüsü vardı içimde. Ama saklanmak sağlıklı değildi. Bir ilişkide istediğim şey bu değildi. Bunun ne olduğunu bilmiyor olabilirdim ama bir erkek için dile getirilmemiş başka bir pişmanlık olmak istemiyordum.

Kararımı verdim. "Shawn'ın alfredo'su gerçekten çok iyi." Memnuniyet bakışlarını aydınlattı. "Hadi gidelim."

Kendime baktım. Dışarı çıkarken giyinmeyi seviyordum ama henüz seçebileceğim pek bir şey yoktu. "Başka ne giymem gerektiğine bakmalıyım."

"Ben ganimet şortlarının hayranıyım."

"Sadece mavi bir şort." Lacivert keten şort, evet, biraz kısaydı ama çatalımı örttüğü sürece umurumda değildi. "Gömleğim-"

"Göğüslerini gösteriyor. Bakıyordum."

Güldüm ve etek ucunu aşağı doğru çektim. Biraz dar gelmişti ama bu tişörtün bana kum saati figürü vermesi hoşuma gitmişti. Ayrıca önündeki "Sakin Ol ve Sulandır" yazısını her okuduğumda kıkırdadım. Laboratuvar mizahı kazandı. Ama Stetson'ın tepkisini daha da çok sevdim. "Tamam," dedim saçımı daha az dağınık bir topuz haline getirerek. "Sanırım hazırım o zaman."

"Benim pikabımı alabiliriz."

Kalabalık otoparka girdiğinde içime hücum eden sinirler, daha önce bu fikri önerdiği zamanki gibi değildi. Stetson'la yalnız gelmek herkesi aramızda kız kardeşinin arkadaşı olmamdan daha fazlası olduğu konusunda uyaracaktı. Sonra, bebek haberi geldiğinde, ya ona yalan söylediğimi ya da sadece çocuk için benimle birlikte olduğunu düşüneceklerdi.

Haklı çıkıp ülser olabilirdim ya da onları görmezden gelip hayatımı yaşayabilirdim. Hayatım boyunca ikincisini seçmişim ama şimdi önümde beliren şeyden daha kolay görünüyordu. Büyürken, babam gittikten sonra annem hakkındaki fısıltıları duymuştum.

Bir keresinde, Isla ile oyuncak odasında oynarken Naomi'nin telefon konuşmasına kulak misafiri olmuştum.

Erin ne bekliyordu? Bir adamla birlikte olmak için onu kandırmak zorunda kalırsan asla iyi şeyler olmaz. Umarım kızı da onun gibi olmaz.

Naomi böyle düşünüyorsa, başkaları da düşünüyordur. Stetson'a ultimatom vermediğimden emin başka yapabileceğim bir şey yoktu. Her ne kadar

Onun hayallerimin erkeği, hayatımın aşkı olmasını istedim, sadece başka bir zorunluluk olsaydım onu kabul etmezdim.

İçeri girdiğimizde el ele tutuşmadık ve kolunu bana dolamadı ama eli sırtımın alt kısmında gezindi. Hostes bana gülümsedi, Stetson'ı gördüğünde bakışları aydınlandı. Gençti, hâlâ lisedeydi ve ona iyi bahşış veren eğlenceli, yaşlı bir adammış gibi bakıyordu.

"Hey, Stetson," dedi cıvıdayarak. "Normal masa mı?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdim. "Bir kabin lütfen."

"Oh." Sanki onayına ihtiyacı varmış gibi ona baktı. Onun hayranlarından biriymişim gibi arkadaki büyük yuvarlak masada oturmak düşüncesi, ayaklarımı yerden kesip evine kadar beş mil yürümek istememe neden oldu. Aradığı onayı almış olmalıydı. "Tamam. Beni takip edin."

Omuzlarımı dikleştirdim ve tanıdık yüzlerin yanından geçtim. Hepsi tanıdığım insanlardı ama hiçbirisiyle fazla samimi değildim. Stetson arkamdan isimleri ve selamları sıraladı. Ailesi dışında bir çatışmayla uğraşmak isterse bir politikacı olabilirdi. Hostes kabine ulaştığında, önce bana gülümseyerek menüleri yere bıraktı. Stetson'ı kontrol etmeye çalıştı, sanki standın iyi olduğundan emin olmak ister gibiydi, ama o şehir merkezindeki alet mağazasının sahibi Carlton ile konuşuyordu.

Kabine kaydım ve onun bana doğru ilerleyişini izledim. Carlton'a bu hafta içinde uğrayacağını söyledikten sonra koridorun karşısına geçerek seksen yaşlarında bir çiftte yaklaştı. Birkaç kahkaha ve bu yıl kuraklıktan bu kadar kötü etkilenmemenin ne kadar güzel olduğuna dair kısa bir yorumdan sonra kabine ulaştı. Sonra Remington onun adını söyledi.

Remington yaklaşırken Stetson koltuğun kenarında durdu. Adamın siyah şef kravatıyla örtülü saçları koyu renk daha açık renkti ve altın çemberleri restoranın ışıkları altında parıltıyordu.

Remington'ın bakışları bana değdi, sonra uzaklaştı ve tekrar geri döndü. "Hey, Lyric."

Adam flört ediyordu ama benimle olan ilişkisi hiçbir zaman bir işyeri sahibinin sıradan bir müşteriye gösterdiği samimiyetin ötesine geçmemişti. "Hey."

Remington dikkatini tekrar Stetson'a çevirdi. "Bu gece masayı kullanmayacak mısın?"

Stetson buraya geldiğinde bir grubu ağırlamayı hiç planlamamıştı. İçeri girdiğini, sekiz kişilik yuvarlak masaya oturduğunu ve masanın yarım saat içinde neredeyse dolduğunu görmüştüm. Stetson'ın arkadaşları Remington, Holden ve

Elbette çeşitli kadınlar gelip gidiyordu. Çok fazla kadının kalışını izledim, bu da benim tarafımdan bazı kötü flört kararlarına yol açtı. Stetson'ın bana bir şans vermesini bekleyerek küflenmek istememiştim ama birkaç fiyaskoyla karşılaşmıştım.

"Hayır, bu gece sadece ben ve Lyric varız."

"Anladım." Stetson'ın omzuna vurdu. Remington insanları okuyabiliyordu. Onu odada yeterince çalışırken görmüştüm. "İkinizi yalnız bırakayım, ama bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

Stetson kabine girdi ve ortaya doğru kaydı. Birbirimize baktık. Belki de büyük yuvarlak masa daha iyi olurdu. Sanki koltuklarımıza itilmiş ve konuşmamız emredilmiş gibiydi.

"Yani?"

Kıkırdadı. "Ee. İş nasıldı?"

Gerçekten ilgileniyor görünmesine ve boş muhabbet peşinde koşmamasına sevindim, yine de gerçekte ne yaptığım ile ilgili bir inek dökümü yapmaktan kaçındım. "Güzel. Öğleden sonra sakindi, bu sayede analizörlerin aylık bakımını yapabildim ve bazı eğitimleri tamamlayabildim."

"Bir günde ne yapıyorsun?"

Sunucu uğradı ve konuşmamıza ara verdik. Stetson kaburga sipariş etti, ben de Stetson'la kalırken aldığım proteini değiştirmek için tavuk alfredo aldım. Kadın gittiğinde, devam etmem için kaşlarını kaldırdı.

"Kan alın, test edin, yapamadığımız testler için Bismarck'a nakletmeye hazır hale getirin. İdrar testi yapın. Klinikte gaita testi yapmıyoruz ama Bismarck laboratuvarına göndermek üzere topluyoruz. Analizörlerin bakımı, hemşirelerin ve doktorların sorularının yanıtlanması, hastalarla ilgilenilmesi gibi işler var. Laboratuvarımız mikrobiyoloji yapmak için çok küçük ve sadece sınırlı kan bankası işleri yapabiliyoruz. Genellikle bir hasta o kadar kötüye nakledilmesi gerekir."

Homurdandı. "Bana haftanın her günü bir inek ver."

"Hoşuma gidiyor. Bazı günler monoton. Diğer günler analizörler arıza yaptığında kendimi tuzlu bir tamirci gibi hissediyorum, gerçi bunlar sizin pıkabınızdan bile daha pahalıya mal oluyor ama yavaş günler için minnettar olmayı öğreniyorum. İşler sarpa sardığında, her gün hastanede çalışmak gibi stresli ve çirkin olabiliyor."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. Randevularımın çoğu şimdiye kadar biterdi. Cole ile "iyi"yi geçemezdim. Ugh. Neden ona bu kadar uzun süre tahammül etmişim?

Çünkü Stetson yine Krystal'la birlikteydi.

Ama o günler geride kaldı. "Evet. Bir yıl süren stajım sırasında hızlı tempoyu sevdim. Sonra eski teknisyenlere baktım. Hepsi tükenmiş durumdaydı. Bazıları o kadar acımasızdı ki onlarla tezgahta çalışmaktan nefret ettim. Yaşlandığımda onlar gibi olmak istemedim."

Söylediklerimi düşünüyor gibiydi. "Çalışacak başka bir yer yok mu? Sadece bir hastane ya da klinik mi?"

"Pek değil, bizim küçük eyaletimizde değil. Tarım endüstrisinde ve rafineride bazı özel laboratuvarlar var, ancak teknisyenler bu işlerde daha uzun süre kalıyorlar. bulmak zor. Eğitimimiz çok özel ve diplomamız hemşirelik diplomasıyla aynı görülüyor. Devlet laboratuvarı var. Halk sağlığı." Duyduklarımı düşünerek başımı salladım.

"O kadar kötü mü?"

"İş güzel olabilir ama benim uyum sağlayabileceğim bir yer gibi görünmüyor. Joan'ın gözdelerinden biri olabilirim ama süreç ve prosedürlerimizdeki sorunlara dikkat çektiğimde ya da bazı personele farklı davranılıp diğerlerine daha fazla iş bırakıldığında bunu umursamıyor. Savunmacı bir yönetici değil. Bilemiyorum. Belki orada durum değişmiştir ama benim gibi insanlara karşı sert davrandıklarını duymuştum. Ben doğal bir yalaka değilim."

Homurdandı. "Hayır, değilsin." "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, Ricky. Öyle değil. Kimsenin arkasından atıp tutmuyorsun ama hakaret de etmiyorsun."

Doğrulamasından hoşlanarak bir omzumu kaldırdım. "Herkes bir fark olduğunu düşünmüyor."

Masanın üzerine bir gölge düştü ve bir parfüm bulutu yüzüme çarptı. "Masanda değilsin, Stetson."

Stetson'ın düzenli olarak takıldığı kadınlardan biri olan Sienna her birimize gülümsedi. Onu çok iyi tanı mıyordum ama eski sevgilileri arasında parlak siyah saçları ve ışıltılı gülümsemesiyle göz korkutucu olabilirdi. Genel olarak, yeterince iyi görünüyordu.

"Bugün olmaz. Lyric'i tanıyor musun?"

Sienna'nın sırtışı olduğu yerde kaldı. "İsla'nın arkadaşı. Karşılaştığımızı sanmıyorum. Nasılsın Lyric?"

"Güzel. Sen?"

"Holly ile buluşmaya geldim. Barda bir koltuk kapacağım. Siz ikinize iyi geceler." İkimize de bir kez daha gülümsedi ve uzaklaştı.

Stetson bakışlarımı karşıladı, gözlerinde gerginlik vardı.

"Kıskançlık krizine gireceğimden mi endişeleniyorsun?" "Sayılır."

"Eski sevgilin için öfkelenmem için bir nedenim varsa, o zaman seninle zamanımı harcamamalıyım. Ben kış öpen biri değilim ve kıskançlık krizlerine girmem."

Gülümsemesi orantısızdı. "Biraz kışımı öpmek istemediğine emin misin?"

"hoşuna giderdi."

Güldü ve ben de sırtarak onu rahat bıraktım. Mesanem şikâyet etmeye başlamıştı ama bunu sorgulamadım. Sienna çatı altında olduğu sürece yeşile dönüp ona asılmayacağımı kanıtlamak için kabinin sonuna doğru ilerledim. "Yemeğimiz gelmeden önce tuvalete gitmem gerekiyor."

Restorandaki diğer herkesin bakışları altında ağırlaşarak dışarı kaydım. Ve giderken kimseyle sohbet etmek için durmadım.

* * *

Stetson

Etrafımdaki spekülasyonların farkında olarak biramdan bir yudum aldım. İnsanların benimle ilişkilendirdiği masada değildim. Kabin, sosyal saat için burada olmadığımın güçlü bir işaretiydi.

Sienna'nın gelişi beni birkaç dakika boyunca dehşete düşürmüştü. Gece mahvolmuş muydu?

Ama tanımaya başladığım Lyric'e sadık kalarak drama yaratmadı. Benimle masada olmak istememişti, bunun bir parçası olmak istememişti ve ben de onu zorlamayacaktım. Gelip herkesle konuşmayı severdim. İnsanların arasında olmayı seviyordum. Ama onun arkadaşlığından da hoşlanıyordum. Onunla yüzleşmeyi, sözümün kesilmemesini ve onunla baş başa kalmayı seviyordum.

Gençti ama çıktığım kadınların çok azında olduğu gibi kendisiyle barışıklı. Onları soyadıma ve şehirdeki itibarıma çeken şey güvensizlikleri miydi? Hassas duygularla başa çıkmaya alışkındım ve çıktığım kişilerle de aynı şeyi yapıyordum. Hiçbirinin gerçek benle ilgilenmediğini hissetmem de yardımcı olmamıştı. Güzel bir pikap kullanan ve kasabadaki herkesi memnun eden Stetson'ı istiyorlardı, Barron soyadının başkalarının saygısını nasıl korkuttuğunu dengelemek için.

Hayatta yeterince yolum vardı. Kendi duygularıyla başa çıkabilen ve sırf onun için değişmem için bana baskı yapmayan biriyle birlikte olmak istedim.

Lyric annemle olan ilişkiyi yeniden tanımlamaktan bahsetmişti ama benden yolumu, kariyerimi ya da kiminle konuştuğumu değiştirmemi talep ediyormuş gibi hissetmemiştim. Yine de o konuşmayı unutmayı tercih ettim. Ben gençken kimse yanımda olmamıştı. Kimse annemin neler yaşadığını ya da ne kadar incindiğini görmemişti. Isla'dan başka hiç kimse ebeveynlerimiz arasındaki tuhaf ilişkiye, onların halkın ve hatta diğer aile üyelerinin görmediği yönlerine tanık olmamıştı.

Ve Lyric'i de bundan koruyacağım. Ailemle dünya arasında tampon olmaya devam edecektim. Bu gece babalık testinden bahsetmek için iyi bir gece olabilirdi ama Rattler'ın yeri burası değildi ve ilk gerçek randevumuzu testlerden ve annemden bahsederek mahvetmek istemiyordum.

Lyric kabine doğru yürüyordu. Bacaklarındaki kaslar esniyor, başının arkasında tutturduğu saç tutamı sallanıyordu. Üniversiteden eve döndüğünde, gözlerimi alamadığım bir alt kesimi vardı. Bu ona, uzun saçlarının insanın aklına bile getiremeyeceği bir hava katmıştı.

Kenarların var olduğunu biliyordum ve her birini keşfetmek istiyordum.

Neredeyse yerine oturmak ki yüzünde bir gülümsemeyle bana baktı. Eğildi, kollarını açtı ve genç bir çocuk ona doğru koştu, ardından bir başkası geldi. Liam'ın ikizleri. Hiç konuşmadığım yeğenlerim. Kim olduklarını biliyordum ama muhtemelen adımı bile bilmiyorlardı, hele onlarla nasıl bir akrabalığım olduğunu hiç. Liam olsaydım, beni tanıştırmamanın bir anlamı olmazdı.

"Selam çocuklar," dedi Lyric diğer çocuğa sarılarak.

Çocuklar birbirleriyle konuşuyor, Lyric'e balık tutmaktan ve küçük kız kardeşlerinden bahsediyorlardı. Kalbim burkuldu. Liam ve Kennedy'nin küçük kızları Ginny'nin bir anlık görüntüsünü yakalamıştım.

Liam kulübenin yanında durdu, görünüşe göre varlığımdan habersizdi. Elinde tuttuğu bebek arabasının içinde pirinç rengi saçları olan bir bebek kıpırdıyordu. "Nasıl gidiyor, Lyric? Çocuklar, ona asılmayı bırakın."

Çocuklar zar zor geri çekildi ama Lyric aldırmış gibi görünmüyordu. "Güzel." Öne doğru eğildi ve Ginny'nin tombul eline hafifçe dokundu. "Kızlarım nasıl?"

Kennedy, Liam'ın yanında durmuştu, grup koridoru kapatmıştı, kimse etraflarından dolaşmaya çalışmazdı. İzleyenler muhtemelen donmuş bir halde havai fişeklerin patlamasını bekliyorlardı. Liam bir metre yakınımdaydı.

Kahretsin, gösteriden bıkmıştım.

"Biz iyiyiz," diye yanıtladı Kennedy. "Sınıfımı bu yıl için hazırlıyorum. Büyükanne Gin kreş konusunda ayak diredi."

Liam kıkırdadı. "Kendini mecbur hissetmesini istemedik, bu yüzden okul başladığında şehirde birkaç yer araştırdığımızı söyledik ama ilk o talep etti. Bunu o talep etti."

Lyric'in her elini bir çocuk tutuyordu ve Ginny'ye sırtıttı. "Birisi büyükannesi tarafından çok şımartılacak."

"Çok şımarık," diye onayladı Kennedy. "Hey, yangın için çok üzgünüm. Liam ve ben sana yardım etmek için ne yapabiliriz?"

"Her şey hallediliyor," dedi Lyric, "kiralık bir yer bilmiyorsanız tabii."

Şimdi ne olacak? Yine annesinin yanına taşınmıyor muydu?

Çaresizce evimden çıkmak mı istiyordu?

"Etrafa soracağım," dedi Kennedy. "Belki Emery'nin evi hâlâ boştur?"

Lyric başını salladı. "Oradan başlayabilirim. Ben sizi yemeğe bırakayım."

"Bize katılmak ister misin?" Liam, normalde benim oturduğum masada oturan ev sahibesini başıyla işaret ederek sordu. Menüyu masaya bıraktı, görünüşe göre grubun sohbet etmeyi bırakmasını beklemekten vazgeçmişti.

"Hayır, ben burada..." Lyric bana doğru zayıf bir hareket yaptı ve ben de kendimi birazdan yaşayacağım rahatsızlığa hazırladım.

Kennedy'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Aman Tanrım, Stetson. Seni orada görmemişim."

"Beni gözden kaçırmak kolaydır," dedim şakacı bir ses tonuyla.

Kennedy güldü çünkü o böyle havalıydı. Liam'ın duruşu Lyric'le konuştuğu zamankinden daha sertti.

Bana hafifçe başını salladı. "Stetson."

Ben de aynısını yaptım. "Liam."

"Kim o?" İkizlerden biri olan Owen sordu ve Liam'ın ifadesindeki dehşet doğrudan göğsüme gitti. Sırada cevap vermek zorunda kalacağı için boyun eğmek vardı.

Lyric ve Kennedy tam olarak nasıl cevap vereceklerini bulmaya çalışıyorlarmış gibi görünüyordular.

"Ben Stetson," dedim hepimizi kurtarmaya çalışarak.

"Tanıdık geliyorsun," dedi Eli, sözleri kardeşininkinden daha az açıktı. "Muhtemelen beni etrafta görmüşsündür. Çok sık dışarı çıkarım."

Owen, hayatı boyunca şehrin her yerinde sohbet ettiği biliniyormuş gibi başını salladı. "Ben de." Ağzımın kenarı kalktı, sonra "Adımı biliyor musun?" dedi.

Derin bir nefes aldım ve çok düşünüyormuş gibi yaptım. "Sanırım sen Gus'sın ve o da Russ."

Owen kıs kıs güldü. "Benim adım Gus değil." "O zaman sen Owen olmalısın."

Owen'ın sırtışı bir buzdağını bile eritebilirdi. Liam kafasını eğdi, ne yapmaya çalıştığımdan emin değilmiş gibi beni inceliyordu ve Kennedy gözlerini kırptırdı. Onların tepkilerini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Diğer müşterilere bakmayı reddettim. Yirmi beş yaşın üzerindeki herkes hikâyeyi biliyordu ve ondan daha genç olanların çoğu da muhtemelen biliyordu ama umursamıyordu. Toplantımızın bir sohbet konusu olmasını umursamadım.

Eli öne doğru itti. "Pek çok insan bizi ayırt edemez."

"Senin Russ olduğunu nasıl bilmezler?"

Çocuk iki eksik ön dişini göstererek kıkırdadı ve lanet olsun, çok tatlıydı.

Ginny ciyakladı ve Liam çocukları uzaklaştırdı. "Haydi çocuklar.

Bu ikisini yalnız bırakalım da Ginny bağırmaya başlamadan önce yemeğimizi yiyelim."

Gerçek motivasyonunun bu olup olmadığını bilmiyordum ama değilse de onu suçlamazdım. Liam'ın bana bir saniye bile zaman ayırmasına gerek yoktu.

Kennedy uzaklaşırken Lyric'ten bana baktı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim Stetson." Geçerken Lyric'e doğru eğildi. "Beni ara. Yetişkinlerle biraz daha vakit geçirebilirim."

"Yapacağım." Lyric kabine kaydı ve bakışlarını bana dikti. "Düşündüğümde daha az sıkıcıydı."

İçimi yorgunluk kapladı. Tüm hayatı boyunca kardeşimin etrafında manevralar yapmak çok çabuk eskimişti. "Şükürler olsun."

"Sen..." Sesini alçalttı. "Owen'ın adını tahmin mi ediyordun?" Başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, isimlerini bildiğinden bile emin değildim. Onları gerçekten ayırt edebilir misin?"

"Hangisinin hangisi olduğunu biliyorum. Kimin kim olduğunu bilmem için Gin'in toplum içinde arkalarından yeterince bağırması gerekti," dedim, çocukların çocuk olmalarıyla ilgili bir yargılama olmadığını bilmesini sağlamak için kolay bir tonda.

"Onlar meşgul çocuklar. İyi çocuklar."

"Bundan şüphem yok." Tıpkı amca rolümün onların isimlerini bilmekten öteye gitmediğinden bahsetmekten vazgeçmek istediğimden şüphe duymadığım gibi. Onlar için sokakta yanlarından geçtikleri bir yabancından farkım yoktu. Tam da ailemin istediği gibi. Neyse ki konuyu değiştirmek için geçerli bir sebebim vardı. "Neden kiralık bir yer arıyorsun?"

Dudakları, bu oyalamanın kasıtlı olduğunu biliyormuş gibi birbirine yapıştı. Servis görevlisi geldi, önümüze buharlı tabaklar koydu.

O gittiğinde, Lyric makarnasını dürttü. "Sanırım annem dükkânın üstündeki daireye taşınmayı planlıyor. Sanırım biraz değişiklik istiyor."

"Yani şimdi mi yapıyor?"

"Evet. Bilirsiniz, her iki yerde de yer sorunu olurdu."

Taşınması fikri beni çok rahatsız etti. Benim evime taşınmamıştı bile. Evimde ona ait olan tek şey annesinin karavandan kurtardığı kıyafetler, satın aldığı eşyalar ve banyo malzemeleriydi. Onunla işimin bitmesine hazır değildim. "Bakmana yardım edebilirim."

Bir parça makarna kesti. "Pek umutlu değilim. Kiralık evler Emery'nin kiraladığına benzeyecek-eski ve muhtemelen benim karşılayamayacağım kadar büyük olacak. Coal Haven'ın iki apartman kompleksi karavanda yaşamaktan daha gürültülü olacaktır. Ama iyi olacak. Bir şeyler bulacağıma eminim."

Sesi hafifti, sanki evimden ayrılmak onu rahatsız etmiyormuş gibi. Bunun kaçınılmaz olduğunu mu düşünüyordu?

miydi?

"Aceleye gerek yok," dedim pirzolanı görmezden gelerek. "Sen uyurken bavullarını toplayacak değilim ya."

"Biliyorum. Sadece, bunun nereye gideceğini bilmiyoruz ve hiçbir yere gitmediğini ve kendime ait bir yerim olmadığını çok geç öğrenemem." Etimi

kestim. Genellikle Remington'ın pirzolasını düşününce ağzım . Adam ne biliyordu.

patates püresinde frenk soğanı. Ama hepsi benim damak tadıma göre toz olabilirdi.

Bunun nereye gideceğini bilmiyordu. İkimiz de bunun bir bebekle biteceğini biliyorduk ama ikimiz de sağlam bir ilişki istiyorduk. Babası onu ve annesini terk etmişti. Annemle babam sevgi dolu bir çiftin timsali değillerdi.

Her şeyi istiyordum ve Lyric ile her şeyi istediğime giderek daha fazla ikna oluyordum.

Bu da normalde yaptığım şeyleri yapamayacağım anlamına geliyordu. O da yapamazdı. Bunun bir randevu olması gerekiyordu. Birlikte yaşama konusu bekleyebilirdi. "Bir randevuda genellikle ne yaparsın?"

Çiğnemeyi bitirdi ve yutkundu, bakışları temkinliydi. "Genelde yaptığınız şeyin bu olduğunu tahmin ediyorum."

Yüzüm buruştu. Doğru. "Bir randevuda ne yapmak isterdin?"

"İdeal randevum ne gibi?"

Başımı salladım.

"Bilmiyorum." Bir ısırık daha aldı. Ben bekledim. Bir tane daha aldı.

Yemeğin geri kalanında beni görmezden mi gelecekti? "Film gibi mi? Romantik bir piknik? Göl ya da nehir kenarında? Ata binmek?" Hamileyken ata binebilir mi?

Yüz ifadesi makarnasına odaklanmış bir şekilde yemeye devam etti. Sonunda çatalını yere bıraktı. "Cevabım geçen geceki ile aynı, sadece daha utanç verici. Benim ideal randevum sendin Stetson. Bu yüzden ne yapmak istediğimi hiç düşünmedim. Onlar sen değildi. Kimse senin gibi havalı değildi. Kimse senin gibi *herkesle* konuşmak için durmadı. Kimse senin gibi çiftlik işletip eğlenmedi. Kimse bana Ricky demedi ve sadece bana bakarak, sadece aynı odaya girerek kalbimi hızlandırmadı. Bu yüzden filmler, piknikler ya da romantik gezintiler umurumda değildi. Çıktığım erkekler sen gibi değildi ve sonunda ilgimi kaybettim. Ya da adam iki ayağımla birden girmediyimi hissetti ve Cole gibi önce beni bıraktı. Yine de çoğu onun kadar hıyar değildi."

Uzun bir nefes aldım. Oh. Bir cevap istemiştim ve almıştım. O da neden evlenmediğine dair aynı cevabı vermişti ama tek bir randevudan bahsediyorduk. İdeal bir randevu. Sadece kendime değil, kendimin daha cahil, daha boktan bir versiyonuna da uymak zorundaydım. Geçmişteki ben Lyric'i görmezden gelmeye çalışmıştı. Ve o hâlâ beni istiyordu. "Senin yanında nefes almaktan daha fazlasını yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Güldü. "Çıta düşük. Ne diyebilirim ki?"

Yine de randevu kaslarımı esnetmeye çalışabilirdim. "Tatlıyı alıp göle gidebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor ama sabah çalışmak zorundayım."

Benim de öyle ama belli bir saatte işe başlamam gerekmiyordu.

"Yine de tatlı için hala iyiyim," dedi. "Gidip yarın için öğle yemeğimi hazırlayayım."

"Eve tatlı götürmek, öğle yemeği hazırlamak ve yatmadan önce haberleri izlemek?" Bana mükemmel bir randevu gibi geldi.

Ağzının kenarı yukarı doğru kalktı. "Bu bir randevu. Ya da bu randevunun devamı."

"İkisi de olur." Ve bir kızla birlikte olmak için hiç bu kadar sabırsızlanmamıştım.

Sekiz

Lirik

Isla dolaplara tek tek baktı. Haber ilk daireye bakmak için benimle gelmişti. Laboratuvarı yeni kapatmıştım ama arabamda yedek kıyafetler buldum; işten sonra koşmaya gittiğim zamanlar için yedek bir çift siyah şort ve atletik bir tişört.

Yürüyüşe ya da koşuya çıkamayacak kadar yorgundum ama yaşam koşullarım netleştikten sonra yeniden başlamak istiyordum. Dışarıda olmayı seviyordum. Belki taşınmadan önce Stetson'ın evinde yürüyebilirdim. Evinin etrafındaki arazi muhteşemdi ve trafik gürültüsü olmadan çayır kuşlarını ve inekleri duyabiliyordum.

Isla'yı pek görmemiştim, bu yüzden bu sitenin ev sahibi telefonuma cevap verdiğinde, ondan benimle gelmesini istedim. Stetson'la birlikte onun evi olmayan yerlere bakmayı düşünmek beni boşluğa düşürdü. Bunu gerçekten yapmaya kendimi ikna edemedim. Ayrıca hiç tanımadığım ama muhtemelen Barronlar hakkında her şeyi bilen bir ev sahibinin yanında bebeklerle ilgili konuları tartışamazdık. Hank gibi.

Ev sahibi Hank, elleri kargo şortunun ceplerinde oturma odasında dolaşıyordu. Ellili yaşlarındaydı ve sapık diye bağırmasa da, biraz ürkütücü olmadığı konusunda bana tam olarak güven vermiyordu.

"Hmm." Isla eğildi ve tezgahın altındaki dolaplara baktı. "Mm-hmm."

Isla pek çok şey olabilirdi ama ikiyüzlü olmak bunlardan biri değildi. Bir şey söyleyip başka bir şey kast edemezdi. Yüz ifadesi onu ele verirdi, tıpkı şimdi olduğu gibi. Bu yüzden yüzünü, alt kısmı soyulup yapıştırılmış eski bir dolabın içine saklıyordu.

Onun endişesini paylaştım. Sorun kaplamadaki modası geçmiş desen değildi. Raf koruyucusunun yarısı eksikti, çoğu yer yer o kadar yıpranmıştı ki ahşapla bütünleşmişti. Hamileyken ve tam zamanlı çalışırken rafları yeniden kaplamıyordum. Yaşam koşullarını göz önünde bulundurduğumda, temizlenebildiği sürece dolaplarımı neyin kapladığını daha az önemseyemezdim.

Asıl endişem havada asılı duran ağır koku yüzünden gözlerimin nasıl yaşardığıydı. Parfüm duvarlara ve halıya sinmişti. Bu mekânda yaşamak nasıl bir şey olacaktı? Tüm eşyalarım parfüm fıçısında yıkanmış gibi mi kokacaktı?

Hank tel çerçeveli gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Halı şampuanlandı ve her şey tertemiz. Sadece depozitoya, ilk ve son ayın kirasına ihtiyacım , sonra taşınabilirsiniz." Bakışları Isla'nın jean-şort giymiş kıkında oyalandı. Onun yarı yaşındaydık.

"Ne karar verdiğimi sana bildiririm." Umarım onunla bir daha konuşmak zorunda kalmam. Daire üç kattan ikincisinde, köşe bir daireydi. Yeterliydi ama evim diyebileceğim bir yer değildi.

Birimin tam üstünden bir köpek havladı. Hank bakışlarını tavana kaldırdı. "Ağlayan bir bebekten daha iyi, haksız mıyım?"

Evet. Bu ironi beni neredeyse kıkırdatacaktı.

Isla doğruldu, bakışları bana yöneldi. Onunla bir bakış alışverişinde bulundum. Hank yüzümün ne dediğini anlayamazdı ama Isla gergin bir kahkahayı zapt ediyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Teşekkürler," dedim Hank'e, Isla'ya bir daha bakmamasını dileyerek. "Eğer devam etmeye karar verirsem seninle temasa geçeceğim."

"Hızlı hareket etmek isteyeceksiniz. Bugün bunu gösterdiğim üçüncü kişisin. için."

Isla dolabın kapağını kapattı ve geldi. Soluk yüzünü çevirdi. saçlarını omzuna attı. "Ne zamandır açık?"

Yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi ama bu onun uzun bacaklarına bakmasını engellemeye yetmedi. "Çok uzun değil."

Tatlı tatlı gülümsedi ama annesini anımsatan bir gerginlikle. "Ne kadar 'uzun değil' Hank?"

"Birkaç gün." Boğazını temizledi. "Bir hafta."

"Bir hafta mı?" diye sordu.

"Üç, uh, ay," dedi huysuzca ve kapıya doğru ilerledi. "Ama dediğim gibi, bugün bunu gösterdiğim üçüncü kişisiniz, o yüzden elimi çabuk tutmalıyım."

"Elbette." Dostça bir gülümsemeyi zorladım. Ya bu benim en iyi seçeneğimse? Stetson'ın evine geri dönmek ve geçen hafta boyunca hızla rutinimiz haline gelen şeye devam etmek istiyordum.

Eve yemek pişirmek için zamanında gelir ya da ben yemek yaparken benimle takılırdı. Verandada bir bira içerdi, ben de limonata içerdim, sonra günlerimiz hakkında konuşurduk. Şehirde ayak işleri varsa kimlerle konuştuğunu anlatırdı, ben de işten aldığım sıradan ve havalı davalar hakkında söyleyebileceklerimi söylerdim.

Isla ve ben, Hank'in ev sahibim olduğu bir orta birimde yaşamak istemediğimi konuşabileceğimiz arabama ulaşmadan önce, Stetson arabamı kaldırımın arkasına park etti ve indi.

"Şimdiden bir yerlere mi bakıyorsun?" Benimle kız kardeşi arasında bir bakış attı.

"Biraz arkadaşça vakit geçirebileceğimi düşündüm."

Çenesi gerildi ve başını salladı. Duygularını incitmiş miydim?

Gittikçe yakınlaşıyorduk. Birlikte uyuyorduk ama öpüşmekten başka bir şey yapmıyorduk. Daha öpüşmemiştik bile ve henüz onunla istediğim şeyi yapmaya cesaret edemiyordum.

Stetson beni korkutuyordu. Uzun zamandır istediğim adam elimin altındaydı ama onu tanıyordum; bu ilk sorundu. İyi bir adamdı; bu ikincisiydi. Benimle benim için birlikte olduğundan emin olmalıydım. Mecburiyetten değil. Barış koruyucusu olmaya çalıştığı için değil.

Tüm bunlara rağmen, bir tür samimi arkadaşlık kurmuştuk ve yardım istediği bir konuda onu engellemiştim. Suçluluk duygusu, sonunda yatışmış olan mide ekşimesini yeniden alevlendirdi.

Isla kaşlarını çatı. "Bizi nasıl buldun?" Onun suçlu ifadesi karşısında gözlerini devirdi. "İz sürücü. Boş ver."

Stetson ailesinin yanında zihinsel ve sözel jimnastik yaptı. Isla, kendisini nasıl izledikleri hakkında konuşmak yerine onlardan fiziksel olarak kaçtı. Umarım sadece ayaklarının yere basması, kendi telefonunu ve arabasını alacak kadar para biriktirmesi için zamana ihtiyacı vardı, böylece ailesi kontrolcü davranışlarını haklı çıkaramazdı.

Şapkasının kenarını düzeltti. Bütün gün dışarıda çalışmaktan giysileri hâlâ tozluydu. Giyinik halini severdim ama bu benim aşık olduğum Stetson'dı. "Burası nasıldı?"

"Banyoda gizli kamera aramam gerekecekmiş gibi hissediyorum," dedim, "ve Hank'in uzun süredir açık olduğu için konuşmak istemediği bir konu var."

Etrafına bakındı. "Burası eski okul kütüphanecisinin öldüğü ve kimsenin onu hemen bulamadığı yer değil mi?"

"Ne?" Hemşirelerin benzer bir hikâyeyi tartışıklarına kulak misafiri olduğumu hayal meyal hatırlıyordum.

Bugün sabah bulantılarının sonu gelmeyecekti.

"Evet. Bayan Miller. Babam oraya gittiğinde okulda çalışıyordu. Vefat etti ve kimsenin haberi olmadı. Komşular sonunda onu bulduklarında kokudan şikayet ediyorlardı. Zavallı şey."

Kesinlikle zavallı şey. Bir sonraki dairenin kazanan olması gerekiyordu. Bekâr hayatıma yalnız bir kadının öldüğü bir yerde başlamak istemedim.

Isla bembeyaz kesildi. "Hatırlıyorum ama ben burayı bir şehir evi sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Carlton en batıdaki apartman kompleksi olduğunu söyledi."

Telefonum çaldı. Ekranda başka bir yere bakabileceğimi bildiren bir mesaj belirdi. "Şehir merkezine yakın bakabileceğim başka bir daire var. Tripleks haline getirilmiş bir ev. Bizimle gelmek ister misin?" Stetson'a sordum. Onu da yanımda istiyordum ama Isla'yla takılmayı da seviyordum. Üçümüzün şehirde dolaşması yeni bir şey değildi ama Isla ve ben mezun olduğumuzdan beri Stetson'ın bizi gezdirmesine gerek kalmamıştı.

"Kız kıza vakit geçirirken araya girmek istemem." İfadesi ciddi, sanki kesinlikle rahatsız etmek istiyormuş gibiydi.

Isla ellerini havaya kaldırdı. "Benim için hâlâ tuhaf olmadığını söyleyemem ama Lyric aldırıyorsa ben de aldırım."

"Nalburun ve Hattie'nin mobilya mağazasının birkaç blok arkasındaki yer." Kasabanın kenarı yerine anneme yakın olacaktım.

"Birini biliyorum. Seninle orada buluşuruz."

Kamyonetine geri bindi ve uzaklaştı. Birkaç dakika sonra, apartmana dönüştürülmüş büyük çiftlik evinin önüne geldik. Hayatım boyunca buranın önünden geçmiştım. Bir dairenin girişı binanın ön tarafındaydı, bu da bana ikinci ve üçüncü dairelere arkadan girilmesi gerektiğini söylüyordu. Müstakil garajın sadece iki bölmesi vardı.

Ev sahibi ön kapıdan çıktı. Altmışlı yaşlarında, kıvrıcık siyah saçlı, şişman bir kadın olan Zelda sitenin sahibiydi ve ana birimde yaşıyordu. Sırıttı. "Oh, bir grubumuz var."

"Merhaba Zelda. Umarım sakıncası yoktur ama başka fikirler de getirdim." Klinikte çalışarak insanlarla havadan sudan konuşmaya alışmışım. Hastalarla sohbet etmezsem mesaim uzun sürerdi. Başta doğal gelmemiştii ama Stetson'ı taklit etmişim. Hava durumu gibi güvenli konulara takıldım ve başarılı olamazsam biraz mizah kullandım.

Kıkırdadı ve onu takip etmemiz için el salladı. Isla önden gitti ve Stetson yanıma geldi, dirseği koluma değdi. Ona sarılmak çok kolay olurdu ama neredeyse merdivenlere varmıştık ve bunu yaparsam kendimi kurtarmak istemezdim.

Bizi arka merdivenlerden ikinci kattaki birime çıkardığında midem bulandı. Kışın bebekle dış merdivenler hiç eğlenceli olmazdı. Stetson'ın hafif kaşları da aynı şeyi söylüyordu.

Yine de daire çok şirindi. Küçük girişe yığıldık ve kemerli tavan hemen görülebiliyordu.

"Güzel," dedim, parkelere ve uyumlu tavan kirişlerine hayranlıkla bakarak. Mutfak daha içerideydi ama kat planı açıktı. Mutfak dolaplarındaki uyumlu ahşap, tüm görünümü bir araya getiriyordu.

"Bu daireyi biraz sevdiğimi itiraf etmeliyim. Benim favorim. Dizlerim olmasaydı buraya taşınırdım. Ama sen gençsin." Gülümsedi, Hank'ten farklı bir dünya hissi veriyordu. "Rahatça konuşmanızı istiyorum. Devam edin ve etrafa bakın. Ben garajda olacağım."

"Kabinlerden biri üniteyle birlikte mi geliyor?" Ben sordum.

"Evet, garajı kiracılar için ayırdım. Sağdaki durak sizin olabilir. Birkaç dakika içinde döneceğim." Koşarak çıktı.

Isla, paravan kapı kapanır kapanmaz, "Benim oyum burası," dedi.

"Biliyorum, değil mi? Bir garaj. Benim hiç garajım olmadı." Isla'yı aldım ve en yakın yatak odasına sürükledim. "Oh, bu muhteşem."

Tavan eğimliydi ve oda boştu ama zihnimde bir çocuk odasının düzeni oluşmuştu. Tavanın en alçak dış duvarda üç ayaklı kitap rafları. Uzak duvarın karşısında bir beşik ve alt değiştirme masası. Belki araba yoluna ve garaja bakan dikdörtgen pencerenin yanında bir sallanan sandalye bile olabilirdi.

"Hayal edebiliyor musun?" Isla pencereden dışarı bakarak haykırdı.

"Yapabilirim." Diğer yatak odasına bakmak için döndüm. Stetson kapıyı kapatmıştı, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. Eğimli tavanlar yatak odasını onun için rahatsız edici hale getirecekti. Odanın sadece bir tarafında durabilirdi. Beşiğe uzanmak için eğilmesi gerekecekti. "Beğenmedin mi?"

Isla bana yarım bir sarılma yaptı ve kardeşini iterek geçti. "Kliniğe yürüyüp arabamı alacağım ve yola çıkacağım."

"Emin misin? Seni götürebilirim." Onu uzaklaştıracak bir şey mi yaptım yoksa bize yalnız zaman mı veriyordu? Bir keresinde benim aracımı almıştık ve onunkine ihtiyacı vardı.

Stetson anahtarlarını ona uzattı. "Devam et ve arabana git. İşimiz bittiğinde Lyric beni bırakabilir."

Isla'yı kapıya kadar takip ettim. Stetson geride kaldı. "Hey, her şey yolunda mı?" diye sordum.

baktı. "İkinizin bu konuyu konuşmanız gerektiğini hissediyorum. Belli ki bir şeylerden memnun değil."

"Seni uzaklaştırmasına gerek yok." Arkadaşlığım konusunda hâlâ korumacıydım.

Sırıttı. "Bay yerine benimle takılmayı tercih etmene bayılıyorum. Popülerlik, ama zaten bu gece Bismarck'a gidecektim." "Başka bir bira fabrikası mı?"

"Kimseye söyleme," diye fısıldadı ve merdivenlerden aşağı koşarak indi.

İlk yatak odasına doğru yürüdüm ama boştu. Koridorun sonundaki ışık yanıyordu. Stetson odanın kenarında, tavanın en yüksek tepesinin altında durmuş, yavaş bir daire çizerek dönüyordu, kaşları çatıktı.

Oda, çocuk odası yapacağım oda kadar şirindi. Duvara dayalı bir yatak - belki de bir kraliçe yatak- hayal edebiliyordum. Bu oda karavanda sahip olduğumdan çok daha büyüktü. Stetson'ın yüz ifadesine neyin sebep olduğunu göremiyordum. "Burası güzelmiş."

"O merdivenler bebek taşıyıcısıyla cehennem gibi olacak. Kar yağdığında ne olacak? Ya da taşımanız gereken yiyecekler olduğunda?"

O da benimle aynı endişeleri dile getirince savunmaya geçtim. Buranın daha iyi bir ev sahibi vardı ve bildiğim kadarıyla son kiracı burada ölmemişti. "Kürekle iki sefer yapacağım. Dikkatlice."

"Bu yatak odaları çok büyük değil." "Senin evine kıyasla."

"Benim evim daha güzel." "Ama orası benim evim değil."

"Neden olmasın ki?" Şapkasını çıkardı ve bir elini kirli sarı saçlarının arasından geçirdi. "Seni orada istiyorum, Lyric. Seni burada istemiyorum."

"Ama burası *senin* evin." Ben de burada olmak istemiyordum. Onun evinde olmak istiyordum. Onunla birlikte. Yine de tek başıma kalmaktan korktuğum için bir gecekonducu olmayacaktım.

Şapkasını tekrar taktı ve bana doğru yürüdü. Duvara doğru geri çekildim, yoğunluğu karşısında şaşırmıştım ve belki biraz da tahrik olmuşum.

"Ona ne istersen yap, Ricky." Üzerimde yükseliyordu ve bu beni ilk birlikteliğimize geri götürdü. "İster tavuk resimleriyle doldur, ister örtülerle, ne halt edersen et, umurumda değil."

Nefesim kesik kesik geliyordu. O kadar yakındı ki. Ama onu test etmeden duramadım. "Geçen gün üzerinde tavuk olan bir kaşıklik gördüm."

"Senin için satın alacağım. Bu kalmanı sağlayacak mı?" "Biz daha-"

"Sikilmek mi? Lyric, bir haftayı aşkın süredir seninleyim ve sadece daha fazla seninle olmak istiyorum. Sadece bir kez seks yaptık ve inan bana daha fazlasını istiyorum, ama sadece seninle olmak istiyorum."

Gömleğini belinden tuttum. Gömleğini içine sokmamıştı. Sadece bakabildiğim karın kaslarına dokunmaya çok yaklaşmıştım. Söylediği her şey hoşuma gidiyordu ama teslim olamıyordum ve nedenini bilmiyordum, çünkü çok istediğim bir şeydi ve korkuyordum. "Yine de burası güzel bir yer."

"Benim evim daha güzel." Sırtımı duvara yaslayarak ağzımı aldı. Ona hemen açıldım ve dillerimiz çarpıştı, dans eder gibi birbirimize doğru hareket ettik.

Gömleğini bıraktım ve kollarımı boynuna doladım. Beni kucağına aldı, ben de bacaklarımı kalçalarına doladım. *Nihayet*. Kafamın içinde seken tek kelime buydu.

Nihayet. Nihayet. Sonunda.

Bana yaslandı ve sadece bir kez deneyimlediğim ereksiyon bacaklarımın arasındaki zonklamaya cevap verdi.

Bu adamı bir dağ gibi tırmanabilir, verebileceği zevki fethetmek için tüm çabamı harcayabilirdim.

Kapının gıcirtısı sersemliğimi dağıttı. Başımı geriye doğru salladım ve duvara çarptım. "Kahretsin," diye fısıldadım.

Beni yere bıraktı ve sırtını kapıya dönerek kendini ayarladı.

Koridora adım atmadan önce kıyafetlerimi düzeltmek için iki saniye çaldım. Zelda kapının yanındaydı.

"Özür dilerim," dedim. "İsla gitti ve Stetson'la bu işin nasıl yürüyeceğini konuşuyorduk ve sanırım..." Bunu gerçekten yapacak mıydım? Gerçekten

sadece bir dakika mı sürecekti? Bebek adımları atıyorduk ama bu, elimden kayıp gitmesini istemediğim bir geleceğe doğru atılmış dev bir adımdı. "Sanırım olduğum yerde kalacağım."

Zelda'nın yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Anlıyorum."

"Bunu gözümü kırpmadan alırdım. Gerçekten çok güzel."

"Endişelenme. Arkandan kilitleyeceğim."

Stetson'la birlikte çıktım. Sırada ne var? Onun evine gidip yaptığımız şeyi mi yapacaktık? Romantik bir ilişkinin tüm aşamalarını atlıyorduk, genellikle ben çıkmaktan ayrılmaya geçerken. Bebek yapmaktan eve taşınmaya, zar zor çıkmaya geçmiştik ve şimdi birlikte yaşıyorduk. Bu iyi bir şey miydi?

Merdivenlerin dibinde, sanki aynı belirsizlikler onun da aklından geçmemiş gibi kolunu belime doladı. "Önce bir şeyler atıştırmak ister misin? Eve gittiğimizde çıplak kalmadan önce fazla uzağa gidemezsin."

Sorular beynimi boşalttı. Randevu bölgesine geri dönmüştük. Sayılır. Bununla başa çıkabilirim.

* * *

Stetson

Rattler's doluydu, bu yüzden Lyric ve ben barda oturduk. Lokantada durmayı tercih ederdim ama orası çoktan kapanmıştı ve şehir merkezinde en son hangi bara gittiğimi hatırlayamıyordum. Hatırlamak umurumda değildi ve ziyaretlerimin dengesiz olup olmadığı konusunda endişelenecek havada değildim.

Polly barın üzerine eğildi. "Her zamanki gibi mi, Stetson?" Annemle yaşıtı ve burası açıldığından beri burada çalışıyordu.

"Bu gece olmaz. Bir kola ve Rem burger ile patates kızartması alacağım." "Aynen," dedi Lyric.

Polly başını sallayarak uzaklaştı. Kadını hiçbir şey etkilemezdi. Onun diğer bar çalışanlarının üzerinde çalışmasını tercih ederdim. Polly'nin duyduklarını etrafa yayarak olayların başlamasına yardımcı olduğunu düşünmüyordum.

Lyric taburesinin üzerinde dönerek bana baktı ve tabana yakın ayak dayama yerini kullandı. Buna ihtiyacım yoktu. Bacaklarım çok uzundu.

İçkiler önümüze kondu. Bir yudum aldım. "Buraya sık gelir misin?"

Gülümsememi bastırdım ve dürüstçe cevap verdim. "Çok sık, ama son zamanlarda değil."

Başını eğdi ve pipetini doğrudan sikime gidecek şekilde diliyle ısırıldı.

İnledim. "Beni öldüreceksin, Ricky."

Çenesini elinin üzerine yasladı. "Bana sadece seks söz konusu olduğunda Ricky diyorsun."

"Neredeyse iki aydır seks yapmıyoruz ve o zamandan beri sana böyle sesleniyorum."

Gözlerini devirdi ama yanakları kızardı. "O zaman daha samimi olduğumuzda."

"Kız kardeşimin en iyi arkadaşı olduğunu kendime hatırlatmak için sana böyle seslenirdim."

"Ben hâlâ kız kardeşinin en iyi arkadaşayım. Birden fazla kişi için bir şey olabilirim."

"Endişelendiğim Isla değil." Bu doğru değildi ve bunu Lyric'ten saklamak istemiyordum. "Şey, belki biraz."

"Neden?" diye sordu, sanki bu düşünce hiç gelmemiş gibi.

"Çok fazla insanı yok. O biraz yalnız biri."

Bakışlarını kaçırdı ve pipetinden uzun bir nefes çekti. Bana söylemediği şey neydi?

"Yalnız biri değil mi?" diye sordum. Lyric'le birlikte olmak konusunda ailemden sonra en büyük takıntım, ilişkimizin başarılı ya da başarısız olmasının onun arkadaşlığını etkileyecek olmasıydı. Isla'nın hayatında çok az insan vardı ve bu benim için iyi bir şey değildi.

"Coal Haven dışında kolayca arkadaş ediniyor. Coal Haven'daki herkesin düşündüğü gibi bir duvar çiçeği değil, ama görecekleri tek şey bu."

"Ailelerimiz yüzünden. İşte bu yüzden kendime senin küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım."

"Benim üzerimde sizin üzerinizde sahip oldukları güce sahip değiller."

"Biliyorum." Isla hakkında öğrendiklerimi sindirmeye çalışıyordum ama Lyric'in kız kardeşimin kendi başının çaresine bakabileceğinden emin olduğunu duymak endişelerimi hafifletti. Ona doğru eğildim. "Belki de bu yüzden seni bu kadar seksi buluyorum."

Önümüze konan tabakların çınlaması onu herkesin içinde öpmemi engelledi. Buna hazır mıydı?

Öyleydim.

Ketçabı paylaşarak yemeklerimizi mideye indirdik. Garip bir konuşma olmadı. Bir haftadır birlikteydik ama ben bu seviyeye gelmemiştim.

daha önce kimseyle rahat edememiştim.

Lyric son kızartmasını bitirdi ve benimkilerden birini çaldı. Son hamburgerimi yerken tabağımı ona doğru yaklaştırdım. Cüzdanımdan birkaç yirmilik çıkardım ve tabağımın yanına koydum.

Polly uğradı ve bozuk paraya ihtiyacım olup olmadığını sormaya zahmet etmedi. Hiç sormadım.

Lyric'i eve götürdüğümde neler olacağını düşünmekten özenle kaçındım. Apartmanda neredeyse kendimi utandırıyordum; Rattler'ın evinde aynı şeyi yapmayacaktım.

Aynı anda bar taburelerimizden döndük ve Krystal ile yüz yüze geldik.

Kahretsin.

"Senin bir hilekâr olduğunu biliyordum." Suçlama Krystal'ın sesini sarstı, bakışları Lyric'e atlayıp geri döndü. "Biz birlikteyken onunla birlikteydin."

Lyric'le ilişkim yangından bu yana geçen kısa sürede düşündüğümde daha güçlü ilerliyordu ama o zaman sadece ikimiz vardık. Anneme söylediğimden beri annem ve babam bana yaklaşmamıştı ve Isla bizi umduğumdan daha çabuk kabullenmişti. Ama Rattler'ın ortasında gürültülü bir çatışma beni ve Lyric'i üzecek ve Barron'ların geri kalanına da sıçrayacaktı. Kahretsin.

"Bunu seninle bir daha yapmayacağım." Onu omuzlayıp yolumdan çekmeden geçemezdim. Lyric'i eski sevgilimden kaçmak için kenara itmiyordum.

Lyric'in hiçbir sorunu yoktu. Beni de yanına çekti ama bu hareketi Krystal'ın lazer bakışlarını üzerine çekti. "Hamile olduğunu biliyor mu?" Sesi barın içinde cınladı.

Bir inilti tuttum. Ona durmasını söylemek istedim ama Krystal sinirlendiğinde oldukça tepkiliydi. Tanıdığım birkaç müşteri konuşmalarını kesip bana baktı. Remington siyah şef önlüğüyle bir masada oturmuş bir çiftle sohbet ediyordu ama kaşları çatılmış bir halde doğruldu.

Parmaklarımı Lyric'inkilerin arasından geçirdim. Bu hareket Krystal'ın bakışlarına takıldı.

Çenesi sertleşti ve saçlarını geriye attı.

"Biliyor, Krystal," dedi Lyric ve başını eğdi. "Ama senin nasıl bildiğini merak ediyorum."

Krystal ağzını açtı ve suyun üstünde tutulan bir balık gibi kapattı. Çenesini kaldırdı, bakışları meydan okurcasına bakıyordu. "Dr. Klevin."

Lyric acile gittiğinde nöbetçi doktor oydu. Gerçekten başkalarına söylemiş miydi?

Lyric'in yüz ifadesinden öyle düşünmediği anlaşıyordu. "Hmm. Emin misin? Eğer IT bir denetim yapsaydı, tıbbi kayıtlarıma sebepsiz yere girdiğini görürler miydi?" Krystal'ın burun delikleri alevlendi ama Lyric eğildi. "Bebeğimiz seni ilgilendirmez."

Krystal'ın bakışları benimkilere kaydı. "Senin mi?" Gözlerinde nem parlıyordu. "İkinizin bebeği mi olacak?"

Ona cevap vermek zorunda değildim. Lyric uzaklaşıyordu ve ben de minnetle onu takip ettim, hâlâ elini tutuyordum. Her zaman Krystal'ı ikna etmeye çalışmışım ama Lyric bunun imkânsız olduğunu biliyor olmalıydı.

"Yerinde olsam senin olduğundan emin olurum Stetson," diye seslendi . Kolumu Lyric'in beline doladım ve birlikte dışarı çıktık.

Sıcak hava yüzüme çarptığında, Lyric'i yanımda tuttum. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Lyric homurdandı. "Çalışmak eğlenceli olacak."

"Patronunla konuşacak mısın?" Krystal'ın Lyric'in tıbbi kayıtlarına bakmış olabileceğini düşünmezdim.

"Hayır. O ateşe dalmayacağım. İlgisi olmayan kayıtları karıştırmaya devam ederse başını derde sokar."

"Haberler çıktı." Onun için şoför kapısını açtım. Beni Isla'nın pikabını park ettiği kliniğe bırakması gerekiyordu.

"Haberler çok dışarıda."

Her birimiz bunun olacağını biliyorduk ama spekülasyonların yavaş yavaş yayılacağını düşünmüştük. Kasaba dedikoduları bu geceden sonra gerçek olacaktı. Bir yanımda rahatlamıştı. Diğer yanımda ise Lyric için endişeleniyordu. Ailem hakkındaki söylentileri görmezden gelmeye alışmışım.

İçeri girmeden önce onu durdurdum ve ağzını kapattım. Gazozdan tatlı, patates kızartmasından tuzluydu. Onu yutmak için ama önce rahatlaması gerekiyordu. Krystal bunların hiçbirini söylememeliydi. Lyric rahatsız olmamış gibi görünüyordu ama bir tahta parçası gibi kaskatı kesilmişti.

"İyi misin?" Dudaklarına karşı mırıldandım.

"Hayır mı? Evet mi? Şu anda derimden titreşerek çıkmak istiyorum ve Pazartesi günü çalışmaktan korkuyorum."

"Hadi eve gidelim." Onu evime götürmeye çalışmıyordum, böylece sorunlarını seksle . Krystal bir sorundu. Sinir bozucu bir tane. İnsanlar vardı

Lyric'le aramızdaki bu şeyi bocalatmaya daha yakındım. Buna öfkeli, kıskanç bir eski sevgilinin eklenmesine ihtiyacım yoktu.

Lyric beni pikabıma bıraktığında arabasından inip açık kapıdan içeri eğildim. "Doğruca eve mi geleceksin?"

"Satış dışı bir mağazada durup bira alamam." Kaşlarını çattı. Lyric öfkeli bir içici değildi. O da Isla gibi hafif bir sosyal içiciydi. "Şu anda sadece alkol satan bir yere girerken görüldüğümü hayal edebiliyor musun? Sadece tonik alsam bile fark etmezdi."

"ne dersin? Durup biraz alırım." Onu neyin rahatlatacağını bilmiyordum ama kıyafetlerimiz Krystal'in aramızda olmasını istemiyordum. Ve bu gece seks yapmasak bile, yine de Lyric' neşelendirmek istiyordum.

Karnını ovuşturdu. "Doydum ve 1.80'lik bir çiftçinin metabolizmasına sahip değilim."

Ama o çiftçinin bebeğini büyütüyordu. "Yerken beni izleyebilirsin."

Güldü, şapkamı kalçama vurup haykırmak istememe neden olan kaygısız bir ses. "Kurabiye hamuru."

"Anladım." Birkaç dakikalığına da olsa Rattler'da olanları aklından çıkardığım için minnettar bir şekilde, "Evde görüşürüz," dedim.

Kulağa hoş geliyor.

Daha hızlı girip çıkabilmek için bakkal yerine benzin istasyonunda durdum. Ben & Jerry's vardı. Çabucak ödedim ve çıktım.

Bakkalın sahibi önümde sıraya girmiş, Powerball bileti alıyordu. Döndü, benim olduğumu görünce gülümsedi, sonra bakışları kolumdaki yüke kaydı.

Lanet olsun.

"Dondurmada indirim yaptığımızı biliyor muydunuz?"

"Sadece hızlı bir duraktı." Daha fazlası değil. Benim için hiçbir zaman daha fazlası olmadı. Neden kasabadaki iş sahipleri bunu göremiyordu? Ben babam değildim. Hamile kız arkadaşıma Ben & Jerry's almak için marketi boykot etmiyordum. Benzin istasyonu kasabanın çıkış yolundaydı.

Arkasını dönerken gülümsemesi yeterince hoştu ama dondurma satışına gitmeyi aklıma not ettim.

Sonra eve doğru yola çıktım. Lyric'le birlikte olma düşüncesi hoşnutsuzluğumu hafifletti ve lanet dondurmamı nereden aldığım biraz daha az umurumda oldu. Sadece kız arkadaşım ile evde olmak istiyordum.

Bir kızla geçirdiğim bu zaman neden bu kadar gerçek hissettiriyordu? Bunun bebekle değil, Lyric'le bir ilgisi vardı.

Eve girdiğimde, şimdi kanepede kendi köşesi olarak düşündüğüm yere kıvrılmış, ayaklarını altına sokmuştu bile. Botlarımı çıkardım, mutfaktan iki kaşık aldım ve yanına uzandım.

Ona uzattığım kaşığı aldı ve dondurmaya baktı. "Bulaşıklardan tasarruf mu ediyorsun?"

"Ben becerikliyimdir. Ne izliyoruz?"

"Haberleri açtım. Yağmur yağıyor."

Başımı salladım ve bir top dondurma aldım. Hava tahminini görmüştüm ve şiddetli rüzgar ya da dolu içermeyen temizleyici bir yağmuru dört gözle bekliyordum. Temizlenecek bir yıkım yoksa biraz çamur buna değerdı.

Haberler bittiğinde dondurma da bitmişti. Kap ve kaşıklar üzerindeydi. Birkaç ısırik almıştı ama sessiz kalmıştı, rahat bir sessizlik. Güneş ışığı azalmış ve bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Çatıda yavaş bir pıtırta başladı ve pencerelere çarptı.

"Yağmur yağıyor," diye mırıldandı.

"İhtiyacımız var. Muhtemelen bir ışık yakmalıyız." Televizyonun ısıltısı oturma odasını sıcakık yapıyordu.

Battaniyeyi fırlattı ve üzerime çıkana kadar döndü. Sersemlemiş bir halde ellerimi ondan uzak tuttum, ne yaptığından emin değildim.

Kıçını kalçalarımın üzerine koydu ve aletim uyandı. "Söyledikleri seni rahatsız mı etti?"

"Kim ne dedi?" Bırakın ne sorduğunu anlamayı, şu anda ona adımı bile söyleyemezdim.

"Krystal." "1
sikeyim."

Küçük bir gülümsemeyle kasketimi çıkardı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Diğer insanlar da aynı şeyi düşünecek."

Babalık yorumu. Krystal kelimeleri neşter gibi nasıl keseceğini biliyordu. Bir de annem ve onun test için ödeme yapma teklifi vardı. Ama Lyric uzun zamandır onu istediğim yerde, kucağımdaydı ve ben başka kimseyi düşünmek istemiyordum. Ailemi değil. Kesinlikle eski sevgililerimi değil. Ve kasabanın geri kalanını da. Ellerimi bacaklarında aşağı yukarı gezdirdim, ipeksi teni avuçlarımı okşuyordu.

"Dürüst olacağım, Ricky. Tek umursadığım şey tekrar içine girmek." Kalçalarımı yukarı doğru sallarken onu kendime doğru bastırdım. "Rattler'dan sonra sana baskı yapmayacaktım."

"Beni üzdü ama seninle geçireceğim geceyi mahvetmeyecek. Bana yine Ricky dedin." Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Stoney. Hmm, artık seninle bununla alay edebilir miyim bilmiyorum."

"Şu anda taş gibiyim, bebeğim."

Yumuşak kıkırdaması tenime yayıldı. Gömleğimi yukarı çekerek karın kaslarımı ortaya çıkardı. "Uzun zamandır seni kendime istiyordum, oynamak istiyorum."

Tabii ki evet. "Nasıl oynamak istersin?" Öne doğru kayarak ona gömleğimi çıkarması için yer açtım. Tişörtü oturduğu köşeye fırlattı.

Parmaklarını göğüs kaslarımın üzerinde gezdirdi ve karın kaslarım sıkılaştı. "Çok güzel bir vücudun var."

"Nasıl?" Kaslarım vardı ama bir itfaiyeci posterini için hazır değildim. Büyük bir vücudum ve fiziksel olarak zorlayıcı bir işim vardı. Ama birayı da severdim.

Pazularımı sıktı ve inledi. "Bunlar. Esnek." Pazularımı sıkarken kollarımı hareket ettirmedim.

"Evet," diye tısladı ve egom tavan yaptı. Sonra bir göğüs kasıma dokundu. "Bilirsin, tişörtlerinin göğsünden sarkıp belinde toplanması gibi." Parmaklarını karnımda dans ettirdi. Bağırsaklarımı sıkmak niyetinde değildim ama dokunuşu hareketsiz kalmamı ve doymasına izin vermemi zorlaştırıyordu. Onu sırtüstü çevirip içine dalmak istiyordum - tabii azgın ereksiyonuma sıkışan fermuarı aç. "Kalçaların çok büyük."

"Pantolonumu çıkarıp yakından görmek ister misin?"

Gözlerindeki sıcaklık yeterli bir cevaptı. O an öldüm ve cennete gittim. "Pantolonunu çıkaracağım."

"Sadece sen de seninkini çıkarırsan."

Onu yakalayıp kendime çekmeden üzerimden kaydı. Gömleğini çıkarıp sütyenini yanındaki kanepeye fırlatması beni büyüledi. Uçları sivri, pembe meme uçlu soluk göğüsleri görüş alanımdaydı ve başka hiçbir şey görmüyordum. Ta ki şortunu ve iç çamaşırını çıkarana kadar.

Kalça kemiğinin üzerindeki küçük bir dövme beni perçinledi. Pantolonumun sikimi acıyla sıkıştırmasına aldırmadan doğruldum. Bir karahindiba tohuma gitti.

Basit ama zarif, o kadar ince detaylarla yapılmış ki sanatçıyı ona bahşış vermek istedim. "Burada dövme yaptırdığınızı nasıl bilemedim?"

Parmaklarıyla sanatın ana hatlarını çizdi. "Geçen yaz aldım. Annem ve ben karavan parkının etrafındaki yürüyüşlerimizde karahindiba toplar ve her tarafa savururduk, ta ki müdür ot tohumu saçtığımız için çıldırana kadar."

"Burada istediğin kadar karahindiba üfle." Kalçalarını kavradım ve onu o kırmızı bikiniyle gördüğümden beri yapmak istediğim gibi mürekkebin üzerine bir öpücük kondurdum. Cennete.

Devam edecektim ama beni geri itti ve bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü. Eğer rüya görüyorsam, beni uyandırmak zalimce ve olağandışı olurdu. Gözlerindeki boğucu bakış. Bana dokunduğunda koltuktan fırlamak üzereydim. Bunu rüyamda görmüş olabileceğimi biliyordum.

Parmakları bel bandıma geldiğinde tısladım. Kotumun fermuarını açıp düğmelerini çözerken neredeyse titriyordum. Ama sıcak elini ereksiyonumun etrafına sardığında ve *onu* serbest bıraktığında - lanet olsun.

"Tek yapman gereken onu tutmak Ricky, gerisini ben hallederim." "Elimi kullanmayı düşünmüyordum."

Ve izledim, alternatif bir gerçeklikte olduğumdan ve uyandığımda haberler sırasında dalıp gittiğimi öğrenmekten çok korktum.

Daha da yaklaştı. Kot pantolonum sadece açıldı ve çabalarını engelliyordu, ama onu durdurmalarına izin vermedi.

Dudakları sikimin etrafında kapandı ve içimden bir nefes patladı. Sıcak, ıslak bir sıcaklık ve Lyric önümde diz çökmüştü. Bunu hayal etmeye bile cesaret edememiştim.

Alabildiği kadarını aldı ve tabanını pompaladı, sonra ucunu yalamak için beni ağzının cennetinden çıkardı. Soğuk hava dudaklarının olduğu yeri okşadı ve sikim seğirdi. Bu işkenceli olduğu kadar enfesti de. İçine dalmak istiyordum ama lanet olsun... *Keşfetmeye devam et!*

Bir pompa daha ve ağzı tekrar üzerimdeydi. Saçlarını yumruklamamak için ellerimi minderlere sabitledim. Bir dakika daha dayanabildim, içimde patlamaya hazır bir enerji vardı, "Siktir, Lyric" demeden önce.

Dudaklarını şapırdattı ve elini pompaladı. " miyim?" "Tabii ki."

Kucağıma tırmandı. Kalçalarını okşadım, gövdesini yukarı kaldırdım ve meme uçlarını okşadım. İnledi ve sikimin parlayan ucunun üzerinde gezindi.

Alt dudağını yaladı ve henüz bağlanmadığımız noktaya baktı. "Stetson?"

"Öyle mi?"

"Bu... önemli bir gibi mi geliyor?" Gözlerini devirdi ve aramızdaki mesafeyi arttırdı.

Ellerimi göğüslerinin etrafında birleştirdim. *Anlık*, içimde kabaran duygular için iyi bir kelimeydi. "Evet. Sen benim için özelsin. Sen..." Ellerimi tekrar kalçalarına indirdim. "Bir bebeğimiz olacak." Karnına dokunmaya, elimi karnının üzerinde gezdirmeye ve bebeğimizi büyüttüğünü düşünmeye kendimi ikna edemiyordum. Henüz değil. Benim tarafımdan kazığa oturtulmaya hazır bir haldeyken olmazdı. "Seni uzun zamandır tanıyorum ve ikimiz de bu işe geleceği düşünerek giriyoruz. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bunu mahvetmek istemiyorum Lyric."

"Ben de bilmiyorum. Ama bunu yapmazsak mahvedecek bir şey kalmayacağı hissinden de kaçamıyorum."

"Bunu ilk kez yapmak sonunda bizi bir araya getirdi. Peki bundan sonra ne oldu?" Başparmaklarımla karnını sıyırdım. "Sonunda kendimi aşmamı sağladı. Asla pişman olmayacağım."

Doğru şeyi söylemiş olmalıydım, ama beni içine daha hızlı sokacak şeyi söylemiyordum. Söylediklerimde ciddiye aldım. Ve ıslak sıcaklığını üzerime bıraktığında, inlemem her şeyi anlatıyordu.

"Harika hissediyorsun." Korunma hakkında konuşmamıştık - yine. Hamilelik ve o zamandan beri cinsel ilişkiden uzak durmamız nedeniyle anlamsız görünüyordu ama bu daha büyük bir bağlılığa işaret ediyordu, kelimeleri söylemesek bile buna hazırdım.

Beni daha derine götürürken, tamamen oturana kadar durmadan başka düşünceler sildi.

"Siktir, Lyric," dedim fısıltıyla, daha fazla etkili olamıyordum.

Elimi boynuna dolayarak başını kendime çektim, ağzını yakaladım ve dilimi içine sokup yaladım.

İlk başta çekingen bir şekilde bana bindi. Onu ilk seferki gibi hazırlamamıştım ama buna ihtiyacı da yoktu. Yine de, kendimi onun derinliklerine gömmek ve benden başka hiçbir şeyle dolmayana kadar ağzını talep ederken serbest bırakmak istediğimde, hızını belirlemesine, yukarı ve aşağı sallanmasına izin verdim.

Genelde bölgeci bir hıyar değildim ama onun benim olmasını istiyordum. Sadece benim. Sonsuza kadar benim. Ve karnının büyümesini ve herkese benim olduğunu göstermesini istiyordum. Bu hafif inek ve sarhoş edici kız benim çocuğumu doğuruyordu, eve bana geliyordu ve herkes bizi rahat bırakabilirdi.

Neredeyse doruğa ulaştığında, vücudu sımsıkı sarıldı bana. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. Ağzımın içine bir çığlık attı.

"Sesli ol, Ricky." Onu son kez ovduğumda hem gece hem gündüz sertleşmişim. Güzel bir işkenceydi. Günlerim onun benim için ne kadar çabuk geldiğini unutmaya çalışmakla geçti. Traktördeyken onu her düşündüğümde, kendi işimi halletmek için eve gitmeyi düşündüm.

"Stetson." Nefesi kulağımı ısıtırken sikime doğru bastırdı. "Daha yüksek sesle." Baskıyı arttırdım ve o boşalırken kalçalarımı yukarı ittim. Aşağı.

"Stetson!"

"Geldiğini hissetmeme izin ver." Sonunda kendimi tutmayı bıraktım. Serbest elim kıcının yanağına saplandı ve otururken ona olabildiğince sert pompaladım.

İsmim oturma odasında yankılandı, ta ki aramızdaki sıcaklık bir feryada dönüşene kadar. Tatlı, sıcak ve ıslak.

Görünmeyen bir mengene, her zamankinden daha yüksek sesle kükreyip uzun ve sert bir şekilde boşalana kadar taşaklarımı sıktı. Gözlerimin arkasında yıldızlar patladı ve birkaç kalp atışı boyunca nefes alamadım. Kendime geldiğimde göğsüme yaslanmıştı, başı boynuma gömülmüştü.

Başparmağımı klitorisinden çektiğimde vücudunda bir titreme oldu. Elimi ait olduğu yere, kıcının diğer tarafına koydum. "Bu hafta sonu çalışmıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Güzel. Çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Dokuz

Lirik

Stetson'la seks yapmayı hayal ettiğim onca yol arasında eğlence aklıma bile gelmemiştir.

"Kes şunu." Kıkırdamalarım çok hızlı geliyordu.

"Ne?" diye sordu masumca, sanki koltuk altlarımı sıyırdığında gıdıklandığımı yeni keşfetmemiş gibi.

"Bana bir daha dokunmana izin vermeyeceğim."

"Ah, Ricky. Artık bana sahipsin. Başka bir şey istemeyeceksin." Ellerin üzerine kalktı ve bir içeri bir dışarı sallandı.

Zevk göz kapaklarımı titretiyordu ama ikimiz de duyarsızlaşmıştık. Bu üçüncü turumuzdu ve ben kaç kez boşaldığımı unutmuştum. Bunu tekrar yapabileceğimden emin değildim ama onunla dolmak hâlâ vazgeçemeyeceğim kadar güzeldi.

"Oyuncaklarını at, çünkü bu artık sende."

Güldüm ve tırnaklarımı hafifçe yanlarına geçirdim. "Daha fazla almam gerekecek. Vücuduma yanmış dildolar koyamam."

Durdu ve bana baktı. İlgisi yüz ifadesini aydınlattı. "Ne satın alacaksın?"

Altında kıpırdandım ama hareket etmedi. Dizlerimi genişlettim ve topuklarımı kışına soktum; itmeyi reddetti.

Eğer bir cevap istiyorsa, ona bir cevap verirdim. "Ucu kovboy şapkası gibi genişleyen dev pembe bir vibratör. Adını da Stoney koyacağım."

Bu onun kalçalarını tekmelemesine neden oldu. "Ya kullanmana yardım edersem?"

Bu sefer durduran bendim. Erkekler bu konuda hassas değil miydi? Üniversiteden sonra bir randevumda bundan bahsetmiştim ve o da kızarıp bozarmıştı. O zamandan beri bu konuyu açmamıştım. "Yatakta oyuncaklara aldırıyor musun?"

"Neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum. Güvensizlik mi?" Güvensiz olmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Stetson etkileyici aletini bencil bir pislik olmak için kullanabilirdi. Ama o bunu nasıl kullanacağını biliyordu.

-Ve onu kullanmadığı zamanlarda ne yapacağını .

"Yatakta güvensiz göründüm mü?" Leğen kemiğini, kendisine bir inilti kazandıracağını bildiği bir açıyla öne doğru itti.

"Hayır, ama oyuncak kullanmadık."

"Oyuncaklar araçtır." Kendini ön kollarının üzerine indirdi ve sabit bir adım attı. "Ve ben aletler konusunda iyiyimdir."

Bir inilti daha beni terk etti. Enerji daha sıcak yanıyordu. Başka bir doruk noktasına doğru yolculuğa çıkmıştım. "Kötü olduğun bir şey var mı?"

Çoğu insanın nefret edeceği yetenekli bir piç olduğunu bilecek kadar uzun yıllar onu izlemiştim, ama onu sevmemeyi zorlaştıran türden iyi bir adamdı.

"Örgü öremem," diye mırıldandı boynuma karşı ve tüylerim diken diken oldu.

"Denemedin bile."

"Doğru değil." Boynumu kulağıma kadar kemirdi. Adam tüm erojen bölgelerime dokunuyordu. "Çocukken, ortasında doksan derecelik bir açığı olan bir eşarp yapmıştım."

"Görünüşe göre ellerinle aran iyi değil."

Ellerinden birini klitorisime vurmak için aramıza sokmadan önce kaşlarını çattı.

Ona doğru eğilirken inledim. "Hâlâ ikna olmadım."

Dakikalar sonra patladım, o içime boşalırken bedenim son enerjimi de tüketti.

Bundan asla bıkmazdım. Aramızda hiçbir şey yoktu. Bu şekilde kalmasını istedim, yatak odasının içinde ve dışında.

Yan döndü ve yorganı üzerimize örttü. Ona doğru kıvrıldığımda göz kapaklarım ağırlaşmıştı ama uyumaya hazır değildim. "Tamam. Ellerini iyi kullandığına inanıyorum."

Kıkırdaması yanağımda titreşti. "İsla bana örgü ördürmeye çalıştı. Ve büyükannemiz ikimizin de tığ işi öğrenmemizi istedi ama benim koca ellerim kancaları karıştırıp durdu."

"Örgü öğebilirim ama tığ işi yapmayı tercih ederim. Annem kanaviçe işliyor. Çoğunlukla, geceleri televizyon izlerken ellerimizle yapacak bir şeylere ihtiyacımız oluyor."

"Sana ellerinle yapabileceğin bir şey vereceğim."

Gülümsememi bastırdım. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Burası tozlanıyor."

Güldüm ve sırtım ona dönük olacak şekilde yuvarlandım. "Bir temizlikçi tutmamana şaşırdım."

"Bir keresinde yapmıştım. Bayan Thatcher'ı hatırlıyor musunuz?" İsim tanıdık geliyordu. "Kim?"

"Yemekçi kadın mı? Muhtemelen sen okula gitmeden önce emekli olmuştur. Her neyse, emekli olduktan sonra artriti çok kötüleşene kadar yarı zamanlı temizlik işlerini üstlendi. İşini ne kadar iyi yaptığı pek umurumda değildi ama o umursadı ve işi bıraktı. Annem ve babam bir hizmetçim olmasından nefret ederlerdi."

"Kolay kolay güvenmezler. Sizce neden ? Aileniz nesillerdir burada ama anne babanız sanki bir metropolün ortasında yaşıyorlarmış ve etrafları soyguncularla ve devlet sırlarını ele geçirmeye çalışan insanlarla çevriliymiş gibi davranıyor."

Hemen cevap verdi ve benimle bu kadar rahat konuşması hoşuma gitti. "Babama bir gün hükümdar olacağı için bir prens gibi davranılırdı. Büyükbabam kardeşler arasında rekabeti teşvik ederdi. 'Onları güçlü tut' gibi bir şey."

Babam Cameron'ın yaşındaydı ve birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama davranışlarında benzer bencillik izleri vardı. Her biri bir zirveydi ve ihtiyaçları her şeyden önce gelirdi. "Peki ya annen? O böyle yetiştirilmedi, değil mi?"

"Sanırım bu bir ilişkiydi." Sesi, kendisinin hiçbir ilgisi olmayan bir eylem için duyduğu pişmanlıkla çınlıyordu. "Sanırım babamla yaşamaktı. Büyükannem ve büyükbabamla uğraşmak. Her şeyi hatırlamıyorum ama bunların çoğunda yalnızdı. Kimliği Bayan Cameron Barron olmuştu ve çekip gidemezdi. Ev onundu. Para da. Her şey onun olmuştu."

Babam gitmeseydi annem böyle mi olurdu? Dayak yemiş ve acı çeken? Aradaki fark, annemin beni bundan koruyacak olmasıydı. Naomi, Stetson'ı savaşıması için silahlandırmıştı. "Onlarla uğraşırken empatik olacağım, ama Stetson, bana ya da bu çocuğa böyle davranmalarına izin vermeyeceğim."

ocuk kötü. Bana karşı samimi davrandılar ve tek beklediğim de bu." Daha fazlası beni hayal kırıklığına uğrattırdı.

"Sadece konuş benimle, tamam mı? İkisinden birinin söylediği bir şeye sinirlenip sonra da benden aklını okumamı bekleme."

"Bu konuda sorun yaşadın mı?" Stetson ve eski sevgilileri hakkında düşünmek istemiyordum ama onlar onun geleceğini şekillendiren geçmişinin bir parçasıydı. Eğer onun geleceğinde yer almak istiyorsam, onlardan bir şeyler öğrenmeliydim. Farklı ve özel olduğumu ilan ederek ayırılarda dönüp duramazdım. Öyle olduğumu söylemişti ama bir zamanlar o kızlar da öyle olduklarını düşünüyorlardı.

Isla ailesinin birkaç kız arkadaşından daha fazlasını korkutup kaçırdığından bahsetmişti. Elbette korkutmuşlardı. İnsanlara yaptıkları buydu. Isla ve ben arkadaş olduğumuzda çok genç olduğumuz için aralarından sıyrılmıştım. O zamanlar bir tehdit değildim. şimdi olur muydum?

"Annem ve babam bir şeyler söylüyor ve insanlar en kötüsünü bekliyor," dedi. "Annem birine 'güzel elbise' diyebilir ve insanlar onun bir şey ima ettiğini ya da elbiseden nefret ettiğini düşünürler. O yüzden sadece benimle konuş. Tamam mı?"

"Tamam."

Bana daha sıkı sarıldı. "Pazar günü kulübeye gitmek ister misin? Isla gelebilir mi diye bakarız. Belki Holden, Emery ve çocuklar da gelir? Nora."

Holden'ın kız kardeşiyle de kadar iyi anlaşıyordum. "Geçen seferki gibi mi?"

"Eğer o bikiniyi tekrar giyersen, evet."

"Geçen sefer bikiniyi giymemiştim. Kırmızının beni solgun gösterdiğini düşündm, bu yüzden temizledim ve ikinci el mağazasında satışa çıkardım."

"Lanet olsun." Kolunu kaydırđı, eli karnımın yanına geldi ve kalçama yaslamak için kaydırđı. Karnımı sıyrıp geçiyordu. Oraya buraya hafifçe dokunuyordu ama karnımdan uzak duruyordu. Anlayabildiğimi bilmiyor olabilirdi. Henüz erkendi. Kendimle ne yapacağımı zar zor biliyordum; bilmesini bekleyemezdim. Henüz göstermiyordum. İki aylık sınırı yeni geçiyordum ve aylarca da göstermeyebilirdim. Ama onun sıcak elini karnımda hissetmeyi arzuluyordum. Bebeğimin yumrularına baktığında gözlerindeki sıcaklığı ve heyecanı görmeyi.

Peki ya böyle davranmasaydı? O zaman endişelenirdim.

* * *

Stetson

Carlton kasaya vururken gözlüklerinin üzerinden baktı. Beyaz saçları eskisi kadar dinç olmadığını düşündürtebilirdi ama daha birkaç dakika önce üst raftan bir kutu vida almak için beni neredeyse merdivenden iterek uzaklaştırmıştı. Hırdavat dükkânı şehir merkezinde eski bir binada olduğu için raflar tavana kadar uzanıyordu ve merdiven de koridorda aşağı yukarı kayan tekerlekler üzerindeydi.

Ama bana, sorumluluk nedeniyle merdiveni sadece kendisinin kullanabileceğini . Sanırım tırmanmak için bir nedeni olmasını da seviyordu.

Fiyatı saydı ve ben de ona kartımı uzattım. "Bugün mağazada ne var?" Her geldiğimde aynı soruyu soruyordu.

"Silaj kesiyorum. Yazımın büyük bir kısmı sığırlar için kışlık yiyecek hazırlamakla geçiyor."

Sırıttı, koyu teni gözlerinin kenarlarında ve alnında kırışıyordu. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkürler, Carlton."

"Tabii ki. Babana selamımı söyle." Carlton da her geldiğimde bunu söylerdi ve babam için benimle birlikte iyi dileklerini ileten tek kişi oydu. Ama Carlton Coal Haven'da büyümemişti. Barrons korkusu ona kasabanın geri kalanı gibi aşılammamıştı. Babam sadece iyi bir müşteriydi ve başka bir yerden alışveriş yapıyorsa, Carlton bunun bir nedeni olduğunu düşündü. Burası da diğer mağazalar gibi bizim işimiz olmadan da idare ederdi. Ama Carlton'ın hırdavat dükkanından alabileceğim bir şeyi çiftlik malzemeleri dükkanından da alabilirsem, fazladan bir yolculuk yapardım.

"Yapacağım." Dışarıda pikabıma bindim. Annemin Willow Teyze'ye götürmemi istediği güveç tabağı, Bismarck'taki bir dükkândan aldığım bir kutu özel kurabiyeyle birlikte yolcu koltuğundaydı. Benim için ikinci bir kutu daha vardı. Annem onları benim için aldığını söylerken Lyric'i dahil etmemişti ama ben onları Lyric'le paylaşmayı planlıyordum, hem de çıplak olarak.

Kasabadan geçip yaşadığım yerin karşı tarafına gittim ve Bruce Amca'nın evine giden otoyola çıktım. Kasabanın birkaç mil dışında bir pikap yarısı yolda yarısı da yolun dışında park halindeydi. Hendek daha fazla ilerlemek için çok dikti.

Liam'ın pikabını tanıdığımda midem bulandı. İki küçük kafa arka camda sallanırken Liam bir tanesinin bijonlarını zorluyordu.

arka lastiklerin.

Aracıma gördüğünde, yaptığı işi bıraktı ve yoldan çekilmek için kamyonetinin arkasına geçti. Kamyonetimi tanıdı mı? Beni izlemiyordu ama çocuklara bir şeyler söylüyordu.

Anlık bir karar verdim. Yardımımı istemeyecekti. Beni görmezden gelebilir, hatta belki de siktirip gitmemi söyleyebilirdi ama bu Liam'a benzemiyordu, onu o kadar iyi tanımadığımdan değil. Ama lastiği değiştirmek kolay olsaydı, Liam muhtemelen şimdiye kadar işini bitirmiş olurdu. Çiftçilik ve hayvancılıkla büyümüştü. Bizim gibi adamlar lastik değiştirme yarışmalarını kazanabilirdi. Evinden çok uzakta değildi ama çocukları yanındaydı. Bebek de orada mıydı?

Frene bastım, onu geçene kadar duramadım. Mümkün olduğunca kenara çektim, motoru dururdum ve dışarı fırladım. Kamyonetime binip gitmemi istemezse ihtiyacım olan tüm aletler onda olacaktı.

Çocuklardan biri başını pencereden dışarı uzattı. "Ben hangisiyim?"

Eli'a göz kırptım. "N'aber Russ?"

Kıkırdadı ve kamyonete geri döndü. Liam'ın alnı, bakışlarımla karşılaştığında buruşuk kaldı. "Stetson."

"Liam. Lastikle ilgili sorun nedir?"

Sanki ses tonumu anlamış gibi cevap vermesi biraz zaman aldı. Sonunda ensesini ovuşturdu ve gözlerini huysuz daireye dikti. "Somunlardan ikisini çıkardım ama diğerlerini yerinden . Kenny'nin Ginny'yle birlikte dinleniyor olması gerekiyordu. Onu uyandırmamaya çalışıyordum."

"Bir miyim?" Yolda kalmış pek çok sürücüye yardım etmiştim. Patlayan lastikler, kopan kayışlar, bozulan şanzımanlar. O zaman nasıl davrandıysam şimdi de aynı şekilde davranıyordum. Liam sadece yardıma ihtiyacı olan bir adamdı.

Başını sallamadan önce bir kalp atışı boyunca beni değerlendirdi. "Devam et."

Kamyonetin kapılarından biri arkamdan açıldığında, somunun üzerine bıraktığı anahtar çekmek için kendimi hazırlıyordum. Liam'ın çocuklarıyla nasıl etkileşime girdiğini pasif bir izleyici olarak izlemeye devam ettim.

"İçeri gir, Eli. Otoyoldayız." "Ama biz izlemek istiyoruz."

"Taksi daha serin."

"Ama-"

"Tamam. Ama bu taraftan çıkma." Ses tonu biraz kızgındı ama öfkesi yerindeydi. Babama Liam'ın yaptığı gibi meydan okumamıştım ama babam bir emir verir ve buna uymamı beklerdi. Ben de yapardım. Babamda olmayan sabır Liam'da vardı.

Kapı kapandı. "Hendek tarafından çık ama çok dikkatli ol," dedi Liam. "Orası aşağıya indiği yer." Beni geçip kamyonetin kasasının yanında durdu. "Şuraya çık."

Bir dakika içinde iki çocuk pikabın yanından bakıyordu. Liam'dan daha şanslı değildim ama her patlağı tamir etmek YouTube'un inanmamızı istediği kadar kolay değildi.

"Sıkıştı mı?" Owen sordu.

"Evet," dedim. "Sence atlamalı mıyım?"

"Ben yaparım." Liam görevi devralmak için devreye girdi. "Eğer bir şey patlarsa, üzerimde olmasını istiyorum."

İngiliz anahtarının uzun koluna bir çizme koydu ve ağırlığını yavaşça ekledi. Hiçbir şey olmadı.

"Ben daha ağırım. Deneyeceğim." Kırdığım her şey için ona para ödeyebilirdim. Biriktirdiğim paralar onun alamadığı ama alması gereken paralarla doluydu.

O yumuşadı ve ben de aynı şeyi yaptım. Cüssem işe yaramalıydı. Owen "Sen babamın kardeşi misin?" diyene kadar iyimserdim.

İngiliz anahtarı kırıldı ve ben de kaydım. Kendimi pikabın yan tarafında yakaladım. Liam beni yakalayacakmış gibi hareket etti.

Kendimi sabitlediğimde bakışlarını kaçırdı. "Çocuklar, bunu zaten konuşmuştuk."

"Ama o bizim amcamız."

Liam tepkimi değerlendirdikten sonra, "Pek sayılmaz, hayır," dedi. Yorumunun gerçekliği tenime bir damga gibi işledi.

Eli küçük dirseklerini çerçeveye dayadı. "Kenny bütün ailelerin iyi geçinemediğini söyledi."

Başımı eğdim. Bir gün çocuğuma Liam'la neden konuşamadıklarını açıklamak zorunda kalacak mıydım? Eli, Owen ve Ginny ile oynamalarını ya da ilişki kurmalarını engellemek zorunda kalacak mıydım?

Ne saçma bir hareket. Bir çocuğu oturtup ona akrabası olduğu düzgün insanlarla konuşmamasını söylemeyi hayal bile edemezdim. Dersi almıştım. Isla. Holden. Muhtemelen Nora. Bruce Amca'nın oğulları Evander ve Derek de muhtemelen aynı dersi almışlardı ama Derek hepimizden daha cesurdu. Liam'ın en iyi arkadaşıydı.

Liam'ın karısı Derek'in dul eşiydi. Liam ve Kennedy, Derek'in ölümünden sonra bir araya geldiklerinde babamın çılgına döneceğini düşünmüştüm. Müdahale etmeye çalışmıştı ama Liam'da hepimizin doğuştan sahip olduğu inatçılık vardı, ayrıca onu büyüten büyükanne ve büyükbabasından da daha fazlası. Ama Bruce, babamın ölümünden sonra değişmişti.

Kuzenimin ölümünden sonra babama Liam ve Kennedy evlendikten sonra geri çekilmesini söylemişti. Amcam ve babam arasında gerginlik vardı. Tüm bu gerginlikten bıkmıştım.

"Bunu değiştirmek istiyorum." Bunu hepsine söyledim ama Liam'ın bunun sadece rahatsız edici bir durumu yatıştırmak için olmadığını bilmesini istedim.

"Çocuklar, neden kamyonetin kabinine geri dönmüyorsunuz?" "Ama, baba-"

Liam onlara uyarıcı bir bakış attı, tıpkı benim çocukken babamdan gördüğüm gibi. Liam babamın gözlerine sahipti. Bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

"Devam edin," dedi onlara. "Stetson'la konuşmam gerek."

Çocuklar bagaj kapağından inip pikabın arka koltuğuna oturduklarında dramatik iç çekişler rüzgârla birlikte uzaklara taşındı.

Liam sırtını pencereye dönmüştü. "Ciddi ?"

Beni kapatmamıştı. Bu iyiye işaret. "Evet, ama bana siktir git demek istiyorsan, anlarım. Bunu hak ediyorum."

Arkamdan otoyola doğru baktı. "Medeni davrandın, Stetson. Bu senin ailenden gördüğümünden daha fazlasıydı. Ama çocuklarımin benim katlanmak zorunda kaldığım şeylere katlanmasına izin vermeyeceğim ve buna Cameron ya da Naomi etraftayken sen onları görmezden gelirken bir kenarda oturmak da dahil. Ya da Kira teyzen."

Holden'ın annesi de babam kadar kabaydı. Bruce Amca da bir zamanlar böyleydi ama bir oğlunu kaybetmesi ve kızı gibi gördüğü eski gelini Kennedy ile ilişkisini neredeyse koparması her şeyi değiştirmişti.

"Onlar çocuk," diye devam etti Liam. "Holden'a bayılıyorlar ve seni de onunla aynı kefeye koyacaklar. Senin sadece amcaları olduğunu biliyorlar. Onların duygularını incitirsen, bu beni incittiğinden çok daha derinden yaralar. Çünkü ben nerede durduğumu biliyordum."

Doğduğundan beri dışarıdaydı. Ve hiç içeri davet edilmemişti. Dümene geçmezsem çocuğumla ilgili hiçbir şey değişmeyecekti. "Ailemi ben hallederim."

Yüz ifademi inceledi. "Böyle düşünebilirsin ama Cameron'ın gördüğüm çirkin yüzünü görmedin. Sen onun altın çocuğusun. Bruce'u küçümsüyor çünkü adam bana iyi bir komşu olma cüretini gösteriyor."

Babamın çirkin tarafını biliyordum. Yetişkin hayatımın çoğunu bunu telafi etmekle geçirdim. "Babam zaten Bruce'u küçümserdi." O böyle yetiştirilmişti. Bruce küçük bir kardeşti ve rehberliğe ihtiyacı vardı. Ben aynı gerekçeyi kullanmıyordum. "Ve annem... annem işte. Onunla başa çıkabilirim."

"Ailemle dalga geçme." Uyarısı açıktı. Beni hayatından çıkaracaktı ve çok derine inmesine gerek kalmayacaktı. Tekrar otoyolu inceledi. Uzaktan gelen bir motor sesi bana ulaştı.

"Lyric hamile," dedim aceleyle, bunun sadece o ve benimle ilgili olmadığını anlamasını sağlamak için. Onun çocukları ve benim çocuklarım elimize tutuşturulan kartlardan daha iyisini hak ediyordu.

Kaşları kalktı. "Senin mi?"

Başımı salladım. Annemin babalık testi tartışması kafamın içinde dönüp duruyordu. Bunu unutmayacaktı. Lyric'le konuşmam gerekecekti.

"Cameron ve Naomi oracıkta ölmüş olmalı."

İçimden bir kahkaha yükseldi ama hemen kesildi. Babam henüz benimle konuşmamıştı. Çiftlikte olup bitenler hakkında kısa mesajlar aracılığıyla iletişim kuruyorduk. Daha fazlası değil. "Onun gibi bir şey. Fikir değişikliği merak ediyorsan diye söyledim. Daha önce daha fazla çaba göstermem gereken bazı şeyleri yeniden düşünmemen neden oluyor."

"Lyric iyi mi? Kenny ve Laney ile oldukça yakınlaştı ama hiçbir şey söylemediler."

Laney'nin kocası Archer, daha yakından tanımak istediğim ama ailem tarafından uzak durmam konusunda uyarıldığım bir başka kuzenimdi. Onların isteklerine boyun eğmeyen aile üyeleri, mal varlıklarına yönelik tehdit olarak görülüyordu. Liam'ın dediği gibi, ben altın çocuktum. Farklı olmak zorundaydım. "O iyi. Haberler artık yayıldı. Olayı çözerken olabildiğince kendimize sakladık."

Hâlâ çalışıyorduk.

Yaklaşan araç neredeyse üzerimize geliyordu. Omzumun üzerinden baktığımda Bruce Amca'nın yavaşladığını gördüm. Şaşkın ifadesi çenesinin açık kalmasıyla iyice bütünleşmişti. "Burada her şey yolunda mı?"

Yaşadığı şok kayboldu ve kendisine çılgınca el sallayan çocuklara sırtıttı. "

değil," diye cevap verdi Liam. Bruce'un muhtemelen yine de kontrol ediyorum. "Stetson huysuz bijon somunları konusunda bana yardım etmek için durdu."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedim. "Sanırım benim koca kışım levyenin üzerinde zıplayarak diğerlerinin gevşemesini sağlayacaktır."

Başını salladı ve tüm manzarayı bir kez daha seyretti. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Willow Teyze'nin güveç kabını bırakmak için uğrayacağım." Elden ama ona bir merhaba demek istedim. Aile toplantılarında grupla birlikte oturmak yerine mutfakta dolaşırdı. Neredeyse kırk yıldır bu aileyle evliydi ve hâlâ gözünü korkutuyorlardı.

"Birazdan görüşürüz." Arabayı sürdü.

Liam'la birlikte son bijonları da söktükten sonra lastiği değiştirmemiz ve patlak lastiği kamyonetin arkasına kaldırmamız sadece birkaç dakika sürdü.

Nasıl ayrılacağımdan emin değildim. Barron adını kurtarmak için değil de kendim için iyi bir izlenim bırakmam gereken biri söz konusu olduğunda cana yakın doğam beni hayal kırıklığına uğrattı. "Biraz kurabiyem var. Çocuklar da alabilir mi?"

"Sizi büyük şehirlerdeki bir soygundan daha hızlı soyarlar."

Gülerek kurabiyeleri aldım ve çocukların her birine birer tane uzattım. Liam pikaba yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Temkinliydi, sanki hâlâ ne bekleyeceğinden emin değildi.

"Görüşürüz."

Başını salladı ve ben de pikabıma doğru yürüdüm. Kardeşimle ilk gerçek konuşmamı yapmıştım.

On

Stetson

Bruce'un çiftlik evinin önüne park ettim. Son on ya da yirmi yılda yeniden düzenledikleri eski bir yerdi. Büyük büyükbabam bu araziyi ailemizin büyüyen birikimine eklemek için satın almıştı. Petrol kuyuları kasabanın bizim tarafındaydı ve çoğu, Coal Haven'da kalsaydı amcam Allen'ın olacak araziye dağılmıştı.

Bruce'un kamyoneti dükkânın yanındaydı ama önce güveç kabını eve götürdüm. Willow fırına başka bir güveç koyuyordu. Bir keresinde, bir tencere tutacağı arıyordum ve içinde en az otuz farklı türde ve boyutta pişirme kabı bulunan bir dolabı açtım.

"Hey, Willow Teyze."

Fırını kapattı ve yüzünde parlak bir gülümsemeyle döndü. Gri-sarı saçları dümdüzdü ve bütün gün evden çıktığından şüphelensem de önlüğünün altına gri bir pantolon ve pembe bir bluz giymişti. "Stetson. Ne güzel bir sürpriz."

Bunu herkese söylerdi ama ben her seferinde yeniden çocuk olmuşum gibi sırtırdım. "Annem bunu iade etmem için gönderdi."

"Mükemmel." Cam tabağı aldı ve lavabonun yanına koydu. "O nasıl?"

"İyi." Yıllar değişebilirdi ama senaryo aynı kalmıştı.

"Ya sen?" Yüz ifadesi farklıydı. Soğuk değildi, *iyi* bir cevap vermemi bekliyordu. "Sen nasılsın? Ya Lyric?"

Ona ya da Bruce'a Lyric'ten ya da bebekten bahsetmemiştim ama dedikodular soğuk bir bahar yağmuru gibi üzerimize çökmeden önce ailenin her zaman bilgilendirilmesi gerektiği söylenmemiş bir kuraldı. Annem ya da babam muhtemelen onlara söylemiştir. "O iyi. Bir süre benimle kalacak."

Elimi arka cebime soktum, Willow Teyze'nin sekiz yaşındayken beni ve en büyük oğlu Evander'ı değerli gül fidanlarının arasında dinozor kemikleri ararken yakaladığı zamanki gibi dik durdum.

"Nasıl hissediyor? Sabah bulantısı var mı?"

"Biraz, ama çok kötü değil."

Willow'un gülümsemesi rahatlamıştı. "Bu iyi oldu. Her çocukta çok hasta oluyordum. Evander'la kötüydü ama Derek'le peşinden koşmam gereken daha büyük bir çocuk vardı ve Bruce sahadaydı." Omzumu okşadı. "Ama Lyric'e iyi bakacağını biliyorum. Kurabiye ister misin?"

"Kesinlikle." Annemin kurabiyeleri kalırdı. Boyumun yarısından Willow Teyze'nin fırıncılığı sorumluydu. O beni beslemeyi severdi, ben de onun yemeklerini yemeyi severdim.

Yıllar boyunca birkaç kez annemin Willow gibi olmasını dilemiştim. Elbette ona asla söylemedim. Kimseye söylemedim. Evander her ebeveyn tarafından, bir Barron olarak boğulduğunu hissetmişti ve son on beş yıl boyunca nadiren geri dönmek üzere Coal Haven'ı terk etmişti. Ama Willow Teyze yanımdayken onun terbiyesini içime çektim.

Bir avuç çikolatalı kurabiye aldım. Willow'a hızlıca sarıldım ve Bruce'u bulmak için dışarı çıktım. Genelde onu iş konuşmak için bulurdum. Bu sefer, gördükleri hakkında ne söyleyeceğini görmek istiyordum.

Bruce dükkândaydı, eğilmiş ve John Deere 4020'sinin altını inceliyordu.

"Sızıntı mı var?"

"Lanet olası hidrolikler." Doğruldu ve traktörün dev tekerlek yuvasına yerleştirilmiş gümüş termosu kaldırdı. İçinde kahve vardı. Bruce gün boyunca sıcaktan soğuğa kadar aynı termos kahveyi içti, sadece bir kez karısıyla öğle yemeği yerken doldurdu.

"Yardım ister misin?"

"Archer yolda, ama istersen kalabilirsin." Tepkimi incelerken termosundan düzenli bir yudum aldı.

Normalde parçası olmadığım bir aile toplantısı. Dünyam sanki tersine dönecekmiş gibi altüst oldu. Bunun garip olması için hiçbir neden yoktu. "Biraz daha kalabilirim."

Başını salladı. Babam onaylamazken Archer'la takılmak istememe şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Liam'ı yola getirdin mi?"

"Şimdiye kadar evde olmalıydı." "Durman ne güzel."

"Evet." Ağzıma bir kurabiye attım. Willow ilçedeki en iyi kurabiyeleri yapardı ama dilimin üzerinde toz gibi kalmıştı.

"Biliyorsun, Stetson." Bruce başını eğdi ve termosunun kapağıyla oynadı. "Sanırım ben de biraz senin gibiydim." Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Aslında sana çok benziyordum."

"Nasıl yani?" Ağzımdaki lokmanın etrafında sordum. Teyzem ve eniştemin yanında ailemden daha rahat olduğumun bir başka işaretiydi bu. Annem beni azarlardı ve yüz metre çapındaki alanda sadece iki kişi olsaydık da fark etmezdi.

"Buna inandım. Çünkü bana öyle söylediler."

Fazladan ikram aldığıma pişman oldum. İlk kurabiye mideme ıslak çamur gibi indi.

"Cameron patron. O en büyük oğul. Yetki onda." Termosunu tezgâhın üzerine koydu. "Bana çenemi kapamam ve onun dediklerini yapmam söylenerek büyüdüm. Ama bunun tek yaptığı, beni gerçekten ödüllendirebilecek bir ilişkiden mahrum bırakmak oldu. Bu tavır Derek'le geçirdiğim değerli zamanın bir kısmını çaldı."

Derek ve Liam çok iyi arkadaşlardı. Kardeş kadar yakın. Liam, Derek ve babası arasında bir anlaşmazlık noktası olmuştu. Derek ve tüm aile arasında. Ama Derek hepimizin yapamadığını yaptı. Ailemin ne dediğini umursamadı.

"Bu aptalca tavır yüzünden Kennedy'yle olan ilişkiyi neredeyse kaybediyordum." Tiksinti dolu bir ses çıkardı. "O çocuk benim yeğenim. En az senin kadar. Bu onun suçu değil. Ve kardeşim ne derse desin, Liam iyi bir adam. Çok da iyi bir baba."

"Biliyorum," dedim sessizce.

Temizleyici bir nefes aldı. "Ama zor bir . Sanırım hâlâ öylesiniz."

"Evet, öyle. başa çıkacağım."

"İyi niyetli olduğunu biliyorum Stetson. Ama ya Naomi Liam'a yardım etmek için elinden geleni yaptığını duyarsa? Acı çekecek kişi sen olmayabilirsin."

Ben olsam yapardım. Ama Liam ve ailesini dışlamasını arttırdığı kadar kötü değil. Ben yerimde dururdum. Ya geri çekilecekti ya da öfkesini

Ben. Ya da babam. Liam bunu hak etmedi.

Bir motor sesi bize ulaştı. Muhtemelen Archer.

Bruce, Archer'ı selamlamak için yanımdan geçmek üzereydi ama durdu. "Benden bir şey duymayacaklarını bilin."

Hızlı gülümsememi yakalayamadı. En iyisi bu. Amcam Liam'a yardım ettiğimi saklıyordu. İki çocuğuyla otoyolun kenarında mahsur kalan kardeşime. Liam'ın evine ne kadar yakın olduğu fark etmezdi. Arabayla geçip gitmem beklenirdi.

Archer kamyonetinin kabininden atladı. "Bruce." Bakışları üzerime düştüğünde yüz ifadesi titredi ama gülümsedi. "Stetson."

"Hey, Archer." Yollarımız pek sık kesişmezdi. Holden, Archer ve Liam'la olan arkadaşlığını benden ayrı tutardı. Dramadan kaçınmak en iyisiydi. "Bruce'a 4020'de yardım mı ediyorsun?"

Yolcu koltuğundan bir çift iş eldiveni aldı. "Ben de sizin bu işi hallettiğinizi ve benim de kurabiyeleri gizlice yiyeceğimi sanıyordum."

Bruce kıs kıs güldü. "Çifte parti yapmış. Sanırım birazını eve gönderecek."

"Bu çok iyi. Delaney daha fazla yumurta gönderdi." Karısı Laney'e ilk ismiyle hitap eden tek kişi oydu ve ben her seferinde Delaney'in kim olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum.

"Güzel," dedi Bruce. "Dışarıdaydık ve onunkini yedikten sonra marketten alınmış omlet yiyemem." Archer kıkırdadı. Bruce ayaklarını sürüyerek dükkâna geri döndü ve Archer'a arkasından el salladı. "Ama ben de kurabiye istiyorum, hadi şu sızıntıyı tamir edelim."

Archer kasıla kasıla arkasından içeri girdi ve ben dükkânın dışında kaldım, içimde ender rastlanan bir his vardı. Yerimde değildim.

Coal Haven benim evimdi. Ailem kasabanın kurulmasına yardım etmişti. Bruce benim amcamdı. Archer kuzenimdi. Ama bu ikisini birlikte izlemek, benim parçası olmadığım bir geçmişi ortaya çıkardı. Bruce, Liam'ı tanıdığını ima etmişti. Üçü ve aileleri -ailemin tüm üyeleri- kasabanın diğer tarafında yaşıyorlardı. Benim tarafımdan uzakta. Acıdan, kontrolden ve kızgınlıktan uzakta. Ve gelişıyorlardı. Bruce, Archer'ın söylediği bir şey yüzünden gülmeye başlamıştı bile.

İçimdeki esneyen boşluk sanki parçalanıyormuşum gibi acıyordu. Başka bir şeye odaklanmak için ellerimi yumruk yaptım. Kurabiyeler avucumun içinde birbirine karıştı.

Kahretsin. Buradan çıkmam gerekiyordu. "Lyric'e yemeği eve getireceğimi söylediğimi hatırladım."

Archer, Bruce ile oyun planını gözden geçirdiği yerden başını kaldırdı. "Görüşürüz, Stetson. Lyric'e benden ve Delaney'den selam söyle."

Bruce bana başıyla selam verdi ve Archer'la sohbet etmeye geri döndü. Ben kovuldum.

Uzun adımlar beni pikabıma götürdü. Kurabiye kalıntılarını bir zamanlar kazdığım güllerin içine attım.

Arabayla uzaklaşırken, içimdeki delik onarılmaya başladı ama sanki eskisi kadar sağlam bir şekilde bir araya gelemiyordu.

Bruce'a ailemle ilgileneceğimi söylemiştim ama dışarıda olmanın tadına yeni vardığım için, beni dışarıda bırakırlarsa ne yapacağım konusunda artık kendime o kadar güvenmiyordum.

* * *

Lirik

Güneş dördümüzün üzerine vuruyordu. Yumuşak dalgalar, Stetson'ın küçük kulübesinin arkasındaki yeşil çimenlerde oturduğum yerden birkaç metre ötedeki kıyıya vuruyordu. Tekneler gölün üzerinde hızla ilerliyor, birkaçı da içindekiler balık tutarken oldukları yerde sallanıyordu.

Holden ve Emery kendi başlarına gelmişlerdi. Çocuklar öğleden sonralarını Emery'nin annesine bahçede yardım ederek geçiriyorlardı.

Güneş gözlüklerim bakışlarımın sürekli Emery'nin karnına kaydığını gizlememe yardımcı oldu. Benden birkaç ay ilerideydi ama karnı yuvarlaktı. İş yerinde hamile üstleri giymeye başlamıştı.

Mayosu bir tankiniydi ve karnı dışarıda olduğu halde her zamanki gibi çok tatlıydı. Böyle düşünen tek kişi ben değildim. Holden ona su, güneş kremi ya da atıştırmalık bir şeyler getirmek için sık sık uğruyordu. Ve her seferinde ya karnına dokunuyor ya da onu öpüyordu.

Hamile kıyafetleri ve halkın sevgisi hamileliğin altını çizdi. Stetson ve ben o noktaya ulaşabilecek miydik? Karnımın etrafında tereddüt ediyordu ve halk zaten kıyafetlerim hakkında yorum yapıyordu. Hamile kıyafetleri kişisel bir davetiye gibi olacaktı. Stetson'ın Holden gibi davranacak kadar özgür olmasını istiyordum.

ama diğlerleri geldiğinden beri bana dokunmamıştı.

Isla'nın getirdiğı limonatayla özlemimi bastırdım. Nora'nın yulaflı kurabiyeleri için sıvıya ihtiyacım vardı. Bir tanesini ısırduğmda çikolata parçacıklı olduğunu sandığım kuru üzüme çarpınca neredeyse öksürerek altıma işiyordum.

"Yarınki iş için gergin misin?" Emery sordu. "Cumadan sonra mı?"

Isla bir bacağına diğlerinin üzerine attı. "Bunu duymuştum." Dudaklarını büzdü. "Annem de duymuş."

Bir noktada Naomi ve Cameron'la uğraşmak zorunda kalacaktım. Stetson sonsuza kadar bir engel olamazdı. Ama bugün o gün değildi. "Maaşımın yarısına bahse girerim ki Krystal acil servisteki notlarıma bakmıştır. Hatalıydı ve bunu biliyor. Bir süre ortalıkta görünmeyecek."

"Yine de onu gerçekten kovarlar mı?" Emery'nin sorusu retorik değildi. Coal Haven'da ve klinikte sadece bir yıldır çalışıyordu. Bazı yerlerde kurallar sadece belirli kişilere uygulanırdı ve Krystal, Stetson'ın kendisinden ayrılmasına sinirlenip işten ayrıldıktan sonra tekrar işe alındığına göre, klinikte birileri onu seviyordu.

"Bilmiyorum. Hastanedeki insanların girmemeleri gereken kayıtlara girdikleri için kovulduklarını duydum. Kliniğimizin yöneticisi bunu yapar mı bilmiyorum ama bunu ben yapmayacağım. Huzurevinde ya da rafineride bile çalışabilir. Benim seçeneklerim daha sınırlı ve iş arkadaşlarımdan iyi taraflarında kalmak istiyorum."

"Bu doğru değil."

"Joan arkamı kolluyor. Diğler teknisyenler. X-ray. Sen. Krystal'ın işi cehenneme çevirmesinden endişe etmiyorum. Sadece biraz daha sinir bozucu olacak."

Isla başını koltuğun arkalığına yasladığı yerden çevirerek bana baktı. "Markette üç kez yeni yeğenimi dört gözle bekleyip beklemediğimi sordular."

Nora güldü. "Aynen. Ama Holden ve Emery'nin bebeğı o kadar da skandal değil."

"Benim için sorun değil," dedi Emery ve beni dürttü. "Kendim hakkında bir dedikodu yayabilir ve dikkatleri senin üzerinden çekebilirim."

"Sadece bekle," dedim, başımı çim sandalyeye yasladım ve bacaklarımı uzattım. Gözlerimi kapatarak güneşin sıcaklığını içime çektim. "Biri senin için bir tane başlatacak."

Üzerime bir gölge düştü. "Kimin neyi başlatacağını bilmiyorum ama hamburger ve sosisli sandviçleri ben başlatıyorum. Kim ne istiyor? Sakın Holden'in marulu deme. Yapraklı yeşillikler ızgaraya ait değildir."

Emery inledi. "Yine de iyi."

"Sen taraflısın," diye homurdandı Stetson. "Holden pislği ızgara yapsa ilk sırada sen olurdun. Siparişleriniz nedir hanımlar?"

Herkesin ne istediğini zihninde not ederken üzerime dikildi. Güneşi engelleyerek sandalyeye dokunmadı. Ya da bana. Bir çift olarak başladığımız noktayı düşünürsek, ilerleme kaydetmiştik ama bu hayal kırıklığının içimden süzülmesini engellemedi.

Buraya bir çift olarak gelmiştik. Herkes bunu biliyordu ama eskisinden farklı davranmıyorduk. Bu kötü bir şey miydi?

"Nora, vegan burger yok mu?" diye sordu.

Güneş gözlüklerini yukarı itti. "Diyetimden pek çok şeyi çıkarmak zorunda kaldım Stetson, ama sığır eti bunlardan biri değildi. Sadece köfteme yulaf ezmesi veya kraker gibi ekstra bir şey koymayın lütfen."

"Bu köfte olurdu." Uzaklaştı ama parmak uçlarını omzumda gezdirmeden, dokunduğu yerde elektrik titreşimleri bırakmadan önce değil.

Küçük gülümsememi engelleyemedim ve Isla ile Nora bunu fark ettiler. Eğlenen bakışlar attılar.

"zor," diye itiraf etti Isla Nora'ya.

"Ne kadar tuhaf olacağını merak ediyordum." Nora güneş gözlüklerini tekrar burnuna yerleştirdi. "Ama öncekinden farklı değil. Ne beklediğimi bilmiyorum. Ailemiz çok alıngan bir aile değil."

"Ben de öyle," dedim. İnsanların yanında ona şefkat göstermek isterdim ama ipuçlarımı ondan alıyordum. O da benden mi alıyordu? Bu ikimiz için de yeniydi.

"Holden'in ahırının arkasında olmadığı sürece olmaz." Isla kıs kıs güldü.

"Isla!" Ateş yanaklarımı yaktı. Geniş bakışlarımı Emery'ye çevirdim.

Sırıtişıyla savaşıyor ve başarısız oluyordu. "Sihrin gerçekleştiği yer burası mı? Bir plaket yaptırmamız gerekiyor mu?"

"Ne yazıyor olabilir?" Nora'nın muzip sırıtışı, kasabanın geri kalanının onun masum, büyük, mavi gözlerine baktıklarında göremedikleri şeydi. İyi sakladığı bir mil genişliğinde hınzır bir çizgisi vardı. "Banging Tack Room."

"Holden'in çocuklar için astığı kaskların yanına bir tabela asman gerekecek." Isla'nın gülümsemesi şurup gibi tatlı bir hal aldı. "Her zaman korunaklı giyin." Daha sert homurdandı. Nora'nın kıkırdaması Emery'nin kıkırdamasına karıştı.

"Berbatsınız. Hepiniz." Soğukkanlılıkla kısa tırnaklarımı inceledim. "Tabelada Ride Hard yazmalı."

Isla'nın kahkahası bir iç çekişle son buldu. "Cidden, yine de. Sizin adınıza mutluyum çocuklar."

"Etrafta koşuşturan bir sürü küçük Barron olacak," dedi Nora. "Emery ve Holden. Liam'ın çocukları. Şimdi de sizinkiler. Archer ve Laney yakında bir bebek sahibi olmayı denerlerse hiç şaşırmam."

Bir sürü küçük Barrons. "Ya..." Dudaklarımı sıkıca kapattım. Düşüncelerimi yüksek sesle söylemeyi nasıl düşünebilirdim?

"Ya ne olursa?" Isla sordu. Diğer tüm kadınların gözleri benim üzerimdeydi.

Doğrudum ve çim sandalyenin kollarını kavradım. "Söyleyeceklerimi unuttum, özür dilerim. Çok fazla kuzen var."

Nora başını salladı, o tatlı masum kıza geri dönmüştü. Annesinin tam tersi.

"Yine tuvalete gitmem gerekiyor. Geri geleceğim." Ayrılışımın hissettirdiğinden daha doğal görünmesini umarak kabine koştum. Bu konuşmadan uzaklaşmam gerekiyordu.

İçeride tuvaleti kullandım. Ellerimi yıkadıktan sonra yanaklarıma su sıçrattım. *Bir sürü küçük Barrons.*

Etrafta koşuşturan başka Finneganlar da vardı. Üvey kardeşlerim. İlk adımı biliyor olabilirler ve muhtemelen annemin babamın beni görmesini yasakladığını düşünüyorlardı. Ya da benim yasakladığımı. Belki de kafalarındaki kötü çocuk bendim. Babasını sevmeyen kızdım ve babamın onsuz devam etmekten başka çaresi yoktu. Zavallı adam.

Bazı günler, onun soyadını taşıdığım için nefret ediyordum. Diğer ailesiyle aynı soyadı. Onun için yeterince iyi olanlarla. Ama annem evlilik soyadını korumuştur ve bu yüzden kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Biz kimsenin istemediği Finnegan'lardık.

Çocuğumun böyle hissetmesine izin vermezdim. Naomi ve Cameron bebeğe Liam'a davrandıkları gibi davranmak isteselerdi, çocuğun onunla hiçbir ilgisi olmayan bir ailenin soyadıyla dolaşmasına izin verir miydim?

Banyodan çıktım ve küçük mutfakta durdum. Dışarı çıkmaya hazır değildim ve oyalanacak başka bir yer de yoktu. Kulübede sadece bir yatak odası vardı. Küçüktü ama güzeldi. Stetson'ın babasının daha büyük bir arazide daha büyük bir yeri vardı. Isla'yla birkaç kez oraya gitmiştim ama her zaman Stetson'ın daha ev gibi olan kulübesini tercih etmiştim.

Buzdolabından bir maden suyu alıp mutfakta kaldım. Paravan kapı gıcırdayarak açıldı ve Isla içeri girdi.

"Ben de su istiyorum." Kare şeklindeki oturma alanına geçti ve çilek aromalı bir maden suyu aldı. Kutuyu kırdı ve tezgâha yaslandı. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Belli oluyor muydu?"

Omuz silkti ve bir içki aldı. "Muhtemelen diğerleri için değil."

Isla'ya saçmalamayacaktım. Stetson'la ilgili doğru ya da yanlış giden şeylere dair en büyük korkulardan biri onu kaybetmekti. "Nora 'bir sürü küçük Barrons' dediğinde..."

Bir içki daha aldı ve kutusunu yere bıraktı. Anlama ihtiyacı gözlerinden okunuyordu ama ne demek istediğimi bilmiyordu. Hecelemem gerekecekti.

"Ya bu bebek küçük bir Finnegan ise?"

Gözleri parladı. "Ah."

Evet. Şaşkınlığını ve hayal kırıklığını gizleyemeyen düz tonu, aklıma bu düşünce geldiğinde tam da bu yüzden çenemi kapattığımı gösteriyordu. "Hâlâ ilk üç aylık dönemimdeyim ama bebeğin doğmasına sadece altı ay var. Bebek doğmadan önce evlenmeye ihtiyaç duymuyorum ama ya..." Evlilik bulunduğumuz yerden çok uzakta görünüyordu.

"Peki ya ikiniz evlenmezseniz? Ya da evlenirseniz ama o zamana kadar Bebek Finnegan olarak kalırsa?"

Başımı salladım, sesindeki yargısızlık beni rahatlattı. "O kadar ilerisini düşünmedim. Ama sırf beklenen bu olduğu için Bebek Barron olmayacağını biliyorum."

Dudakları alaycı bir kıvrım oluşturdu. "Herkesin beklediği bu, bu yüzden kesinlikle Bebek Barron olmayacak."

"Benim zehirli özelliğim."

"Size tavsiyede bulunmak isterdim ama bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve bence bu kesinlikle Stetson ile yapmanız gereken bir konuşma. Bu gerçekten başka kimseyi ilgilendirmez."

Birbirimize bilmiş bilmiş baktık. İkimiz de bazı insanların bebeğin isminin kendilerini ilgilendirdiği konusunda ısrar edeceklerini biliyorduk.

"Bunu oraya gittiğimde düşüneceğim," dedim ve endişemi başka bir güne erteledim.

"Benimle konuşmaktan korkma, tamam mı?" Sesi ciddiydi, bakışları araştırıyordu. "Ben de onlardan biriyim ama hiçbir şey değişmedi. Ben hâlâ bildiğin ve sevdiğin o şapşal Isla'yım."

Kıkırdadım ama rahatladığım da inkâr edilemezdi. Isla benim yerime ailesi ne isterse onun tarafını tutmayacaktı. Benim tarafımda olacaktı. Benim şampiyonum. Kararım ne olursa olsun, umarım o köşede yalnız değildir. "Teşekkürler."

Stetson kapıyı iterek içeri girdi. "İşte buradasınız. Yemek hazır. Holden marulları için ızgaramı rehin aldı." Durakladı ve Isla'nın bana ne kadar yakın durduğuna baktı. Dolapların arasına sıkışmıştık ve sessizce konuşuyorduk. "Her şey yolunda mı?"

Saçlarımın uçlarıyla oynadım. "Maviye dönmeyi düşünüyorum." Tezgâhı ittim. Izgaranın kokusunu da beraberinde getirmişti. Midem gurulduyordu. Sabah bulantılarım yavaş yavaş yerini daha iştahlı bir hale bırakmıştı. "Yemek yemem lazım."

Dışarı çıkarken, eli sırtımın küçük kısmına indi ve geleceğimizde beliren soyadı sorununun stresini kovdu. Beni takip etti, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığı hava sıcaklığıyla yarışıyordu. Holden'la birlikte piknik masasına dizdikleri yiyecekleri tabaklarımıza doldururken de yanımdan ayrılmadı.

Çim sandalyeme giderken durakladım. "Bir ihtiyacın var."

Çocuklar ızgarayla uğraşıyor ve yemeği hazırlıyorlardı.

"Kucağıma oturabilirsin." Sandalyeme çöktü ve tabağını yana doğru tuttu. Kucağı tamamen açıldı. Tereddüt ettiğimde, "Kendi sandalyemi alabilirim" dedi.

"Hayır. Bu iyi. Sadece farklı." "Buna alışacaklar."

Kucağına yerleştim, dizlerinin kenarına oturdum, böylece ikimize de yemek için yer açılmış oldu. Bu o kadar da büyük bir dönüm noktası olmamalıydı ama öyleydi. Arkadaşlarımız ve ailemizle bariz bir çift olarak takılmak büyük bir adımdı. Ama birlikte yapmamız gereken uzun bir yolculuk vardı.

On bir

Stetson

Misafir odamda durmuş, yatağın üzerindeki sıradan yorgandan sade duvarlara bakıyordum. Yatak yerine bir beşik hayal ettim. Duvarlarda birkaç at resmi. Ya da köpekler. Bebekler neyi severdi? Köşede bir alt değiştirme masası. Daha da küçük giysileri alabilecek küçük bir şifonyer. Bir salıncak.

Bu sabah, Lyric yanımda uyurken, bebek odalarını araştırdım, resimlere baktım ve blogları okudum. En son ne zaman internette sığırlarla ya da hava durumuyla ilgili olmayan bir şey okumuştum?

Göğsümdeki dengesizlik hissinden kurtulamıyordum. Sanki çok derin nefes alıyordum ama yeterince hava çekemiyordum. Geçen hafta sonu kulübedeki gün neredeyse mükemmel geçmişti. Evimde pek misafirim olmazdı ama kulübede grupların olmasını severdim. Orada büyümediğim bir özgürlük vardı ve evimde bulduğum huzurun bozulması konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Kulübede beni rahatsız eden tek şey Lyric'in orada olduğu zamanlardı.

Lyric bikiniyle. Isla'nın arkadaşı olarak Lyric. Dokunulmaz Lyric.

Arkadaşlarımın ve ailemin yanında ona nasıl davranacağımdan emin değildim. Sevgisini herkesin önünde göstermekten ne kadar hoşlanıyordu? Bu benim hiç düşünmediğim bir şeydi. Dünyanın biriyle çıktığımı bilip bilmemesi umurunda değildi.

Ama Lyric'e dokunmak istemiştım. Dünyanın onun benim olduğunu bilmesini istemiştım. Sonra ikimiz de yemek yerken kucağıma oturdu. Başka türlü olamazdık.

daha yakındı, ama rahattı. Rahattı. Biz.

Doğru yoldaydık. Son bir haftadır eve geldiğimde onun hâlâ evimde olduğunu ve her gece onunla aynı yatakta yatacağımı biliyordum.

Yanımdaki odaya adım attığında Lyric'in şampuanının elma çiçeği kokusu etrafımı sardı. Nemli saçları dalgalar halinde sarkıyor, mor uçları bir araya toplanıyordu. İlk üç aylık dönemi bitene kadar saçlarını maviye boyatmayacaktı. *Sadece güvende olmak ve başlamadan önce insanları susturmak için.*

Hangi insanlar için endişelendiğini bilmiyordum ama Coal Haven'da onun saç rengini benim kadar yakından takip eden biri olduğundan şüpheliydim.

Kapının pervazına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Sanki aklımda önemli bir şey olduğunu biliyormuş gibi hiçbir şey söylemedi.

"Buranın çocuk odası için en iyi oda olacağını düşündüm."

Odada etrafına bakınırken gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Katılıyorum."

"Sence eşyaları ne zaman almalıyız? Beşik falan."

Kıkırdadı. "Sigorta ödemesinin bu hafta gelmesi bekleniyor ve arsa satışa çıkarıldı. Annem o satıştan bana da pay vermek için ısrar ediyor."

"İstemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Her şeyini birikime ya da emekliliğe yatırmasını tercih ederim. Beni yeterince uzun süre destekledi. Ben iyi olacağım."

Binlerce kreşi donatabilirdim, belki daha fazlasını. Kuzenlerim ve benim büyükbabalarımızdan aldığımız petrol parası evin masraflarını fazlasıyla karşılamıştı. Bruce'un söylediğine göre Evander kendi evine dokunmamıştı. Orduya katılmış ve evdeki her şeyi ve herkesi unutmuştu ve hepimizin bildiği kadarıyla hâlâ ordudaydı. Kardeşi Derek, onunkini alamadan ölmüştü ve Bruce Amca'nın onunla ne yaptığını bilmiyordum.

Holden evini inşa etti ve geri kalanını bir kenara koydu. Benim için de aynısı geçerli. Archer ve kardeşinin babalarıyla birlikte paraları kesilmişti. Isla ve Nora henüz maaşlarını alamayacak kadar küçüktüler.

Yüzlerce beşik alsam Lyric'in umurunda olmazdı ama her şeyin parasını ben ödersem rahat edemezdi.

Çocuk odamız. "Aceleye gerek yok," dedim.

Başını kapının pervazına yasladı. "Henüz erken."

Hamile olduğunu öğrendiğimizden beri bunu kaç kez söylediğimizin sayısını unutmuştum. Dengesizlik hissi geri dönüyordu. Bir uyarı gibiydi. *Henüz erken*. Yapacak daha çok şey , sonra daha da çok şey olacaktı.

"Nasıl dekore edersiniz?" diye sordu.

Bir fikri var mıydı? Varsa bana söylerdi, değil mi? Lyric kendini tutmadı. Evi ailemi düşünerek inşa etmişim ve evet, yaşlandıkça gereksiz görünmeye başlayan bir çocuk odası hayalim vardı. "Atlar. Belki birkaç traktör." Ayak parmağımla parke zemini kazdım. Misafir odası, çocuk odasına dönüştürebileceğimi bildiğim oda, her tarza uyabilecek kalın bir halıya sahipti. "Tarım, bilirsin, benimki gibi."

"Duvarınızda dev bir biçerdöver resmi yok muydu?"

Isla ile birlikte ilkokuldayken odama gizlice girmeye çalıştıklarında bunu görmüş olmalıydı. Evi inşa ettiğimde, annem benim için resimler çekmişti ama odayı ofise dönüştürebilmek için babamı üzerini boyamakla görevlendirmişti. "Ayçiçeği tarlasında bir biçerdöver. Benim de atların olduğu bir cep telefonum vardı. Sanırım annem onu benim için saklamıştı. Bunun gibi bir şey yapabiliriz. Atlar. Traktörler."

Floof ayak bileklerime dolandı, sonra aynısını Lyric'e yaptı. Kedisini kucağına aldı ve ona sokuldu. Üzerinde kafataslı şortu ve genellikle altına giydiği pembe spor sütyenini gösteren bol beyaz bir tişört vardı.

"Bugün ne yapacaksın?"

"Anneme dükkânda yardım et. Bismarck'tan bir sevkiyat alması gerekiyor. Ben de onunla gitmeyi düşünüyordum. Bir şey için bana ihtiyacın var mı?"

Dükkândaki ekipmanların onarımı üzerinde çalışmam gerekiyordu, ancak onun seyahati aklımı kurcalayan ve midemdeki asidi çalkalayan başka bir konuyu gündeme getirdi. "Remington bana mesaj attı. Bu gece gelip gelemeyeceğimi bilmek istiyor. Takılmak için. Colt'a sordu. Holden'a da mesaj attı." Holden artık Rattler'a uğramıyordu, ben de uğramıyordum. Biz olmasak Colt'un da uğrayacağından şüpheliydim. "Sanırım bizi özlüyor."

"Tamam. İyi eğlenceler."

Tepkisini izledim. Sorun etmedi mi? "Emin misin? Biraz geç çıkabilirim." Rattler's on birde kapanırdı, ama bazen çocuklar bire kadar açık olan şehir merkezindeki barlardan birine giderlerdi.

eve gidecek kimsem yok. Bu gece durum böyle olmayacaktı ama geç saatlere kadar dışarıda kalmak anlamına gelse bile çocuklarla arayı kapatmak istiyordum.

"Neden olmayayım ki?"

"Büyük masada oturuyor olurdum. İnsanlar uğrardı. Rattler's kapandıktan sonra barlardan birine gidebiliriz." Emin olmalıydım, yoksa gitmezdim. Rattler's geçmişteki kızlarla tartışmalı bir konu olmuştu ama hiçbir Lyric olmamıştı.

Bana yan gözle baktı ve kıvrımlı bacaklarından birini diğerinin arkasına geçirdi, sanki gerçekten yapmadan ileri doğru bastırıyormuş gibi. "Sana güvenebilir miyim, Stetson?"

"Elbette." Şüphesiz. Asla hile yapmadım ve yapmam da. Babamın geçmişinden ders almasam bile böyle olacağımı düşünmek hoşuma gidiyordu. "Ama sensiz dışarı çıkacağım ve geç kalacağım." Çıktığım pek çok kadın bu kombinasyondan hoşlanmazdı.

"Eğer sana güvenemiyorsam, o zaman seninle işim olmaz."

"Bana güvenebilirsin, Lyric." Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar içten söylememiştim. "Ama duygularına saygı duymadığımı düşünmeni istemiyorum."

Birkaç dakika boyunca alt dudağını yokladı. "Sanırım sana bu kadar uzun süre aşık olmak, belki de daha önce sahip olmadığım sınırlar koymama neden oldu. Konu sen olunca beni paspas yaptığını sanırsın. Eğer çıktığım erkekler hoşuma gitmeyen bir şey yaparsa giderdim ve bu şimdi de devam ediyor. Seninle de. Ama onlarla uzlaşmadım, seninle de uzlaşmayacağım. Eğer dışarı çıkmak istersen ve sana güvenebileceğimi söylersen, sana güvenirim. Eğer güvenemezsem, o zaman giderim. Benden kaçmak için dışarı çıkmaya başlarsan, üzerinde çalışmamız gereken daha derin sorunlarımız var demektir ve ya onları çözeriz ya da işimiz biter. Bu işte yarı yolda değilim, Stetson."

İçime tatlı bir rahatlama yayıldı. "Ben de öyle. Bu sadece farklı. Alıştığım gibi tepki vermiyorsun."

"Eski sevgililerinin evlerinin önünden geçebilir, mağazalarda onlara ters ters bakabilir ve barda kucağına oturabilirim."

"Yapabilir misin? Dikkatini vermiyormuş gibi yaparken çok yavaş sür."

Başını öne eğdi. "Bu çok işi. Davet edilmediğim bir aile etkinliğine gidip gizli tıbbi kayıtlarına bakmama ne dersiniz?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Anlaştık."

"Ama her iki tarafa da gitmek istiyorsak, o zaman şortumdaki kafatasları ve dövme seçimlerim nedeniyle benimle alay etmeli ve arkadaşlarına sadece 'bir laboratuvarda falan çalıştığımı' söylerken, yaptığın şeyin hayatın özüne katkıda bulunduğunu iddia etmelisin."

Eski sevgililerine duyduğu öfke içimde kıvılcımlandı. Sadece Cole'dan bahsetmiyordu, o adam derimin altına kazmıştı. Lyric'in kendi aklı vardı ama benim kadınlarla ilgili boktan kararlarım onu ona yönlendirmişti. Keşke onun için onu azarlayabilseydim ama hepsi söylenmiş ve bitmişti. Şükürler olsun.

Bunu hafif tutmak için düşünüyormuş gibi yaptım. "Ancak saçlarımı jölelemeye ve ceplerinde kristaller olan kotlar giymeye başlayabilirsem."

"Sanırım bunlar yapay elmas Stetson ve tüm sert mavi yakalı kardeşler bunları takıyor. Eğer başka bir şehirde bir karın ve çocuğun varsa puan kazanırsın. Cidden, kot pantolon sana yakışır; ama sana göre değiller."

Tıpkı iş kıyafetinin ona uymadığı gibi. "Dürüst olmak gerekirse, laboratuvarda ne halt ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kimse bilmez. Bu sihir."

"Bu sihir değil. Sen zekisin."

Yorumumu sıradanmış gibi göstermeye çalıştı ama gururunu yeterince hızlı söndüremedi. Yaptıkları ya da ne kadar harika bir insan olduğu pek takdir edilmiyordu. Elini tuttum ve kendime doğru çektim. "Annenle iyi eğlenceler."

"İçkili araba kullanmayın."

"Eskiden çok içersem Remington'a giderdim ama evde beni bekliyorsan böyle bir şey olmayacak. Bir bira içip kolaya geçeceğim."

"Mm. Ben de çıplak olabilirim. Asla bilemezsin."

Desire karnıma yumruk attı. "Dokuza kadar dönerim."

"Ben Sindirella gibi değilim. Gece yarısı aniden giyinip ortadan kaybolmayacağım."

"Söz mü?" Onu kaldırdım ve bacaklarını bana sararken kıkırdadı. Çit onarımı bekleyebilirdi.

* * *

Lirik

"Umarım bunu senin için saklamamın bir sakıncası yoktur." Annem *üzerinde "Nana'larda olan Nana'larda kalır"* yazan bir tulum tuttu.

"değil." Aldığım ilk bebek eşyası olacaktı. Bu gerçek olmaya başlamıştı. "Sadece koyacak yerim yok."

Tulumunu katladı ve beni izledi. "Oh?"

O tonu biliyordum. *Bana daha fazlasını anlat çünkü söylediklerinde bir şeyler yanlış.* "Misafir odasını çocuk odasına çevirmeyi konuştuk."

"Mm." Krem rengi üst kısmı olan bir çift küçük kahverengi pantolon aldı ve tulumun yanına koydu.

"Anne, bir sürü bebek kıyafeti sakladın mı?"

Bana suçlu bir gülümseme verdi. "Yaptım. Özür dilerim. Çok güzel kıyafetler vardı ve Stetson'la cinsiyetini öğrenmeyi planlayıp planlamadığınızı bilmiyordum. Her şeyden biraz aldım."

"Henüz ilk doğum öncesi randevumu bile almadım ve Emery doğum tarihini gözden geçirmek ve bazı laboratuvar testleri yapmak dışında pek bir şey yapmayacaklarını söyledi."

"Ama sen ve Stetson bir çocuk odası yapacaksınız. Onun evinde mi?"

Onun evi. Benim değildi ama orada yaşıyordum. Onun adresinden posta almaya başlamıştım ve bu hafta başında işten sonra market alışverişini yapmıştım. Ama beleşçilik hissinden kurtulamıyordum.

Üniversiteden sonra eve geldim ve bana ihtiyacı olduğunu düşünerek annemin yanına yerleştim. İhtiyacı olduğunu varsayarak. Ama yoktu. Ve o yer gittiğinde, Stetson beni yanına aldı ve bir daha ayrılmadım.

Stetson ve ben tipik flört zaman çizelgesinin dışına çıkıyorduk. Neredeyse hiç çıkmamıştık ama ben taşınmıştım ve birlikte bir bebeğimiz olacaktı. Yürümezse ne olacaktı? Isla'yla kalamazdım.

Tek başıma olacaktım. İlk defa. Önceden korkutucuydu ama her geçen gün beni bebek zamanına daha da yaklaştırıyordu.

Annem endişelerimi fark etmeden önce cevap verdim. "Evet, misafir odasını çocuk odasına dönüştürmeyi konuştuk. Sanırım asıl soru ne zaman olacağı ve acelemiz yok gibi görünüyor."

"Öyle mi görünüyor? Bu konuda konuşmadınız mı?" diye sordu sanki konudan kaçıyormuşuz gibi.

"Henüz erken." Bunu söyledikçe, bir açıklama değil de bir bahane gibi gelmeye başladı.

"Anlıyorum. Ancak ailesiyle başa çıkmak için ikinizin de aynı fikirde olması gerekecek."

Annesinin, çocuğun soyu değerli bir aygırın tayı gibi doğrulanana kadar Stetson'la kalmamam gerektiğini söyleyerek aramıza girmemesine şaşırmıştım. Ama bunu sorgulamayacaktım. Yakında bir sorun olacaktı. Kendim ve Stetson üzerinde çalışmak için zaman istedim.

"O zaman beşik ve ona uygun alt değiştirme masasını almamam iyi oldu," dedi.

"Anne." Dükkânın zemini ve rafları doluydu. Mümkün olduğunca çok stoğu dışarıda tutuyor, malları farklı şekilde sergilemek için periyodik olarak yeniden düzenliyordu. Dairesi daha da küçüktü ama yine de bazı stokları orada saklıyordu. Bir beşik ve alt değiştirme masası zeminde büyük yer kaplıyordu.

"Hazırlanmayı severim."

"Heyecanlısın."

Okula dönüş için yeni çocuk ürünlerinin satıldığı masanın etrafından dolaştı ve benimle yüzleşti. "Sen değil misin?"

"Ben... kararsız mıyım?" Bunun üzerinde durursam gergin olurum. Kıyamet günü karamsarlığı zihnimde korkutucu bir bulut gibi asılı duruyordu. Bu yüzden bunu düşünmüyordum.

"Korkuyor musun?"

Beni etkileyen onun sessiz anne sesiydi. Bazı giysilerimi kenara ittim ve kendimi masanın üzerine kaldırdım. Bacaklarım sallanıyordu. "Evet, belki biraz. Yani, söz konusu olan bebek. Stetson. Onun ailesi. Yaşadığım yer. Onun evi benim değil. Birkaç haftadır biliyoruz ve henüz kafamıza dank etmedi, ettiğinde de kıyamet diye korkuyorum. Ama gerçekten iyi gidiyor."

"İşlerin iyi gitmesine ve cehenneme gitmemesine izin var." Alt dudağımı çiğnedim. "Biliyorum."

"Baban mı?"

"İşe yaramıyor," diye mırıldandım. Stetson babam gibi gitmezdi. Kökleri Coal Haven'a o kadar gömülmüştü ki, sonunu bile bulamazdı. Ama yine de beni terk edebilirdi ve ben hazırlıksız yakalanmak istemiyordum. Annem gibi hazırlıksız.

Annem taşıdığım gençlik pantolonu yığınlarını aldı ve düzgünce yeniden istifledi. "Görmezden geldiğim bir sürü kırmızı bayrak vardı."

"Ne gibi?" Annemle babam hakkında konuşmuştuk. Boşanmayı ve babamın beni neden görmek istemediğini konuşmuştuk. Sorumluluklarının nefret ediyordu. Çocuk nafakası almak süregelen bir mücadeleleydi ve ben yeterince büyüdüğümde tüm bağlarını koparmıştı. Onun ne kadar aşağılık bir piç olduğunu bilen bir eski sevgiliye ve ne kadar aşağılık bir adam olduğunu kanıtlayabilecek bir kıza sahip olmak

Boktan bir baba olması, Güney Dakota'da bir emlakçı olarak kendisi için oluşturduğu imaj için kötü olabilirdi. Doktor bir karısı ve özel okula giden iki çocuğu olan bir aile babası.

Annem babam konusundan çekinmezdi, ama ilişkilerini lojistiğin ötesinde tartışmamıştık. Duygularını ve babam düşüncelerini geçiştirirdi. Babamı kötülemezdi ama davranışlarını da ballandıra ballandıra .

Uzun bir nefes çekti. "Hamile kaldım ve benimle evlenmesi için baskı hissetti." Elini koluma koydu. "Ben senin gibi değildim. Sen güçlü bir kızsın. Bağımsız. Benim de bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen bir annem yoktu. Tek başıma bir bebek doğurursam sokaklarda kalacağımı düşündüm."

Açıklamasının yardımı oldu, ama aynı zamanda Stetson'ın benden benim için hoşlanıp hoşlanmadığını merak eden bir yanıma da dürttü. Ya da kendini sorumlu hissedip hissetmediğini. Hayatımın büyük bölümünde Stetson'ı incelemiştim. Onu tanıyordum ve sorun da buydu. Sadık bir evlattı.

Annem devam etti. "Biz çıkarken bile bir ayağı dışarıdaydı. Her zaman taşınmaktan, Coal Haven'dan gitmekten bahsederdi. Barron'lardan nefret ederdi ama şimdi anlıyorum ki bunun nedeni onların hayatını istemesiydi."

"Anladı." Stetson'la aramızdaki işler yolunda giderse ben de öyle olacaktım. Alt dudağımı tekrar endişelendirdim. İyi para kazanıyordum ama insanlar sahip olduğum her şeyin Barron'un parasından geldiğini düşüneceklerdi.

Başkalarının ne düşündüğü beni rahatsız etmemeliydi. Etmedi de.

Olmazdı. Kim olduğumu biliyordum ve bir kullanıcı değildim.

"Sonra bir de gezinen gözleri vardı. Anlatmaya çalıştığım her noktayı itibarsızlaştırma şekli -özellikle de haksızsa. Ve tüm sorunları başkalarının suçuymu. Nihayetinde bu özellikler bayrakları oluşturuyordu."

Omuzlarımdaki gerginlik azaldı. Stetson tam tersiydi. Sorumluluk almaması gerekirken alıyordu. Bu bir tehlike işareti değildi ama bir sorun olabilirdi. Gözü dalgın değildi ve söylediklerime saygı duyuyordu.

Geriye bir ilişkiyi sağlamlaştırmadan önce hamile kalmakla ilgili diğer güvensizlik kalıyordu ama ikimiz de bunun üzerinde çalışıyorduk.

"Daha önce çıkmaya başlamış olsaydık nasıl olurdu merak ediyorum..." Karnıma baktım.

"Bu oldu çünkü siz ikiniz istediğiniz zaman birbirinizle çıkmıyordunuz. Bu tartışmalı bir konu, yüzden keşkeler üzerinde durmayın. İkiniz de

Yetişkinler. İkiniz de iyi insanlarsınız. Ve bence ikiniz de neler olup bittiğini benden çok daha iyi görüyorsunuz. Ailesinden daha iyi. Kimsenin ne düşündüğünü umursamadınız çünkü kendinize inancınız var. Buna tutun."

Ona küçük bir gülümseme verdim. İhtiyacım olan anne konuşması buydu.

Telefonum çaldı. Arayana baktım. "İsla arıyor. Hemen döneceğim." Pencereden sokağa bakmak için masadan uzaklaşırken cevap verdim. "Merhaba."

"Bu akşam kardeşimle beni kusturacak bir planınız mı var?"

"O daha önceydi."

Şişmiş gibi bir ses çıkardı. "Şaka yapıp yapmadığını bile bilmiyorum. İlçenin karşı taraflarında olduğunuz için hamile kalmışsınız gibi davranabilir miyim?" Kıkırdarak, "Barronlar yapay zekaya hiç inanmadılar." dedim.

Babasının derin sesini taklit etti. "'Toprağımız kadar değerli boğalar yetiştiriyoruz.' Her neyse, çiftçi pazarında boktan bir gün geçirdim ve sempatik bir kulakla acıma partisine ihtiyacım var."

"Ben varım. Sadece Rattler'da değil. Stetson arkadaşlarıyla dışarıda ve onu kontrol ediyordum gibi görünmek istemiyorum." Sessizliği çok uzayınca, yükselen savunmacı tavrımı dışa vurdum. "Rattler'da bensiz olmasından rahatsız değilim."

"Biliyorum, biliyorum. Daha iyi bilmeliydim ama sanırım onun hakkında biraz gergin olmanı bekliyordum. Ama sen hâlâ sensin."

"Annenin ana şikayeti bu."

İsla kıs kıs güldü. "Crocus Vadisi'ne gitmek ister misin?"

"Bu bir randevu. Mağazada işim bitince seni birkaç saat içinde alabilirim."

"Görüşürüz, bebeğim."

"Güle güle."

Masaya döndüm. Annem her şeyi hazırlamıştı ve satış tabelalarını düzenliyordu. "İsla nasıl?"

"Güzel. Bundan sonra dışarı çıkıyoruz. Ama bu sefer eve döndüğümde seni uyandırma endişem olmayacak."

"Ben bir anneyim. Her zaman endişeleneceğim ama Stetson'la olan ilişkinizin arkadaşlığınızı etkilememiş olması güzel."

Eğer geçen hafta Stetson'daki geleceğime bir bakış olsaydı, bundan daha fazla mutlu olamazdım. Hayallerim gerçek oldu. Ama henüz erkendi.

On iki

Lirik

Lezzetli bir şekilde ağrıyan kaslarımı gerdim ve yuvarlandım. Stetson koçluk yaptığı çocukların futbol maçındaydı. Dün sabah ona yardım etmiş, dışarıda takılmış ve onunla birlikte traktörle dolaşmışım.

Geçen ay boyunca yeni rutinimize alışmıştık. Hiçbir şey değişmemişti. Kontrol etmek ve evlerinin etrafındaki otlaklarda çalışmak için ailesinin evine gitti. Ailesi gelmemişti. Kasabada onlara rastlamamıştım.

Onlarla aramızda her şey durağanlaşmıştı.

İlk üç aylık dönemimin bitmesine birkaç hafta kalmıştı. İlk doğum öncesi randevum gelecek haftaydı.

Bugün saçımı boyayacaktım. Aklımı kaynayan heyecandan uzaklaştıracak bir görev. Ultrason yapacaklar mı? Kalp atışını duyacak mıyız? Her iki durumda da bir değişiklik olacaktı. Doktor randevusunun neden bir dönüm noktası olduğunu açıklayamıyordum. Belki de bir profesyonel bilecek ve onaylayacaktı. Kağıt üzerinde olacaktı.

Saçımı boyamak için tek boynuzlu at tişörtünü giydim. Sahip olduğum güzel kıyafetler halka açık yerler içindi ve delikli gömlek özel hayatım için mükemmel derecede büyüktü. Sütyenimi çıkararak gömlek kadar uzun olmayan bir şort giydim. Etkilemem gereken kimse yoktu.

Büyük bir evde rahatlatıcı bir sabahın tadını çıkarabilirdim. Bebek doğduktan sonra her şey farklı olacaktı.

Karnımda sinirler uçuşuyordu. Bebek doğduktan sonra. Her geçen gün daha heyecanlı ve endişeli oluyordum.

Renklendirme istediğim dikkat dağınıklığını sağladı. Kafamın tamamını maviye boyamadım. Bu renkle bir ombre stili yakalamak kolay değildi, özellikle de kendi saçımla, ama istediğim etkiyi elde etmek için bunu yeterince yapmıştım. Sonuçlardan memnun kaldım ve saçımı boyamanın getirdiği normalliğin tadını çıkardım.

İşim bittiğinde ve boyayı yıkadıktan sonra saçlarım kururken midem guruldadı. Stetson öğle yemeği için eve uğrayacağından bahsetmişti. Kendim için, o dönene kadar saklayabileceğim bir şeyler hazırlayabilirdim.

Kuruması için ellerimi saçlarımda gezdirerek mutfağa gittim. Buzdolabında ne vardı? Bugün marketten alışveriş yapmayı planlamıştım-

Naomi, mücevherli güneş gözlüklerini başının üstüne iterek çamurluk kapısından içeri girdi. Naomi Barron için kot kapriler, siyah rafineri tişörtü ve tertemiz spor ayakkabılar giymişti. "Oh. Lyric."

Dudaklarının hafifçe bükülmesi her şeyi anlatıyordu. Tam bir kaş çatma değildi. Saf bir hoşnutsuzluk ifadesi de değildi. Sadece bir şeylerin eksik olduğunu ve bunun ben olduğumu göstermeye yetiyordu.

Tabii ki ailesinde anahtar vardı. Sormak hiç aklıma gelmemiştir. Artık ben de burada olduğuma göre ona anahtarı geri almasını söyleyebilir miydim? "Hey, Naomi. Stetson hâlâ futbol oynuyor."

Naomi elinde tuttuğu kutuyu salladı. Bacaklarıma baktığında dudakları daha sıkı bir çizgi halinde sıkıştı. Gün ortasında olduğumu ve üzerimde sadece bir tişört olduğunu mu düşünüyordu?

Öyle olsaydım sorun ne olurdu?

"Bunu bırakmak istedim." Şaşkın ifadem karşısında başını eğdi. "Babalık testi."

Ne? Stetson'a daha önce bir tane almak istediğimi söylemişim. Annesinin bir tane satın aldığını biliyor muydu? Biliyorsa, neden bana söylemedi? Konuyu ilk açan bendim.

Sanki tüm bunlar önemsizmiş gibi, sanki Stetson'ın babalığının geçerliliğini sorgulamak için uğraması işinin günlük bir parçasıymış gibi elini salladı. "Pahalılar, ben de yardım edebileceğimi düşündüm."

"Bu yüzden mi yaptın?" Ses tonum düzdü. Onun gelişi konusunda soğukkanlı davranamazdım ve tepkiyle karşılaşabilirdim. Ama

Haftalardır süren beklenti ve korku birikmişti. Eğer bu annesiyle olan patlamaysa, bitmesini istiyordum.

Çenesini kaldırdı. "Yardım etmek isterdim ama sen akıllı bir kızsın Lyric. Sorularımız olacağını biliyorsun. Biz onun ebeveynleriyiz."

Kollarımı , sütyen giymediğimi hatırlayınca kalbim sıkıştı. Bu benim için gittikçe daha iyi görünüyordu. "O otuzlu yaşlarında. Bu bizim işimiz."

"Bu bizim ailemiz. Sen ve Stetson'dan önce kömür madeninden bir adamla görüşüyordunuz..." Sanki S-E-X demeye dili varmıyormuş gibi dudaklarını büzdü.

O kadar utangaç değildim. "Ve ayrıldıktan hemen sonra regl oldum. Bu da Stetson'la seks yaptığımda en doğurgan dönemimde olduğumu gösteriyor."

Sanki müstehcen bir şeyler anlatıyormuşum gibi yüzünü buruşturdu. "Yine de doğrulamakta fayda var."

"Onunla korunmasız cinsel ilişkiye girip girmediklerini ve adet dönemlerinin ne zaman olduğunu öğrenmek için tüm eski sevgililerini kontrol ediyor musunuz?"

"Kaba olma, Lyric."

"Bu eve kapıyı çalmadan giren ve bana hakaret eden sensin."

Keskin nefesi sessiz mutfakta yankılandı. Günüm önemli ölçüde kararmışken güneş mekânı dolduruyordu, çok neşeliydi. "Burası oğlumun evi."

"Hoşuna gitmeyebilir ama o benim de" dedim hissetmediğim bir inançla.

"Bunu göreceğiz." Gitmek için döndü, eli kapı kolundaydı.

"Neden benden hoşlanmıyorsun?" Durakladı, ben de üsteledim. "Ciddiyim Naomi. Bana sadece Isla'nın arkadaşı olarak tahammül ettin ve Stetson'la birlikte olma fikrinden hoşlanmadığın açık. Beni tüm hayatım boyunca tanıdın. Sebebi ne?" Neden yeterince iyi değildim? En iyi arkadaşımın ailesi beni en azından beni terk eden babamdan daha çok sevmeliydi. Ama sevmediler.

Elini kapı kolunun üzerinde tuttu. Yüz ifadesi yüce ya da kibirli değildi. Sanki kafama bir ton gerçeğin düşmesine hazır olmalıymışım gibi bana baktı. "Isla'nın başka arkadaşı yoktu. Hırslı ve birkaç arkadaş edinmesini ama en azından sen onu bizim paramız için kullanıyor gibi görünmüyordun."

Isla ve benim eşit bir arkadaşlığımız vardı. Birbirimizin içkilerini ya da kendi içkilerimizi öderdik. Onunla çok ata bindim ama akşam yemeğine de çağırdım. Birlikte olduğumuzda

Çocukken hep benim evimde kalırdı ve bütün gece televizyonun karşısında yastık ve battaniyelerle kıvrılıp film izlerdik. Onun evindeyken ev işleri için uyanmamız gerekirdi ve saat 10'da ışıklar sönerdi.

"Olumsuz bir etki yaratmadın." Sanki bu büyük bir imtiyazmış gibi söyledi. Ondan alabileceğim en yakın iltifatı.

Onu beklerken gerginlik omuzlarıma yayıldı *ama*.

"Ama hayatta elinden gelenin en iyisini yapmasına pek yardımcı olmuyorsun. O çiftçi pazarıyla uğraşırken sen bara gidip kim bilir ne tür bir adamı tavlıyorsun?" Naomi sanki daha güçlü bir fikri fiziksel olarak engelliyormuş gibi kaskatı kesildi. "Hayatında daha güçlü insanlara ihtiyacı var ve sen o değilsin Lyric. Bu özünde kötü bir şey değil; sadece ihtiyacı olan sen değilsin."

Acı içimi yaktı. "Ve tüm bunlar hakkında onunla konuştun mu?" Yüz hatları gerginleşti. İkimiz de cevabı biliyorduk. "Stetson'a gelince-"

"Aynı bara sık sık giden ve bizim için çok korkunç olduğunu düşündüğün adamlar gibi kadınları tavladığı bilinen bir adam mı? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

Kızgınlık yüzünde parladı. "Anlamaya bile çalışmadığını görebiliyorum ve vaktini boşa harcıyorum."

Kapıyı açtı. Diğer tarafta şaşkın bir Stetson vardı. Gözleri çoktan açılmıştı. Naomi'nin Range Rover'ı arabanın önüne park edilmişti.

"Anne." Temkinli bakışları önce bana, sonra tekrar ona kaydı. "Ne ?"

Hikâyeyi kendi istediği yöne çekmesine fırsat vermeden cevap verdim, sesimden alaycılık damlıyordu. "Bize babalık testi getirecek kadar nazikti."

Yüzünü buruşturdu ama tepkisinde bir sürpriz yoktu.

Onun bir tane alacağını biliyor muydu? Bu kısmı hiç acıtmadı. Daha önce bir test sunmadığına şaşırmıştım. Gelmediğine, başıma bir başlık geçirmediğine ve beni arabasına itip kanımı almak için bir merkeze götürmediğine. Benimle konuşmamış olmasıydı.

Midem ve iştahım kaçtı. "Buna inanamıyorum."

Mutfaktan dışarı çıkarken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Beni ağlarken görmelerini istemiyordum. Lanet olası hormonlar. Naomi'nin etrafa savurduğu suçlamaları da duymak istemiyordum. Oğlu için neden yeterince iyi olmadığımı gerekçelendirmek zorunda kalmaktan kurtulmuştu. Bahanelerinin ne kadar saçma olduğunu duymaktan kurtulmuştu.

Sesleri arkamda kayboldu. Stetson'ın yatak odasına girdim ve kapıyı kapattım. Kapıyı çarpmadım. Olgun ve mantıklı olan ben olabilirdim, lanet olsun.

Burası oğlumun evi.

Sözleri canımı yaktı. Yatak odasında volta atıyor, Stetson'ın annesine ne söylediğini bilmek istiyor, bunun beni hayal kırıklığına uğratacağından korkuyor ve çekip gittiğim için pişmanlık duyuyordum.

Gitmek için güçlü bir dürtü peşimi bırakmıyordu. Bir hışım ile dolaba gidip önlüklerimi toplamak istedim. Şifonyerden iç çamaşırlarımı almak ve banyodaki tuvalet malzemelerini toplamak. Durumu nasıl ele aldığını öğrenene kadar gidemezdim, gidemezdim.

Kapı açıldığında Stetson'ın tüm yatak odalarına koyduğu yemyeşil halıda bir yol açma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Sonuna kadar gelmedi. "Seninle konuşmalıydım ama bunu yapacağını düşünmemiştim."

Ona *sen daha iyi bilirsin* bakışı attım. "Test için yeterince ilerlememi bekliyordu, böylece herhangi bir şüphe kalmayacaktı."

İçini çekti, ellerini ön ceplerine soktu ve içeri doğru yürüdü ama bana yaklaşmadan durdu, sanki onu döndürüp tekrar dışarı itmeyeceğimden emin değilmiş gibiydi. Burası onun evi olmasına rağmen.

"Biliyorum." Çenesi gergindi. "O gitti."

"Ona ne söyledin?"

"Bunu tartışmak ikimizin arasındaydı."

Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum. İşin özü buydu. Bir yanım annesine siktirip gitmesini söylemesini istiyordu. Diğer yanım ise bunu istemenin haksızlık olduğunu biliyordu. Ve büyük bir parçam da onun imae ettiği şey üzerinde duruyordu. "Buranın senin evin olduğunu söyledi ve bebek senden değilse kıcıma tekme basacakmışım gibi davrandı."

Kaşları çatıldı. "Burası senin de evin."

"Öyle hissettirmiyor." Babalık testi beni kızdırmadı. Barrons'ların bir parçasıydı. O ekstra pembe çizgiyi görür görmez, taşıdığım bebeğin Stetson'dan olduğunu kanıtlamam gerektiğini biliyordum. Bunu kabullenmişim ve kızgın değildim. Evet, bana güvenilmesini istiyordum ama bilim alanında bir kariyerim vardı. Hiçbir şey yüzde yüz değildi ve görünüşte imkânsız olaylar oluyordu.

Yaşam düzeni beni rahatsız etti.

Yaklaştı, endişesi yüzüne kazınmıştı. "Ne demek istiyorsun?" "Ya buranın tavanını maviye boyamak ve üzerine bir duvar resmi yapmak isteseydim? duvara mı?" Gözlerimi kısarak duvarlara baktım. "Karnaval duvar resmi gibi mi?"

Yüz ifadesi dikkatle nötr kaldı. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Yatak odasını beğendim. Geniş ve zevkli bir şekilde yapılmıştı. Sade ve zarif. Benim kişisel tarzım değildi ama beynimin arzuladığı sakinlikteydi. "Belki çocuk odası için. Atlar ve traktörler yerine daha çok hayvan olsun isterdim. Aslanlar, kaplanlar ve ayılar. Balonlar." Çocuk odası için ne istediğimi düşünmek için kendime bir şans verseydim, Stetson'ın evin geri kalanı için seçtiği nötr tonlardan başka bir şey seçerdim. "Traktörler değil."

Çocuğumun odasını nasıl dekore edeceğimi pek düşünmemiştim. Ben resimleri bantlayacak yaşa gelene kadar duvarlarım çıplaktı. Oda odaydı. İşlevsel olmasını istiyordum ve süslemeleri daha sonra yapacaktım. Kendi görünüşüm gibi.

"Traktörler değil o zaman." Sesi yorgun geliyordu. "Ya da ayçiçeği tarlaları."

Neden arasında her şey bu kadar kolaydı? Sonra dış dünya girdi ve duygularımızı birbirine karıştırdı. "Bunlardan hoşlanıyorum."

"Ayçiçekleri ve aslanlar mı?"

Yumuşak bir kıkırdama beni terk etti. "Ayçiçekleri ve yaban arıları mı?"

"Ayçiçekleri ve yaban arıları." Gözlerinden mizah akıyordu. "O kit hakkında ne yapmak istiyorsun?"

Naomi babalık testi için para ödediyse, o zaman babalık testi yaptırırdı.

* * *

Stetson

Büyük bir patlama bekliyordum. Bağırma. Tepinmesini. Yatak odasına girdiğimde onu toplanırken göreceğimi ve onu suçlamayacağımı sanıyordum. Annemin insanları uzaklaştırmak için bir yolu vardı, babamın da onları uzak tutmak için.

Ama o hâlâ buradaydı.

"Talimatları okumama izin verin." Beyaz kutunun tezgâhın üzerinde durduğu mutfığa gitmek için harekete geçmedi. "Klinikte hastalar için birkaç özel test kiti için kan almıştım ama talimatlarda ne yazıyor bir bakayım." İfadesi temkinli bir hal aldı. "Sonuçlar üzerinde yasal bir mücadele olacaksa, biraz farklı bir süreç olabilir."

"Yasal bir sorun yok Lyric," dedim usulca. Babalık meselesinin kendi gölgesi vardı ve bu gölge ailem tarafından daha da güçlendirilmişti. Babam burada kalıyor olabilirdi.

tartışmanın dışında tuttu ama annemi destekledi. Her zaman desteklerdi ama bu durumda annem desteklemese de o ısrar edecekti.

"Pazartesi günü yapabiliriz." Bir elini saçının uçlarında gezdirerek yeni renge odaklandı. Kafa derisinden birkaç santim ötede yavaş yavaş başlıyor, uçlarda daha koyu bir maviye doğru derinleşiyordu.

Hoşuma gitmişti ama saçına herhangi bir şey ekleyebilirdi ve ben de buna bayılırdım. "Kiti işe götürebilirim. Eğer senden kan almamız gerekirse içeri gir. Eğer yanak çubuğuysa, buradan alıp işe götürebilirim." Kendine sarıldı. "Tabii işe gelip hepsinin aynı anda paketlenmişinden emin olmak istemiyorsan."

Ses tonunu karıştırmaması bir an sürdü. "Hepsini birden paketlemekten kastın, adı her neyse onun yanağını benimkine benzetmek için kömür madenine gizlice girmedikten emin olmak mı? Böyle bir şey yapacağından endişelendiğimi mi sanıyorsun?" Bana güvenmesini istiyordum ama o da benim ona güvendiğimi bilmeliydi.

", evet. Sonuçları sorgulamanı istemiyorum."

Yapmazdım. Beni tuzağa düşürmek için bir bebeğe ihtiyacı yoktu. İsteyerek içeri girerdim. "Hayır."

"Muhtemelen ki başka kimse sorgulamasın."

"Sana güveniyorum, Lyric." Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Ve bunu yapmak zorunda bile değilsin-"

Parmaklarını dudaklarıma koydu. "Yapmak zorunda olduğumuzu biliyorsun. Aksi takdirde bu konu Temmuz ayındaki toz fırtınası gibi sürekli gündeme gelmeye devam edecek."

"Benim tarafımdan değil."

Bakışları yumuşadı ama yarım kalp atışı sonra gözleri endişeyle doldu. "Test konusunda soğukkanlı davrandın ama sonuçlar ne olacak?"

Bebek benimdi. "Umurumda değil, Lyric."

Geri çekildi ve ciddi olduğumu anlaması gerekiyormuş gibi yüzümü inceledi. "Senin değil mi? Senin olduğuna eminim, ama bilimde asla asla deme gibi bir şey vardır, bu yüzden her zaman garip bir şans vardır-"

"O benim. Sen benimsin." Hayatımda hiç bu kadar emin olmamıştım. Belki de bu soruyu cevaplamaktan korkuyor, onunla birlikte kendimi de hayal kırıklığına uğratacağımdan endişe ediyordum. Ama hiçbiri içeri girip de annemle onun karşı karşıya geldiğini gördüğümde omurgamdan geçen korkuyla kıyaslanamazdı. Onu kaybetmek istemiyordum. Genetik olarak benim olsun ya da olmasın, bebek hayatımın bir parçası haline gelmişti.

Bir elimle yanağını okşadım. " biyolojik babası olmasam bile, benimle sıkışıp kalacak. Benimle sıkışıp kalmadığından emin olmak istiyorum. Ya da burada sıkışıp kalmadığından."

Bileğimi kavradı ve yüzünü elime çevirdi. Gözlerini kapatarak ölçülü bir nefes aldı. "Korkmadım ama sanırım bir yanım nasıl tepki vereceğini merak ediyordu."

"Yalan söylemeyeceğim. Kafamın içinde, baba olmama ihtimalimin hâlâ var olduğunu söyleyen sinir bozucu bir ses vardı ve bu da ikimizin bunu sadece bebek için yapıyor olabileceğimiz anlamına geliyordu." Bir omzumu kaldırdım. "O kiti gördüğümde, nasıl hissettiğimi gerçekten hızlı bir şekilde çözmem gerekiyordu. Ve çok kolay oldu. Aramızdaki bu şey gerçek."

"Bebek seni kendini aşmaya mı zorladı?" Bunu alaycı bir gülümsemeyle söyledi ama ben ne kadar ciddi olduğumu vurgulamak zorundaydım.

"Eninde sonunda yola geleceğimi düşünmek isterdim. Seninle birlikte olmak lanet dünyamı temelinden sarstı ve sonra buldozerle . Bunu atlatmam biraz zaman aldı ama sonra yine sen oldun. Ve bunu yaptığı için bu çocuğa sonsuza dek minnettar kalacağım."

Parmak uçlarına kalktı ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. Karnı guruldadığında bizi yatağa geri yatırmaya hazırdım.

Ağzıma karşı gülümsedi. "Kahretsin, özür dilerim. Annen içeri girmeden önce öğle yemeği hazırlayacaktım."

Elinden tuttum ve onu mutfığa doğru çektim. Bir şeyler yemesi gerekiyordu yoksa sabah bulantıları daha da kötüleşecekti. "Ne istiyorsun?"

"Yemek. Ama Holden'la buluşman gerekmiyor mu?"

"Bruce Amca'yla bir saat sonra buluşacağız." Buzdolabını karıştırması için gitmesine izin verdim. Kollarım sandviç malzemeleriyle doluyken dışarı çıktığımda pencereden dışarı bakıyordu.

"Dışarısı muhteşem görünüyor."

"Öyle." Eylül, yazın bir parçası olacakmış gibi hissettirmiyordu ama hoş yüksek sıcaklıklar gelecek acı ayları geciktiriyordu. "Güvertede yemek ister misin?"

Yüzü . "Evet. Gidip masayı ve sandalyeleri sileyim."

Taşrada yaşamının dezavantajı. Dışarıdaki ve içerideki her şey daha çabuk tozlanırdı. Çekmeceden bir bez aldı ve aceleyle dışarı çıktı. Bakışlarımı, sandalyeleri hareket ettirirken kışının sallanışını izlemekten ayırdım. Normalde güvertemin manzarasını severdim ama Lyric'in orada olması bir üst seviyeydi.

Lyric'in tercih ettiği gibi marul ve salatalıkla doldurarak dört jambonlu sandviç hazırladım. Eğer ikinci sandviçi istemezse, geç saate kadar dönmeme ihtimalime karşı diğer sandviçini de öğleden sonra atıştırması için yanıma alıyordum.

Bruce Amca ile çalışırken artık hiç bilmiyordum. Eskiden sabahtan akşama kadar çalışırdı; hep dışarıda, hep dışarıda. Ama son birkaç yıldır . Holden ve ben sığırkların bakımına biraz daha fazla katılıyorduk ve Holden, Archer ve Laney'nin buzağılama mevsiminde Bruce'a çok yardımcı olduklarını söylemişti.

Bruce Amca kötüye gitmiyordu ama değişmişti. Eskisi kadar dayanıklı değildi ve Evander'in eve döneceğini düşündüğünü söylemeyi bırakmıştı. Birkaç ay önce sorduğumda, Evander'in birkaç yıl daha askere gittiğini söylemişti.

Lanet olsun.

Lyric içkilerimizi almak için içeri girdi. Onu güverteye kadar takip ettim, gömleğinin şortunu örtmesine bayıldım, sanki başka bir şey giymemiş gibi görünüyordu. Annem muhtemelen bundan nefret etmiştir. En azından sütyen giymemiş olmasını hor görürdü.

Buna bayılmıştım ve Lyric'in tişörtünü yukarı kaydırıp içine girebileceğim yanılması hemen değişebileceğim bir şey değildi.

Güvertemin köşesindeki küçük yuvarlak masada benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. Dünya kapıma dayandığında, burada rahatlar, rüzgâr ve ineklerden başka bir şey dinlemezdim. Bunu Lyric ile paylaşmak çok özeldi.

Yumuşak yaz günlerinde kucağımızda çocuklarımızla burada oturup hayat hakkında konuşur muyduk?

Umarım öyledir. Bunu hayatımın sonuna kadar yapabilirdim.

Yemeğimizi yedik. Bacaklarını masanın altına uzattı. Ayakları hâlâ çıplaktı.

Tek planım eve gelip yemek yemek, Lyric'in arkadaşlığının tadını çıkarmak ve sonra işe geri dönmekti. Mükemmel bir gündü. Bunun yerine, yaklaşmakta olan bir fırtınanın içine girmiştim. Fırtına dağılmıştı ama bulutların uzakta toplandığı hissinden kaçamıyordum. Bir fırtına daha olacaktı ve ben bilmeden fırtınanın içine dalacaktım.

Lyric ve ben konuşmuştuk. Burada ne kadar uzun süre kalırsa, evi kendisininmiş gibi hissettirmek için eve ne kadar çok dokunuş yaparsa, kendini o kadar az sahtekâr gibi hissedecekti. Kök salmasını istiyordum. Benimle birlikte. ocuğumuzla birlikte.

Bu kızla evlenmek istiyordum.

Neyse ki sandviçi yeni bitirmiştım. Boğazım düğümleniyordu. Kolamdan uzun bir nefes çektim. Bir bardak sudan daha.

Evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Hayır, düşünmüştüm ama hiç yüzük takmamıştım. Yüzük bakma, yüzük almayı düşünme gibi bir geçmişim yoktu. Bir kız arkadaşım ipucu vermeye başlarsa, çıkış planımı oluşturmıştım.

Hep evlenmek istemiştım. Bir aile kurmak. O özel kızla birlikte yaşlanmak. İyi bir işim vardı. Bir sürü aile desteği. Biraz param vardı. Büyürken görmediğim şeyi istiyordum. Her iki tarafın da korkudan değil, sevgi ve güvenden dolayı birbirine saygı duyduğu yakın, şefkatli bir ilişki. Terk edilme ya da utandırılma korkusu yok. Yalnız kalma korkusu yok. Hiç korkmadım.

"En son burada oturmaya çalıştığımda rüzgâr beni kum gibi savurmuştu." Lyric ayağa kalktı ve parmaklıklara doğru yürüdü. Korkuluğa yaslandı, kalçası dışarı çıkmış, giydiği küçük şort ortaya çıkmıştı. "Tam bugünlük. Güneşin güverteyi çok ısıtmasını engelliyor ama böcekleri uzak tutacak kadar da güçlü."

Yüzük almak için acele edemezdim. Henüz alamadım. O lanet babalık testi başımıza bela olmuştu. Sonuçlar değil ama ailemin tepkisi. Onları idare etmek zorundaydım. Cevabı nasıl karşıladığımı gördüklerinde Lyric'i kabul edecekler miydi?

Hayatımın geri kalanında Lyric ve aileme hakemlik yapmak istemiyordum. İki tarafı da hayatımdan çıkarmak istemiyordum.

Bir yolunu bulurdum.

Ama şu anda ne istediğimi biliyordum.

Ayağa kalktım ve arkasından yürüdüm. Kıçını avuçlayarak başparmağımı kık yanaklarının arasından geçen dikiş çizgisinde gezdirdim.

Omzunun üzerinden bana baktı. "İşe dönmen gerekmiyor mu?"

"Şimdiye kadar fark etmediysen, iş bazı şeyler için bekleyebilir."

Kıçını oynattı. "Ben de o şeylerden biri miyim?"

Ona cevap vermek için başparmağımı teninde, şortunun ve iç çamaşırının altında gezdirdim.

Siktir et. Şortunu ve iç çamaşırını ayaklarının etrafında toplanana kadar aşağı çektim. İçinden çıkarken poposu esnedi. Sadece bu manzaradan bile boşalabilirdim.

Parmaklarım kıvrımlarına değene kadar elimi kıkından aşağı kaydurdım. Dokunuşumla sarsıldı. Klitorisine ulaşana kadar bir parmağımı dikişi boyunca kaydurdım.

İnledi, ellerini korkuluklara dayamıştı, dışarıda olduğumuzu umursamıyordu. Bana hazır bir şekilde nasıl duruyordu? Çok hızlı gitmemek için kendimi kontrol etmekte zorlandım. Bu tadını çıkarmam gereken bir andı.

Serbest elimi onun yanına sabitledim, eğilirken ereksiyonumun zonklamasını görmezden geldim. Klitorisini daire içine aldım. "Bu mavi saçlar beni deli ediyor." Dövmeleri de öyle. Şu anda onları göremiyordum ama çatımın altına girdiğinden beri o lanet denizci pusulasının izini birkaç kez sürmüştüm. "Ve bu tişört hareketsiz durduğunda küçük, dar meme uçlarını gösteriyor."

"Pembe tek boynuzlu at gömleğimi beğeneceğini düşünmemiştim." "Altındakini daha çok sevdim."

Kayganlığı parmaklarımı kapladı. batmak istiyordum ama henüz değil. O benim ikramımdı ama ben onun için daha da iyi olmak istiyordum.

Kulağına mırıldanana kadar daha da üzerine eğildim. "Hava soğumadan seni toprağımın her yerinde becereceğim." İnledi ve ellerim sırlıslıkam oldu. "Seni ahırıma *götüreceğim*, lanet olsun. Traktörde. Araban." Bizi onun küçük sedanına sığdırmanın lojistiği umurumda değildi. Onu kaputun üstünde siker, göçüğü sonra açardım. "Dükkan. Açık arazide."

Vücudu onayladığını söylüyordu. Elimde oyuncak olmuştu, orgazm olmaya çok yakındı.

Sonunda kendimi tutmayı bırakabildim. Korkulukları ittim ve fermuarımı indirerek kendimi serbest bıraktım. Sikimi onun sıcak, ıslak girişine yerleştirerek, "Sıkı tutun." diye homurdandım.

Parmak eklemleri beyazlaştı ama sırtını eğerek bana ihtiyacım olan tüm erişimi sağladı.

İçeri girdim. Esintinin dalgalanması, içine gömüldüğüm cehennemle nazik bir tezat oluştuyordu. Birkaç dakika boyunca hareket etmedim. Kuşlar neşeyle cıvıldarken dünyam parçalanıyordu. Etrafımda kasılıyordu, patlamaya hazırdı ama ben bizi kaynama noktasında tuttum. Hareket etmeye başladığımda, hızla ilerleyecektim. Öğle yemeği için kapıdan içeri girdiğimden beri duygu patlamasının bir çıkışa ihtiyacı vardı.

Bir iniltiyle geri çekildim ve itmeye başladım. Tüm yol boyunca benimle birlikteydi, vücuduna yaptığım hamleleri kendi gücüyle karşılıyordu. Ayaklarımı döşeme tahtalarına sabitlediğimde boy farkımız kendini gösterdi ve ben ona yumruk attığımda parmak uçlarına kadar yükseldi.

"Evet, Stetson!" rüzgarda taşınarak arazimin geri kalanında kayboldu. Açık havada kadınımı alıyordum. Benim evim. Burası

Benim. O benimdi ve yakında herkes bunu öğrenecekti.

Herkes.

Bu ifadenin yarattığı stres, yaklaşmakta olan orgazmımın önüne geçmekle tehdit ediyordu. Bunun üzerinde durmayı reddettim ve onun yerine beni sıkıca tutmasına odaklandım. Aramızda ateşlenen ısıya. Sikimi daha sıkı kavramasına.

Yakında işimin biteceğini biliyordum ve parmaklarım kalçalarına saplandı, ama kendine dokunmak için bacaklarının arasına uzandığında patladım.

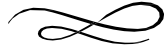
"Siktir! Lyric!" Basit bir hareket nasıl olur da aklımı başımdan alabilirdi? Dalga dalga gelen coşku içime çarptı ve vücudu etrafımda sıkılaştı. O da geliyordu. Dudaklarındaki ismim kulaklarımda ve avluda çınlıyordu ama boşalana kadar itmeyi bırakmadım.

Parmaklıklara doğru sarktı, zor nefes alıyordu. Ondan ayrılmaya hazır değildim, bu yüzden kendi kişisel sığınağı gibi üzerine kıvrıldım.

Lanet test bitene ve ailem yatışana kadar onunla evlenmeye hazır değildim. Bu karmaşa içinde ondan yemin etmesini istemezdim ama ona birkaç kelimeyle her şeyi anlatabilirdim. Daha önce hiç kimseye söylemediğim kelimelerle. "Seni seviyorum."

Yüzünü benimkine doğru çevirdi, pozisyonumuz bizi garip bir açığa sokuyordu. "Ben de seni seviyorum, Stetson."

On üç

Lirik

Seni seviyorum.

Güverte seksi sırasında sırtıtmak ve o anı yeniden yaşamak isterken nasıl çalışabilirdim ki?

Stetson bana bunu söylediği ilk kadın olduğumu söylememiştir ama ben öyle olduğumdan şüpheleniyordum. Ve benim için de aynıydı.

Analiz cihazı kan şişesini dışarı attı. Tüpü buzdolabına koydum ve sonuçları bildirmek için bilgisayara girdim. Birkaç test daha yaptıktan sonra laboratuvarı kapatabilirdim.

Neredeyse kapanış saatiydi ve tipik gün sonu hasta yoğunluğumuz vardı. Doktorlar günlerini bitiriyor ve hastaları laboratuvara gönderiyorlardı, böylece hepimiz eve zamanında gitmeye çalışabilecektik. Joan kan alma işlemlerine yardımcı olmak için geç saatlere kadar çalışmıştı, böylece testleri tamamlayıp raporlayabilecektik ve ben de fazla mesai riskine girmek zorunda kalmayacaktım.

Joan ofisten çıktı. "Gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Çantamdaki kiti düşündüm. "Son bir çekiliş için bana yardım eder misin?"

Ofisine giderken laboratuvar önlüğümü çıkardım ve bir avuç dezenfektan aldım. Çantama uzanmadan önce ellerim kurumuştı.

Ben işe geldiğimde başka bir teknisyen ve flebotomist de buradaydı. Numuneyi almalarını isteyebilirdim ama bugün pazartesiydi. Haftanın en yoğun günü. Acelem yoktu ama

test bitmiş ve ben eve gitmeden postaya verilmişti. Neden beklediğimi gerekçelendirmek zorunda kalmak istemiyordum. Öğle yemeği molasında yönetici masasına uğradım ve kan alma işlemlerini yaptırdım. Hamilelik testi için kuralları çiğnemiştım ve yakayı ele vermişim. Bu görev kitaba uygun olacaktı.

Joan kapıda bekledi.

"Demek babalık kiti bu." Kaşlarını kaldırdı, ben de omuz silktim. "Zaten bir tane yaptıracaktım ama annesi hızlandırdı. Stetson'ın sadece yanak sürüntüsüne ihtiyacı var ama benim kan örneğine ihtiyacım var." İşten sonra benimle buluşacaktı. Kendinden örnek alacak, örneği kitin içine koyacak ve kiti mühürleyecekti. Postalamak için birlikte araba kullanacaktık.

Paranoyak olduğumdan değil. Ama Naomi ve Cameron'ın etrafında büyümüşüm.

İşimi şansa bırakmıyordum.

"Elbette."

Ona talimatları uzattım. Ona neyin gerekli olduğunu söyleyebilirdim ama teknisyenler, özellikle de yöneticiler böyle tutucuydu.

Çizim koltuğuna yerleştim ve bacak bacak üstüne attım. Talimatları gözden geçirdi ve başını salladı. "Yeterince basit. Sonuçlar oldukça hızlı geliyor, değil mi?"

"Evet. Rahatladım." İki hafta içinde Naomi'nin cevabını almalıydım. Bir hesap oluşturup daha erken de alabilirdim ama sağlam kanıtlar istiyordum. Ve Naomi'yi bekletmek istiyordum.

Joan gazlı bezi çıkarıp bandajı hazırlarken, Krystal hızla laboratuvara girdi.

Kahretsin.

Bizi görünce yüz hatları buruştu. "Kendi üzerinde test yapamadığını sanıyordum?"

"Biz değiliz." Öylece bıraktım.

Joan bu yorumu duymazdan geldi. "Sana yardımcı olabilir miyim, Krystal?"

Hemşireler genellikle yavaş olmadıkça ve sohbet etmedikçe laboratuvarı oyalanmazlardı. Numuneleri bırakır, sorular sorar veya küçük ofis içi biyopsiler için numune kaplarını stoklardı.

Tezgâhın üzerine bir biyolojik tehlike toplama torbası fırlattı. "Bir adam post vas bıraktı."

Joan'ın ağzı bir çizgi halinde düzleşti.

Ne de olsa fazla mesai alacaktım. Vazektomi sonrası meni örnekleri zaman açısından kritikti ve aceleye getirilemezdi. Benimkinden başka sürpriz bebeklerden sorumlu olmayacaktım.

Hastalara genellikle numunelerini saat üçten önce bırakmaları söylenirdi ama her zaman talimatlara uymazlardı. Ve Krystal muhtemelen bu özel talimatları iletmedi.

Joan turnikeyi koluma bağlarken, "Anladım," dedim. Ben dürtülürken Krystal yaklaştı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Joan, Krystal'ın burnunu soktuğunu bildiğini ve hepimizin bunun onu ilgilendirmediğini bildiğimizi söyleyen bir ses tonuyla sordu.

Krystal onu görmezden geldi. "Ne çiziyorsun?"

"Kan," dedim düz bir sesle. "İyi geceler."

Kararlılığı ortaya çıkmadan hemen önce yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. Talimat sayfasını eline aldı ve başlığı okur okumaz sıırttı. "Kayıt yaptırman ve çekiliş için ücret alman gerektiğini biliyorsun."

Mahremiyet hakkında bir şey öğrenmiş miydi? "Öğrendim." Sözlerim kısa ve özdü, bundan sonra söyleyeceklerimden pişmanlık duyabilirdim ama dilimin dolaşmasına izin verdim. "Sonuçlar postalanacak, kliniğe gönderilmeyecek. , tekrar ararsın diye."

Joan kan alma işlemini bitirirken dudaklarını büzdü. Ona Krystal'ın Rattler'daki patlamasından bahsetmemiştim.

Krystal umursamıyormuş gibi gözlerini devirdi. Yine de hâlâ buradaydı. "Bunun bir önemi yok. Bunu biliyorsun, değil mi?" Ses tonunda beklenmedik bir kibarlık vardı ve bakışları bir kenarı saklamıyordu. "Onun önceliği ailesi ve onlar için en iyisi neyse onu yapacak, seni içermese bile."

Girdiği kapıdan çıkarken ayrılık gülümsemesi neredeyse sempatikti. Küstahlıktan yoksun oluşu boğazımda bir yumru bıraktı. İnsanların zayıf noktalarını hedef almakta ustaydı. Yaptığı şeyi bu yüzden söylemişti. Beni umursamıyordu; tek istediği bana ulaşmaktı.

Joan tüpü tezgâha hafifçe vurarak beni getirdi. "Gerçekten çizelgene baktı mı?"

"Bilmiyorum. Bilseydi şaşırmazdım. Hamile olduğumu biliyordu ama burası Coal Haven ve Stetson."

Hoşnutsuz tavrı dağılmadı ama şişeyi uzattı. "Kliniğin kapanmaya hazır olup olmadığını görmek için ön tarafa bakacağım. Sen post vas'a başla, ben de analizörleri kapatayım."

"Teşekkür ederim."

Ofise giderken talimatları katladım. Kanı kitin içindeki numune zarfına koydum. Joan dediğini yaptı ve ben

mikroskopta numunede sperm arıyordu.

Post vas raporunu bitirdim ve bu laboratuvarın yapamadığı testler için kuryenin Bismarck laboratuvarına götürmek üzere alacağı tüm kan ve numune örneklerini hazırladım. Laboratuvar önlüğümü askıya asıp ellerimi yıkadıktan sonra eşyalarımı topladım ve park yerinde Stetson'ın kamyonetini buldum. Krystal'ın hızlı ziyaretinin yarattığı stres tamamen azalmamıştı. Sözleri kafamın içinde sekiyordu.

Rahat, uzun bacaklı oturma pozisyonuna hayran kalarak içeri girdim. "Temizlemeye hazır mısın?"

"Yapabilir misin? Her şeyi berbat etmek istemiyorum." Kasketini arkaya doğru çevirdi ve aramızdaki konsolun üzerine eğildi.

Numune alma konusunda bana güvendiği için memnun bir şekilde çubuğu salladım. "Kapıyı aç."

Dediğimi yapmadan önce sıırttı. Talimatları takip ettim ve onun numunesini benimkiyle birlikte paketledim. Üzerine adresini yazdırdığım kiti mühürledikten sonra "Hazır mısın?" diye sordum.

Hâlâ konsolun üzerine eğilmişti. "Şimdi seni öpebilir miyim?"

Dudaklarımı onunkilere bastırarak, içimdeki düğümün geri kalanının gevşemesine izin verdim.

Geri çekildi. "O çubuk yerine dilinin ağzımda olmasını tercih ederim. Ama" -kamyonu vitesine taktı- "postaneye gidiyoruz."

O otoparktan çıkarken, Krystal kliniğın çalışan kapısından çıktı. *Haklı olduğumu biliyorsun* der gibi kaşlarını kaldırdı.

Bakışlarımı kaçırdım, göz göze gelmek istemiyordum, iyi niyetli olduğunu düşünerek kandırılmak istemiyordum. Ama Stetson ondan uzaklaştıkça içimdeki düğüm daha da sıkılaştı.

* * *

Stetson

Holden kolunu lokantadaki kabinin arkasına attı. Jocelyn yemeğimizin bitip bitmediğini bile sormadan tabaklarımızı aldı. Hayatımın son otuz yılında bana bu çatlak plastik kabinde sayısız kez hizmet ettiğinden, yemeğimi ne zaman bitirdiğimi çok iyi biliyordu.

"Teşekkürler, Jocelyn." Masanın üzerine birkaç yirmilik attım. İşimiz bitene kadar parayı almadı.

"Sen benden önce ," dedi Holden.

"Evet," dedim kuru bir ses tonuyla. "Cüzdanına ulaşmak için gerçekten acele ediyordun."

Sırıttı ve kabinden dışarı çıktı. "Sağ ol dostum. Bir dahaki sefere alırım."

Cumartesi günüydü ve çocukların futbol maçından sonra koçluk yapmak için buluşmuştuk. Emery, Holden'la bana sığırları nasıl güdeceğimizi organize etmek için zaman vermek üzere çocukları eve götürmüştü. Colt yardım edecekti, biz de aynısını Kira Teyze için yapacaktık. Bruce Amca'nın yardıma ihtiyacı vardı. Normalde kimin sığırını ne zaman çalıştıracacağımıza dair bir sistemimiz vardı. Kim yardım ederdi. Ama işler değişmişti. Archer ve Liam Bruce'a yardım edecekti, ama Holden işi bırakacaktı ve ben de öyle yapmayı planlıyordum. Bruce Amca Liam'la arasını düzelttiğinden ve Archer'ı neşeyle aileye kabul ettiğinden beri babam artık yardım etmiyordu.

Dışarı kaydım ve Holden'ı kaldırıma kadar takip ettim. "Ee, iki hafta mı?" diye sordu ayrılmadan önce.

"Sığırlar için iki hafta, ama Salı günü antrenmanda görüşürüz."

"Landon unutmama izin vermez." Sırıttı genişti.

Geçen yıl benimle birlikte koçluk yapması için onu ikna etmek zorunda kalmıştım ama bu yıl sezon başlamadan önce bana tekrar yardım etmek için başvurdu. Şimdi de en büyük ikinci üvey kızının gözünde onun eğitimli tepki vardı. "Afton'un hızlı saha öğretmeni olman için seni sıkıştırdığını duydum."

"Tüm bu faaliyetlere koçluk yapabilmem için bir yardımcı tutmam gerekecek."

Kıkırdadım. "Çok yakında kendi takımına sahip olacaksın."

Holden'ın yanına tanıdık bir pikap park etti. Liam araçtan atladı ve ikimize de başıyla selam verdi. Farklı bir yöne yürümek için verdiğim eğitilmiş tepki neredeyse dönmeme neden olacaktı ama ayaklarımı kaldırıma sabitledim. Oğulları arkadan fırladı ve babalarından önce bizim küçük gruba yetiştiler.

"Nasıl gidiyor?" Holden söyledi.

"Stetson Amca, bil bakalım ne oldu?" Eli adımı hafifçe peltek söyleyerek konuştu.

Holden bakışlarını bana doğru çevirdi. Liam da aynısını yaptı. Coal Haven şehir merkezinde herkesin görebileceği ya da duyabileceği bir yerdeydik.

"Ne?" Eli'a sanki her gün olan bir şeymiş gibi sordum.

"Babam üçüncü sınıfa geldiğimizde futbol oynamamıza izin vermeyi düşünceğini söyledi."

Liam'la bakıştık. Bakışları temkinli, çenesi gergindi. Baş başayken çocuklarına bulaşmayacağını söylemek, onları kabul etmekten ve tüm kasabanın görmesi için hiçbir sorun çıkarmadan onlara koçluk yapmaktan farklıydı.

"Şimdi ikinci sınıfta mısınız?" İki çocuk da şiddetle başını salladı. "O zaman sizi sahada bekliyor olacağım. Eğer babanız için de uygunsa."

Dikkatlerini Liam'a yönelttiler. Liam onları susturmak için ellerini kaldırdı. "Karar vermek için bir yılımız var. Hiçbir söz vermiyorum."

"Milkshake içebileceğimize söz vermiştin," dedi Owen, küçük kovboy çizmesinin topuğunu kaldırırma vurarak.

"Futbol hakkında," diye açıkladı. "Jocelyn'in seni titrettiğini görebiliyorum."

Birkaç iş yerinin aşağısındaki bir hareket dikkatimizi çekti ve hepimiz başımızı oraya doğru çevirdik. Hukuk bürosunun kapısı açıldı ve babam dışarı çıktı. Gerginlik grubumuzun üzerinde dalgalanıyor, neredeyse gözle görülür bir örtü üzerimize çöküyordu. Dehşet midemi tırmaladı ve bir an için Liam geldiğinde oradan uzaklaşmadığıma pişman oldum. Ama kararlıydım, babamın dikkatini Liam ya da çocukları değil, ben çektiğim sürece sorun yoktu.

Gözlerini güneşe karşı kısarak ona doğru baktı. İki kez bakınca çenesindeki kaslar sıçradı. Sert bakışlarının çekici ışınıyla beni kıstırdı ve bize doğru yürüdü. "Bir sorun mu var Stetson?"

Sanki üzerime atlamak üzereymişim gibi konuştu. Eli ve Owen, sanki babamın yanında göze çarpmamaya programlanmışlar gibi hareketsiz kaldılar.

"Hayır. Sadece futbol konuşuyoruz." Gruptan ayrıldım. Babamı Liam ve ikizlerden ne kadar uzaklaştırırsam o kadar iyiydi. "Şehirde olduğunu bilseydim, Holden ve benimle bir şeyler atıştırabilirdin."

Dudakları bükülmüştü ama bana bakışı sanki beni tanıımıyormuş gibiydi. Ve gerçekten tanıımıyordu.

"Sonra görüşürüz, Stetson," dedi Holden, muhtemelen Liam'a gitmesi için bir fırsat vermek için.

Liam çocuklarına "Kafeye gidin," dedi. Çocuklar hep bir ağızdan "Hoşça kal Stetson Amca" diye seslendiler. Babam sanki kelimeler onu iki eliyle itmiş gibi irkildi. Zorla gülümsedim ve el salladım. "Görüşürüz çocuklar."

Liam, sanki babamın söylediklerini duymasının sonuçlarını yaşamak istemiyormuş gibi onları aceleyle içeri aldı.

Arkamı döndüğümde babamın sabit bakışları üzerimdeydi. "Amca?" Şaşkınlık bu tek kelimede çınılıyordu.

Bana amca denmesi hoşuma gidiyordu ve bunun için bahane üretmiyordum. "Onları tanımaya başlıyorum."

"Stetson." Sesi hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramış çıkmamıştı.

Onun zaten bilmediği ne söyleyebilirdim ki? Onların suçu değil miydi? Liam'ın değil miydi? Ben onların amcasıydım; neden onları tanımayayım ki? Omuz silktim.

"Annene söyledin mi?" diye sordu.

Eğer ona hediye kurabiyeleri Eli ve Owen'la paylaştığımı söyleseydim, döndüğümde onu yine banyoda hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bulabilirdim. "Hayır, buna gerek yok."

"Neler olup bittiğini senden duyması onun için daha iyi olur."

Neler oluyor? Sanki on beş yaş daha gençmişim de sınavlarda kopya çektiğimi ya da içki içtiğimi öğrenmiş gibi. "Bunu düşüneceğim. Onlar benim yeğenlerim."

Babam beni değerlendirdi, ela bakışları uyarı doluydu. "Bu konuda ne kadar ileri gideceksin?"

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Liam'a kardeşim demeye cesaret edebilir miydim?

"Sınırlarımızı belirlemiştik."

Normalde bunu bir çıkış yolu olarak kullanıp her şeyi unutmasını umarken sinirlenerek konuştum. "Belki bir yetişkin olarak bu sınırlar bir anlam ifade etmiyordur."

Babam bir adım daha yaklaştı, sakın dış görünüşü kararlılığını tam olarak gizleyemiyordu. "O zaman bir yolunu bulman gerekecek. Her zaman kendi bildiğini yaptın ama bunu yapamazsın, lanet olsun. Her şey nihayet yoluna giriyor..." Bakışları kafeye değdi. "Ondan ve Kennedy'den sonra. Sonra Archer."

Her şey yoluna giriyor derken, geçmişinin deşildiğini hissetmediğini kastediyordu. Kötü adam olarak değil, rafineri CEO'su ve önde gelen toprak sahibi olarak resmediliyordu. Ailenin adını kirleten kuş o değildi ve annem ona sürekli ön camı temizletmiyordu.

Anladım. Aynı fikirde değildim ama anlıyordum. "Her şey yoluna girecek baba. Ben hallederim."

Holden'ın kaldırımından uzaklaşıp ana caddede ilerleyişini izledi. Kafeye bakmaktan kaçındı. "Yaptığından emin olmalısın."

Sesi tel fırça gibi sürtünüyordu. "Eve mi gidiyorsun?"

"Hayır. Isla'nın bu akşam çiftçi pazarı var. Durup onu kontrol edeceğim."

Babamın Isla'yı kendi halinde görmekten hoşlanıp hoşlanmadığını, kasabada Barron olmaktan başka bir şeye katılmanın bir yolu olup olmadığını ya da Isla'nın yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüp düşünmediğini anlayamadım.

Bir önemi yoktu. Isla aşağılandığını hissediyordu ve babam ya umursamıyordu ya da bunun farkında değildi ve Isla ona asla söylemeyecekti.

Babam kamyonetine bindi. Holden'ın olduğu yere park etmişim. Kafenin önüne geri döndüm. Cama vurulunca dikkatimi çekti.

Owen ve Eli el sallıyorlardı. Sırf akrabaları olduğum için beni kabul etmeye çok istekli iki çocuk. Ailemin çalışma şeklinin tam tersi. Liam'ın yüz ifadesini görecektik kadar dikkatli bakmadım. Onlara bir gülümseme ve el salladım. Arabama binmek için döndüğümde babam yanımdan geçti. Başımın üzerinde bir bulut toplandı. Görmüştü. Şansım onun görmemesi için doğru yönde gitmiyordu.

Liam ve çocuklarıyla konuştuğumun ortaya çıkmasını atlatmışım. Daha da kötüsü, bana amca denmesine katlanıyordum. *Stetson Amca*'nın kulağa hoş geldiğini kabul edebilirdim. Isla'nın ne zaman çocuk sahibi olacağını bilmiyordum ama tahmin ettiğimden çok daha önce Stetson Amca olmuşum. Hoşuma gitmişti.

Ama ailemin tam olarak istediği şeyi yapmıyordum ve şehirde evrensel bir gerçek vardı; bu davranış kimsenin yanına kâr kalmıyordu. Ve birkaç dakikalığına, farklı olmadığımı unutmuşum.

On dört

Lirik

Parmaklarımı ağızıma soktum ve bir düdük çaldım. Landon bitiş çizgisinde zıpladı, takım arkadaşları tezahürat yaparken top ayaklarının dibinde unutulmuştu. Stetson ve Holden birbirlerine sırttılar. Stetson'ın kafenin dışında babasıyla karşılaşmasının üzerinden bir hafta geçmişti ve ailesinden haber alamamıştık. Babasının istediği gibi annesiyle konuşmamıştı.

Stetson çatışmaya alışık olduğunu söylemişti. Ama bunun farklı olduğunu kabul etmedi. Liam konusunda babasının isteklerine karşı geliyordu. Onunla gurur duyuyordum. Onun tepkisi bana geleceğimiz için umut verdi. Bir ekip olarak aile dramının üstesinden gelebilirdik, böylece çocuklarımız, Liam'ın çocukları ve diğer küçük Barrons'lar bununla uğraşmak zorunda kalmazdı.

Emery'nin büyük kızı Avery, "Bu çok yakındı," dedi.

Emery elini göğsüne koydu. "Onun bir grup başka çocuk tarafından kovalanmasını izlemeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Eğer onların ulaşamayacağı bir yerde durursa, endişelenmene gerek kalmaz." Çocuklar için getirdiği tüm eşyaları toplamasına yardım ettim. Damlatmaz bardaklar. Atıştırmalık çantaları. Battaniyeler.

Bunun ne kadarı benim ve Stetson'ın geleceğiydi? Çocuğumuzla birlikte saha kenarında Stetson'ın koçluğunu mu izleyecektim? Oynayacak oğlumuz olacak mıydı? Kız mı? Stetson cinsiyetlerini öğrenmek istiyor muydu? Ben istiyor muydum?

Henüz erkendi ama bu düşünceleri her aklımdan geçirdiğimde heyecanım daha da artıyordu.

Sabah serindi ve önümüzdeki günlerde sıcaklığın sürekli düşeceği konusunda uyarıda bulunan sert bir rüzgâr vardı. Bu öğleden sonra tamamen farklı bir gün olacaktı. Hava sıcaklığının altmışların ortasında olması bekleniyordu. Erken bir sonbahar günü için hiç fena değil.

Emery, kızları ve annesini tribünden aşağıya kadar takip ettim. Park yerine gitmek yerine sahaya giren tek insanlar bizdik. Her ikisi de arkasında "Koç" yazan Coal Haven Drillers kapüşonluları giymiş olan Stetson ve Holden, aileleriyle buluşmak için koşan çocukları yumrukluyor ve beşlik çakıyorlardı.

Enerjileri bulaşıcıydı. Maçlar Isla'nın katıldığı bir şey değildi; dolayısıyla benim de katılmam için bir neden yoktu. *Sadece koçu izlemek istemem* geçerli bir mazeret değildi. Artık *koçun kız arkadaşıyım*.

Holden en küçük üvey çocuğu Riley'yi omuzlarına aldı. Riley kıkırdadı ve tekmeledi ama Holden bacaklarını sıkıca tutmaya devam etti. "Gelmek ister misin?" diye sordu bana ve Stetson'a. "Izgara yapacağım tavuk butları var."

Stetson ve ben bakiştık ama cevabı bana bıraktı. Ben de başımı salladım. Holden'ın ızgara yemeklerini asla geri çevirmezdim.

Stetson ve ben markette durduk. İçeriden doğranmış bir salata seçti. "Holden bunu ızgara yapamaz."

"Seni duysa denerdi."

"Hey, Stetson, seni görmek ne güzel." Kasabanın kenarındaki alet satıcısının sahibi, hazır sandviçlerin sergilendiğı vitrinin yanında oyalandı.

"Nasıl gidiyor, Joss? Güzel havanın tadını çıkarıyor musun?"

"Bu harika, özellikle de köşede ne olduğunu bildiğimiz zaman."

"Kar ve rüzgâr," diye onayladı Stetson. Başını salladı ve elini arkama koydu.

Bu hareket etmem için bir işaretti. Joss'un etrafından dolaştım.

Joss'un bakışları üzerimde gezindi ve tekrar Stetson'a döndü. "Seni bir süredir görmedim. Her şey yolunda mı?"

Gözlerimin dolmasını nasıl engellediğimi bilmiyordum ama başarmıştım. Barrons'ın hesapları tüm şehirde gıpta ile bakılıyordu. Cameron böyle olmasını istiyordu; bu fikri o yaratmıştı. Parası için rekabetten zevk alıyordu. Bruce ve Kira onun söylediğı yerde işlerini yapıyorlardı. Joss, Naomi kaldırımında yanından geçerken onu görmezden gelirse? Sonra Cameron Dickinson'da satın aldığı yeni biçerdöverin çiftliğe giderken bayinin önünden geçtiğinden emin oldu.

Stetson'ın gülümsemesi, yüz ifademde belli ettiğim kızgınlığı geçiştirmeye yetiyordu. Joss kar küreme makinesi ya da biçerdöver satmak istiyordu. "Güzel. Yenileme zamanı gelmedi, yoksa uğrardım."

Joss'un parlak beyaz kaplamaları parladı. "Yükseltme yok mu? Filonuza bir tane daha mı eklediniz?"

"Ne demek istiyorsun?"

Kollarımı kavuşturdum, günümüze devam etmek için endişeliydim. Joss gereğinden fazla meraklı davranıyordu ama Stetson ona seslenmiyordu.

"Dün dükkanınızın önüne park edilmiş yeni yem hasat makinesini gördüm."

"Dükkânım mı?" Stetson'ın ağzında sıkıntılı bir çizgi oluştu. "Babaminkini kastediyorsun."

"Evet." Sanki ikisi de aynı şeymiş gibi, bir bakıma öyleydi de. Stetson'ın dükkânı çiftliğe aitti. Onun değil. Cameron orayı Stetson evini yapmadan önce inşa etmişti. Stetson'ı Barron topraklarında tutmanın ince ama etkili bir yoluydu bu, babasıyla ara sıra savaşmak zorunda kalmayacağı bir yere gitmek yerine. Arazi olmadan Cameron'ın oğlunu kontrol etmesi çok zor olurdu.

"Babamla birkaç gündür konuşmadım, o yüzden emin değilim."

Joss, Stetson'ın sabırsızlığını hissettiyse de bunu görmezden geldi. "Bir dahaki sefere bizi aklınızda tutun. Kasabada sorun yaşadığınızda hemen gelebilecek sertifikalı teknisyenlerimiz var. Coal Haven'da yaşıyorlar. Aileleriyle birlikte."

"Damon'la aynı okula gittim, Joss." Stetson ses tonunu alaycı bir şekilde korudu ama bıkkınlığını duydum. "Onun çocuklarına futbol koçluğu yaptım."

Joss başını salladı. "O halde düzenli çalışmanın onun için ne anlama geldiğini biliyorsun."

Sinirli bir şekilde, "Ekipmanı Stetson almadı, tamam mı? Eğer bir sorunun varsa, belki de Cameron'a sormalısın." Joss'un Cameron'la yüzleşmesine imkân yoktu.

Joss gözlerini kırıştırdı ve sanki beni ilk kez fark etmiş gibiydi. "Tamam. Özür dilerim. Bir sorun varmış gibi konuşmak istememiştim."

Bu sefer gözlerimi devirmiştim. Kesinlikle ciddiye. Örnek olarak Damon'ı kullanmış olabilirdi ama Joss'un çok fazla içki içmek ve bardaki poker makinelerinde yüzlerce, binlerce dolar harcamak gibi bir alışkanlığı vardı. Barron'un parasını kendi cebini doldurmak için istiyordu.

"Bunun için endişelenme." Stetson'ın güçlü çenesi gülümsemesine eşlik etti. "Gitmem gerek ama babamla konuşurum."

"Minnettarım."

Stetson beni çekip götürdü.

"aşım, değil mi?" Mırıldandım.

"Bilmiyorum ama başkaları duyabilsin diye beni herkesin içinde köşeye sıkıştırmasından bıktım." Şefkat yüz hatlarını yumuşattı. "O yüzden bu seferlik seni es geçeceğim."

Babasının onunla konuşmadan ekipman alması konusunda onu sıkıştıracaktım ama herkesin içindeydik. Stetson, Cameron'ı Liam konusunda kızdırmıştı. Satın alma Cameron'ın oğluna hâlâ kimin yetkili olduğunu göstermesinden başka bir şey değildi.

Stetson'ı brownie sergisinin önünde durdurarak kollarıma sığacak kadarını alıp gerisini ona bırakmayı düşündüm. "Sence tatlı getirmeli miyiz?"

"Soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

İki çeşit seçtim. Bir tepsi blondie brownie ve bir tepsi normal brownie. "Birkaç düzine pişirip böyle zamanlar için dondurmalıyım. O zaman koşturup bir şeyler almak zorunda kalmayız. Elimizin altında olur."

"Dikkatli ol, yoksa yaşlı evli bir çiftçi çifte dönüşeceğiz," diye fısıldadı kulağıma. "Benim adıma insanlara bağırdığın kısım da dahil."

"Ben bağırmadım."

Kaşlarını kaldırdı. "Kasabanın geri kalanı bunu duymayacak. Belki daha fazla yalnız kalırım."

Neyse ki birinin Joss'a bağırdığımı düşünmesi umurumda değildi. Gerçeklerden uzak değildi. Haddini aşmıştı.

Gülümseyerek ve şakalaşarak, daha fazla kesintiye uğramadan alışverişimizi bitirdik. Holden ve Emery'nin evinde çocuklar bizi karşılamak için dışarı koşular.

Biz yaklaştığımızda Emery ön kapıdaydı. "Arkaya geçmemizin sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. İçeride olmak için çok güzel." İçinde kek ve salata olan market poşetlerini elime aldım. "Elimiz boş gelemездik."

Katkılarımızı kabul etti. "Mükemmel. Kurabiye yaptım ama sanırım Holden onları çocuklardan daha fazla ezdi."

"Futbol iştah açar."

"Holden da aynen böyle söyledi." Sırıttı ve onu takip etmemiz için el salladı. "Çıkarken bir içki alın. Fazladan meyve suyu ve

Bir süre bira içemeyecek olanlarımız için buzdolabında maden suyu var."

Kendime su, Stetson'a da bira almak için durdum.

Holden ve Emery arkadaki sandalyelere uzandılar. Çocuklar köpek Sally ile koşturuyorlardı ve kısa süre önce emekli olan fare Tabby de oynamak için dışarıdaydı.

Bu yakında biz olacağız. Floof'un dışarı çıkmasına izin yoktu. Hayatta kalma içgüdüsüne güvenemeyecek kadar uzun süredir ev kedisiydi. Ama Stetson'ın köpekleri Sally gibi davranamayacak kadar yaşlıydı, her fırsatta onun üzerine atlıyor ve onu yalıyorlardı. Stetson çalışmadığı zamanlarda ahırını tercih ediyorlardı.

Stetson kısa taş sütunlar arasına inşa edilmiş ahşap banka yerleşti. Ben de yanına oturdum.

Holden'la konuştu. "Hey, Bruce babamın bir biçerdöver alması hakkında bir şey söyledi mi?"

Holden kaşlarını çatı. Vereceği cevabı düşünmesine gerek yoktu. "Hayır. Şehirdeyken dışarı çıkıp bir tane alamazsın."

"Bunu yapmış olmalı ama Joss'tan almamış." Holden'ın kaşları

çatıldı. "Sana mı yoksa Joss'a mı kızgın?"

"Bilmiyorum. İkisi de

olabilir mi?" "Liam

yüzünden mi?"

"Evet."

Holden'ın ifadesi hem inanmaz hem de etkilenmiş bir hal aldı. "Onunla konuşmanı yasakladı ve sen de ona hayır mı dedin?"

"Hemen hemen."

Stetson her zaman yaptığı gibi babasını yatıştırmaya çalışmıştı ama Cameron bunu bir isyan olarak görmüştü. Kontrolü elden gidiyordu. Stetson kendi adına düşünüyordu ve bu Cameron'ın kardeşlerinin ya da çocuklarının yapmasından hoşlanmadığı bir şeydi.

Stetson şişesinden bir yudum aldı. "Annemle işlerin nasıl değiştiği hakkında konuşmamı istiyor."

Holden'ın yüzü ciddileşti. "O gidiyor-" Etrafına baktı. Çocuklar birkaç metre ötede oynuyordu. "Eli ve Owen'ın sana amca dediğini duyunca çıldıracak."

"Ben onların amcasıyım."

Holden'ın "*Gerçekten mi?*" bakışı tam da benim hissettiğim gibiydi. Emery ayaklarını bileklerinden çaprazladı, benim gibi olayın dışında kalmaya çalıştı.

"Geçmişı telafi edemem ama ileriye dönük olarak daha iyisini yapabilirim. Daha iyi olabilirim." Stetson birasını bir *gümbürtüyle* yanındaki sütunun üzerine koydu. "Anneme yavaş davranacağım. Bazı küçük yorumlar yapacağım ve bu fikre alışmasını bekleyeceğim."

Kulağa iyi bir plan gibi geliyordu ama bu Naomi'ydi. Stetson annesi için en iyisini düşünmek istiyordu, oysa herkes daha iyisini bilmeliydi. Holden'ın kuşkulu ifadesi, onun da benim gibi düşündüğünü gösteriyordu. Emery kasabada çok yeniydi ama Holden'ın annesinin nasıl biri olduğunu biliyordu. Kira ve Naomi sadece baldızlardı ama aynı sertlikte pek çok şeye sahiptiler.

Hiçbirimiz Naomi'nin pes edeceğini düşünmedik. Liam otuzuncu yaş gününü yeni kutlamıştı, yani Naomi otuz yıldır direniyordu. Kırılma noktasının ne olacağını düşünmek beni ürpertiordu. Bunun ben, Stetson ve kendi küçük nükleer birimimiz için ne anlama gelebileceğini kavramaya başlayamazdım.

Sally grubun içinden geçerek büyümümüzü bozdu ve erkekleri iş konuşmaya teşvik etti.

Öğleden sonra akşama doğru uzadı. Nora geldi ve kucaklaşmalarla karşılandı. Kıkırdamaları arka bahçeye kadar taşındı.

"Nora Teyze, bak ne yapabiliyorum." Afton avluda takla attı.

"Nora!" Riley de aynısını yaptı, ellerini yere koydu ve bir bacağı havaya kaldırdı.

"Şu bakın! İkiniz de çok iyi olmuşsunuz." Bize doğru koştu. "Yemeği kaçırdım mı?"

Holden, "Butların hepsi gitti ama yakında biftek yapmaya başlayacağım," dedi.

Yüzünde bir sevinç ifadesi belirdi. "Kulağa nefis geliyor."

Emery ayağa kalktı. "Kızartabileceğimiz biraz patatesim var. Yanında da buzdolabında taze meyve var."

"Sen benim en sevdiğim kardeşimsin." Nora onu evin içine kadar takip etti. Holden başını arkaya eğerek, "Avery!" diye seslendi.

Emery'nin en büyük kızı köşeden fırladı. "Evet?"

"Dükkanadaki dondurucudan biftek almama yardım etmek ister misin?" "Yine ızgara mı yapacağız? Ben yapabilir miyim?"

Landon'ın ayağı takıldı ama yere çarpmadan önce toparlandı. "Ben de denemek istiyorum."

Avery uzun uzun iç geçirdi. Küçük bir kardeşin sıkıntısını hiç yaşamamıştım ama Stetson yirmili yaşlarına gelene kadar Isla'nın yanında Avery'nin verdiği tepkinin aynısını vermişti.

"Pişirecek çok bifteğimiz var." Holden sanki bu tartışmayı daha önce yapmış gibi konuşuyordu. "Ama önce çözdürmemiz gerekiyor. Dondurucuya ilk gelen ne yiyeceğimizi seçer."

Landon ve Avery hangi kesimi seçecekleri konusunda birbirlerine bağırarak hızla uzaklaştılar. Diğer iki çocuk da onları takip etti.

"Hakeme gitmem gerek. Git ve Isla'yı çağır gelsin." Holden gürültüden sonra ortadan kayboldu. Stetson ve ben verandada yalnız kaldık.

"Bir de beş tane olacağını düşünürsek." Stetson'ın kıkırdaması kesildi. Parmaklarını benimkilere doladı. "Onun adına mutluyum. Bizim için de. Çocuğumuz bir gün sürüyle birlikte koşacak."

Bunu görme arzusu içimde bir ürperti yarattı. Ben tek çocuktum. Büyürken büyük bir arkadaş grubum olmamıştı. Isla da benim kadar yalnızdı ama Stetson ve kuzenleri vardı. Ve şimdi onlar benim çocuğumun ailesi olacaklardı. Stetson'ın dediği gibi, ne olursa olsun. Umarım bu sınırları test etmek zorunda kalmayız.

* * *

Stetson

Günler kısıyor ve güneşle birlikte sıcaklık da düşüyordu. Lyric için pikabımdan bir sweatshirt çıkardım. Onu giysilerimin içine sokulmuş görmekten aldığım zevk inanılmazdı.

Soğuktan korunmak için solmaya yüz tutmuş mavi saçlarını salıvermişti ve Isla, Nora ve Emery ile gülerken saçları yüzünün etrafında dönüyordu. Avery şapkası ve paltosuyla onların yanına sokulmuş, büyük kızlar kulübüne dahil olduğu için heyecanlanmıştı.

Colt, kovboy şapkasını aşağıya doğru kıvrarak evin köşesinde kasıla kasıla yürüdü. Genellikle ya yıpranmış bir kovboy şapkası ya da yağlı bir kamyoncu şapkası takardı. Adam çalışmayı hiç bırakmazdı. Kira'nın yapacak bir işi yoksa, eski zaman kovboyları gibi kırlarda dolaşırdı.

Hiçbirimiz Colt'un gerçek yaşını bilmiyorduk. Şaka yapar ve kaç yaşında olduğunu düşündüğümüzü sorardı. Yirmi sekiz yaşında olgun görünümlü biri de olabilirdi, kırk beş yaşında genç biri de. Doğum gününün ne zaman olduğunu kimseye söylemezdi. Kira Teyze bilirdi. Onun işvereniydi ama Colt hakkında kendisinden daha az konuşurdu.

Onu eve ilk getirdiğinde ve çiftliğin yeni yardımcısı olduğunu açıkladığında, onun ayın oyuncağı olduğunu düşünmüştüm. Onu dükkanlarından birindeki tek odalı daireye taşımıştı. Kira çok kişiyle çıkıyordu ama çok az ilişkisi ciddileşmişti. Aylar geçtikçe Kira, Colt'a karşı da çocuklarına olduğu gibi mesafeli davranmaya başladı. Colt'la takılmıyorlardı ama bir anne figürü ya da vekil bir teyze gibi de değildi. Onun işvereniydi. Başka bir şey değildi.

Holden ve ben adamı tanımaya başlamıştık ama o bir bilgi boşluğuydu. Bir Barron için mükemmel bir çalışan.

Holden sırtıttı. "Bunu yapmaya karar verdin."

"Yapacak daha iyi bir işim yok," dedi Colt taş bir sütuna yaslanırken. Soğuk kot pantolonundan içeri sızmak zorundaydı ama bu tür bir sıkıntı Colt'u asla rahatsız etmezdi. Koyu kahverengi bakışları Nora'yı mızrakladı. "Bir araca ihtiyacı olacağını düşündüm."

Nora sinirli bir ses çıkardı. "İki kadeh içtim."

"İçtiğin için değil. İçki sorunu olan biriymiş gibi yağ yakan o boktan araba yüzünden."

Nora'nın kaşları çatıldı. "Yağ yakmıyor."

"Son zamanlarda kontrol ettiniz mi?"

"Neden yapayım ki?"

Taş gibi bakışı, hepimizin araçlarımıza koşup yağ seviyelerini kontrol etmemiz gerektiğini düşünmemize yetti. "Aylardır yağ yakıyor. En son ne zaman değiştirdin?"

"Bin beş yüz mil önce." Siyah yoga pantolonu giymiş bir bacağını diğerinin üzerine geçirdi ve ayağını salladı. Spor ayakkabılarının üzerindeki yansıtıcı paneller verandanın ışığında parlıyordu. "Tören zamanı değil."

"Zaman olmayabilir ama buna ihtiyacı var."

Dilini dişlerine karşı emdi. "Araba kullanacaksan maden suyuna devam etsen iyi olur."

Bir kakhaha att. Nora ayıyı nasıl dürteceğini çok iyi biliyordu.

Colt'un granit ifadesi çatladı. "O gazlı boku içmektense pipetle sarı kar emmeyi tercih ederim."

Holden kıkırdadı. "Bir ya da iki ay sonra bunu gerçekleştirebiliriz."

Colt'un gözlerinin kenarları kırıştı. Gülümsemenin onun versiyonu. Bana . "Silaj stoklarını artırıyor musun?"

Geçen yılki kuraklığa rağmen çiftlikte sığırları beslemek için gerekenler vardı. Daha fazla silaj yetiştirmemize gerek yoktu. Babamın aksine, ben

kariyerimin bana verdiği boş zaman. Gereksiz yere daha fazla iş eklemek istemedim.

Babam kendisinin veremeyeceği kararlardan kaçamazdı. Ben doğduğumdan beri benim kararlarımı vermeye çalışıyordu. Üniversiteye gidebileceğimi, işletme veya mühendislik diploması alabileceğimi ve onun izinden gidebileceğimi düşünüyordu.

Hiçbir zaman babam gibi olmak istememiştim. Belki büyükbabam gibi. Ta ki yaşlanıp da onun yılmaz gururunun aslında kontrolcü bir kişilik olduğunu fark edene kadar.

Çiftlik yöneticisi bendim ama yine de tek kişiydim. Ara sıra yarı zamanlı yardımcı tutuyorduk ama sonuçta bu benim kararımdı.

Ama üzerinde çalıştığım arazi hâlâ onundu. Sığırlar. Yaşadığım ev ve içindeki iki dönüm hariç her şey. Bütün bir ilçenin benim olarak gördüğü ama yasal olarak benim olmayan topraklarla çevriliydim.

Ve bazen babam bana hatırlatmak zorunda kalırdı. "Belki babam ilkbaharda fazladan bir tarla ekiyordur. Kim bilir?"

Colt ayak bileklerini çaprazladığı gibi kollarını da çaprazladı. Üzerinde her zamanki uzun kollu ekose gömleği vardı ama çoğu insan parkaların içine gömülene kadar palto giymeyecekti. "O yeni traktörü sanki bir geçit törenindeymiş gibi sürüyordu."

"Birinin geçit töreni ve neyi kutladığını bilmiyorum."

"Joss'u kızdırdı. Kira'nın gülmeyi bıraktığını sanmıyorum." Colt aile dinamiklerimizi bazı günler bizden daha iyi anlıyor gibiydi. Babamın düşüncesizce ve pahalı kararlar verdiğini, benim de hiçbir açıklama yapmadan bunların hesabını vermek zorunda kaldığımı biliyordu.

Landon yeni gelene doğru koştu. "Colt! Holden'ın bana aldığı eyeri sana gösterebilir miyim?"

Colt'u ahıra sürükledi ve Holden arabasında ne sorun olabileceği konusunda Nora'yı sıkıştırdı. Nora, arabanın rastgele çıkardığı seslerin hiçbir şey olmadığında ısrar etti.

Güneş ufkun altına battığında, Lyric'i pikaba götürdüm. "Hey, ben sürebilir miyim?"

Anahtarları ona attım. Birkaç saattir içki içmemiştim ama arabam konusunda pek de kıymetli değildim. Evime gitmek sadece birkaç dakika sürdü. Lyric arabayı evimin önünden geçen ana yoldaki posta kutusunun yanına çekti. Pencereden eğildim ve postayı aldım.

O arabayı sürerken zarfları karıştırırken bir zarfın üzerinde durdum. Kullandığımız babalık testi kitinin üzerindeki şirketin adı köşeye damgalanmıştı.

Damarlarımda bir ürperti dolaştı. Sonuçlar yüzünden değil, başkalarının nasıl tepki vereceği yüzünden.

Herhangi bir duyguya kapılmadan önce zarfı elime aldım ve "İşte burada" dedim. Mektubu postaya vermiş ve unutmak için elimden geleni yapmışım.

"Oh." Akşamki kaygısız eğlence kayboldu. "Ve şimdi de ailenle uğraşıyoruz."

"Ne yazdığını görmeme gerek yok."

Garajın önünde durarak araba yolundan aşağı indi. Motoru durdurdu. "Evet, biliyorsun."

Elimden kapıyı çekip aldı ve yırtarak açtı. Dışarı fırladım ve kapıyı kalçamla kontrol ederek kapattım, duygularım boğazımı tıkıyor ve derimin altında dalgalanıyordu. Kafamdaki kasırga, vereceğim tepkiden mi kaynaklanıyordu? Belki de sonuçlar hakkında iddia ettiğim kadar kararsız değildim? Yoksa annem ve babamla aramızdaki mesele bu olduğu için miydi? Cevaplarını alacaklar ve sonuçlar ne olursa olsun harekete geçeceklerdi.

Kapısını açtı ve seslendi, "Hey, biyolojik baba. Görmek ister misin?"

Yüzümde bir sırıtiş belirdi. Uçup gidene kadar kanımda coşku dolaştı.

Ona doğru koştum ve kollarıma çektim. Her halükarda çok heyecanlıydım ama karnındaki o külçe yarı yarıya benim olacaktı.

Kıkırdadı ve yüzünü boynuma gömdü. "Rahatladın mı?"

Evet, ama mantıklı gelmedi. Onu yere bıraktım ve mavi gözlerinin evin ışığı altında nasıl parladığına baktım. Neden onu bahçemde döndürmek istiyordum? Cevabım düşündüğümde daha çabuk geldi. "Manevra yapmak için bir engel daha azaldı. Cole'u sevmezdim ama onu bebeğin hayatından dışlamak da istemezdim. Ama sana söylediği saçmalıklar ona yakın olanlara nasıl davrandığını gösteriyorsa..."

"Bu büyük bir rahatlama, değil mi? Önümüzdeki on sekiz yıldan fazla bir süre Cole ile uğraşmak zorunda kalacağımı hayal bile edemiyorum. Onunla Rattler'da tekrar karşılaşacağımı düşünmek bile yeterince kötü."

Dizlerimin üzerine çöktüm, kot pantolonumun üzerinden kaldırım soğuktu. Gömleğini kaldırdım ve yuvarlak karnına bir öpücük kondurdum. "Merhaba, küçük Barron."

Karnı sıkıştı. Söylediğim bir şey yüzünden mi? Yukarı baktım.

Lyric ağzını açtı, sonra konuşmadan önce tereddüt etti. "Bu kadar çabuk bir cevap bulduğumuza inanamıyorum."

Parmak uçlarımla sıcak tenini okşadım. Kendini tutmak ona göre değildi. "Hâlâ ailem için endişeleniyorsun. Her yoluna girecek. Bunu düşünmekten nefret ediyorum."

Aksi takdirde nasıl davranırlardı bilinmez ama endişelenecek bir şey daha azaldı, değil mi?"

Başını titrek bir şekilde salladı. "Doğru. Ailen. Neden birdenbire bitkin düştüm?"

"Gel hadi. Seni içeri götürelim." Aileme söyledikten sonra bu dramı arkamızda bırakabilirdik. Hiçbiri benim ya da Lyric'in değildi. Bebek hoş gelmişti ve benimdi. O zarf hiçbir şeyi değıştirmede.

Onlarla ilgilenirdim ve sonra hayatımın aşkına evlenme teklif ederdim.

On beş

Stetson

Ailemin evinin önüne park ettim. Lyric ve ben tepemizde beliren eve baktık. Bizi bir avcı gibi izleyen eve. Gecenin ortasında sessiz bir baykuş gibi. Ama güneş doğmuştu, rüzgâr sertti ve biz av değildik.

Lyric ellerini kucığında birleştirdi. "İsla'yı uyardım, o da bir günlüğüne ortadan kaybolacağını söyledi." Saçlarını arkadan bağlamış, en mavi kısımlarını daha kahverengi tellerin altına sıkıştırmıştı. İlk kez ailemi yatıştırmak için bir şey yapıyordu. Parlak saçları, gür giysileri ve mürekkepli teni tercih etmesi anneme ondan hoşlanmaması, Lyric'in aileye asla uyum sağlayamayacağını için daha fazla neden veriyordu.

Çabasını takdir ediyordum ama kendini sakladığını görmekten nefret ediyordum. "Görünüşünü değiştirmek zorunda değilsin."

Saçındaki düğüme dokundu. "Sadece bu . İşimi kolaylaştırmak için. Ama... teşekkürler."

"Hadi ama. Her şey yoluna girecek." Kötü enerjiyi uyandırmak istemiyormuşuz gibi her birimiz kapılarımızı kapatarak dışarı kaydık.

Öfkemi ve hayal kırıklığımı bastırdım. Bu böyle bir sorun olmamalıydı. Aileme biyolojik baba olduğumu söylemek bir duyuru olmamalıydı.

Bu onların işi olmamalı.

Ama babam bu şekilde yetiştirilmemişti. Teknik olarak ben de öyle. Ama benim daha fazla zamanım vardı. Etrafta dolaşmam gereken üç küçük kardeşim yoktu ve bu bana, o bütün gün isteyken ve annem belediye meclisi toplantılarındayken düşünmek için daha fazla zaman vermişti. İnsanlar etrafımda daha rahat konuşuyor, belki de fikirlerinin benim aracılığımla aileme ulaşacağını umuyorlardı. Tüm bunları değerlendirdim ve farklı olmaya karar verdim.

Kolay olmamıştı ve bazen kendimi daha iyi bir adam gibi hissetmemiştim.

Her zaman girdiğim sürgülü cam kapıdan içeri girdiğimizde annem tezgahın başındaydı, önünde dumanı tüten bir kahve fincanı vardı. İnce, gümüş rengi okuyucular takıyordu ve muhtemelen sabah gazetesini açtığı bir tablet fincanın yanındaydı.

Bakışları Lyric'in üzerine düştüğünde dudakları büzüldü. Gözlüklerini çıkardı ve tabletinin yanına koydu. "Stetson. Lyric. Günaydın."

"Selam anne. Babam buralarda mı?"

Bakışları değerlendirici bir hal aldı. "Anladığım kadarıyla sonuçlar sende?" Başımı salladım ve o da adadan uzaklaştı. Tabletini ve gözlüklerini topladı. "Hemen döneceğim. Oturun."

Babamı çağırdı. Yatak odasının kapısı açıldı ve kapandı. İpek pijama pantolonuyla buraya gelmezdi ama hâlâ yatak odasında olmasına şaşırmışım. İsla son zamanlarda yorgun olduğundan bahsetmişti.

Lyric yanımdayken bir tabureye oturdum. Bir elini karnına bastırdı. "Sanki sabah bulantılarım hınçla geri gelmiş gibi."

"Her şey yoluna . Onlara söyleyeceğiz ve sonra kahvaltı için kasabaya gideceğiz.

Her şey yoluna girecek." Kendime bunu söylemeye devam edersem, doğru olur muydu?

Kahvaltı fikrini, bu görev tamamlanmadan önce mideme bir şeyler sokma düşüncesi içime kurşun gibi oturduğunda ortaya atmışım. Yemek daha kötü olurdu. Lyric kabul etmişti.

Annem mutfığa yeniden girerken kaşmir hırkasını sıkıca sardı. Babam arkasındaydı. Saçları parmakla taranacak kadar azdı ve üzerinde eski yeşil bir üniversite tişörtü ile iş kotu vardı.

Endişem artmıştı ama bunun bebekle bir ilgisi yoktu. İşi devraldığımdan beri babam bana biraz nefes aldirmek için hafta sonları çiftlikte çalışıyordu. Bu ona annemin yan projeleri dışında yapacak bir şey veriyor ve benim yükümü hafifletiyordu. Aldırmadım; her zaman yapılacak işler vardı ve ben yine de uğruyordum. Lyric'in hamile olduğunu öğrendiğimden beri pek yardım etmiyordum. Fazladan iş onu etkiliyor muydu?

Annem adanın diğerk tarafındaki yerini aldı. Ellerini yüzeyin üzerinde kavuşturdu. "Eee?"

Ses tonumu eşitt tuttum. "Ben biyolojik babayım."

Nasıl bir tepki beklediğimden emin değildim ama yavaşça başını sallaması öyle değildi.

Babamla gergin bir bakış alışverişinde bulundu. "Şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey değışmedi," dedim dikkatlice. Kahretsin. Bu, üzerimize doğru gelen bir tır varken yolun ortasında oturmak gibiydi.

Annem bizi değerklendirdi, yüzü belediye meclisi toplantıları sırasında tanık olduğum maskeyle aynıydı. "Lyric, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

Lyric bakışlarını bana çevirdi.

Kaşlarımı çatarak, gitmek için hareket etmemiş olmasına rağmen elimi koluna koydum. "Bu işte beraberiz."

"İkinizin birlikte bir bebeğı olacak," dedi babam. "Ama bu hâlâ bizim ailemiz."

Başparmağımı teninde gezdirdim. Onun ailemin bir parçası olmasını istiyordum ama burası bir açıklama yapmanın yeri değildi. "O benimle."

Annem öfkeli bir ses çıkardı ve bakışlarıyla Lyric'i kısırdı. "İstedğini aldın."

"Ne demek istiyorsun?" Lyric'in ses tonundaki öfke giderek artan kızgınlığını körükledi.

"Anne, bu ne demek oluyor? Lyric ve benim aramda olanlar yeni. O yirmi yıldır Isla'nın arkadaşı."

"Annesi babasını onunla evlenmesi için köşeye sıkıştırdı. Şimdi aynısını sana yapıyor. Bu aile üzerinde daha önce de denendi. O zaman da hoş görmedim, şimdi de hoş görmüyorum."

Sessizlik çöktü. Şok, dilimden her türlü cevabı aldı. Ne oldu?

Cehennem mi? Neden Lyric'in aile geçmişini ona karşı kullansın ki?

Lyric'in çenesi gergindi ama cevap vermedi. Kolu elimin altında titriyordu.

Tepkilerinin ne kadar kötü olduğunu ölçmem gerekiyordu ve sadece anneminkini görmüştük. "Baba?"

Babam çenesini aşağı eğdi ve ellerini kalçalarına dayadı. Sadakatsizliği söz konusu olduğunda sessizliğini korurdu ama bu kez konu benimle ilgiliydi.

"Ne söylememi istiyorsun, Stetson?" Genelde ses tonundaki katı otorite kaybolmuştu. Bu savaşı annemin yönetmesine izin veriyordu. "Nasıl görüldüğünü biliyorsun ve annen nasıl hissettirdiğini açıkladı."

Zihnim uğuldu. Bu hię mantıklı değildi. Annemin memnun olacağını dūşünmüştüm.

Annemin kenetlenmiş ellerinin parmak boğumları beyazlaştı. "Doğal olarak, evlenmeye hazır olduğunuz zaman için yıllardır bir evlilik sözleşmesi hazırladık, ama buna kanamazsınız."

Şakaklarım zonkladı. Evlilik sözleşmesi mi? "Ne için düşeceksin anne? Neden korkuyorsun? Bu seninle ilgili değil. Lyric ve ben ortağız ve ebeveyn olacağız."

"Stetson, yavaşlayıp düşünmen gerek. Çok dikkatli davrandın, bir kazaya izin verme-"

"Bu kadarı yeter." Lyric iterek uzaklaştı, neredeyse yanındaki tahta tabureyi deviriyordu. Ayağa kalktım ama öfkeli bakışları annemle babamın üzerindeydi. "Onları tanıdığımdan beri Isla ve Stetson'ın sana katlanmasını izlemek zorunda kaldım. Artık katlanmak zorunda değilim."

Annem alay etti. "Isla senin dışında tek bir arkadaşı edinebilseydi, inan bana onu çoktan uyarırdım. Annenin ne yaptığını gördüm. Sen ve onun gibi kadınlar Coal Haven'da ağaçta yetişiyor gibi görünüyor."

"Anne!"

"Sakın" -Lyric parmağını anneme doğru uzattı- "anneme hakaret etmeye cüret etme. Hayatının hiçbir döneminde senin alayını hak etmedi. Ne o zaman, ne de şimdi. Ve ben de hak etmiyorum."

Annemin yüzü sakinliğini koruyordu, sanki üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyordu. "Annenin babanın ailesine yaptığı gibi bizi bu çocuğın hayatından çıkaramayacaksın."

Hayır. Lyric'le bu şekilde konuşamazdı. "Lanet olsun anne. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Biraz saygı göster."

Annem sanki ona tokat atmışım gibi sarsıldı.

Lyric'in yüzünü öfke kapladı. "Annemi suçluyorsun. Liam'ın annesini. Beni. Kendi güvensizliğin için bizi suçluyorsun. Bir sen haklısın, bir de biz altın avcılar. Sorunun aslında sen olabileceğini hiç düşündün mü?"

Annemin nefesi kesildi, bir eli göğsüne gitti. Bana baktı, bakışları yalvarır gibiydi. "Benimle bu şekilde konuşması senin için sorun değil mi?"

"Bunu sen istedin." Annemin soluk soluğa kalması tartışmayı durdurmaya yetecekmiş gibi ellerimi havaya kaldırdım. "Dinle-"

"Stetson!" Annemin göğsü kabardı, panik atağın eşiğindeydi.

Babam ona doğru endişeli bir bakış attı. Ela gözleri parlıyordu ve yüzündeki renk azalıyordu. Ağlayacaktı. Sonra hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. Ardından bir çöküş gelebilirdi.

"Belki de biz bunu tartışırken Lyric gitmeli," dedi.

"Lyric'in gitmesinin tek nedeni hakarete uğramaya ihtiyacı olmamasıdır." Ses tonum ateşliydi. Lyric bir kullanıcı değildi. "Annesi de öyle."

"Burada olmak istemiyorum. İkinizin iki düzgün çocuk yaptığını inanamıyorum." Babama doğru iki kez baktı ve çenesini sıktı.

Nedeni dank etti ve inlemek istedim. Babam üretmişti üç iyi çocuk.

Annemin keskin nefesi bir bağırış da olabilirdi. Lyric doğruldu ama gözlerinde pişmanlık vardı. Muhtemelen annemle babamın iltihaplı yarasına ışık tutmak istememişti ama belki de bu evin konuşulmayan şeylerin etrafında dolanmayı bırakması gerekiyordu.

"Ben pikapta olacağım." Lyric, ben ondan kalmasını istemenin doğru olup olmadığına karar veremedi hışımla kapıdan çıktı. Bugün yaşadığı acıları hak etmiyordu.

Annemle babama baktım. Lyric gittiğinden beri annem çökmüştü. Babamın yüz ifadesi endişe ve pişmanlık doluydu. "Ne oluyor çocuklar?"

"Bana küfretme, Stetson." Annem kendine sarıldı ve babamdan biraz uzaklaştı.

"Daha iyi olabilirdi," diye mırıldandı babam tezgâha yaslanırken. Gözlerini koyu halkalar çevreliyordu. "Onu gerçekten seviyor musun, Stetson?"

Ben cevap veremedi annem tıslayarak, "İşte böyle çalışıyorlar," dedi.

"Anne, o Liam'ın annesi gibi değil-" Anne ve babamın uyarı dolu bakışları ağzımı kapattı.

Babam burun kemiğini sıktı. "Lyric'i hayatı boyunca tanıdık ama annen haklı. O kız senin neye sahip olduğunu ve nasıl biri olduğunu herkesten daha iyi biliyor. Sana nasıl yaklaşılacağını bilen biri olsaydı, bu o olurdu."

Denememişti. Beni takip etmemişti. Onun karasevdasından habersizdim. Hayatıma devam ettim ve o kendi hayatına devam ederken ben de son birkaç yıl boyunca içten içe acı çektim. Bu duyguları ve anıları ailemin kafasına yerleştiremezdim. Ama anlamalarını nasıl sağlayabilirdim?

"Peşinde olduğu şey para olsaydı, eski sevgiliyle ya da başka bir fabrika veya petrol sahası işçisiyle kalabilirdi. O parasını nasıl harcadığını umursamayan, bağlılıkları olmayan bir adam." Yeter ki

soru sormadı ve eve bir parça kışla geldi. Yıllar boyunca böyle birkaç adam . Annemin bahsettiği gibi kadınlar için mıknaş gibiydiler ya da güvensiz kadınlar onlar için bir mıknaş gibiydi. Her iki durumda da, o Lyric değildi. "Lyric'in iyi bir işi var. Kendini okula verdi. Beni kullanmıyor."

"Annesi-"

"Boktan bir kocam vardı," dedim bıkkın ve biraz da kızgın bir şekilde. "Ve boktan bir babaydı."

Annemin kaşları daha da çatıldı. "Stetson-"

"Biliyorum, dil. Ama kullanıcı o, kadın değil."

"Hâlâ onun için bir rol model Stetson." Annem titreyen elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bir ilişkiden çok velayet konusunu düşünmelisin. Şu anda ona ne kadar destek olduğunu belirlemelisin."

Söylediğim hiçbir şey ona ulaşmıyordu. Bir elimi kalçama koydum ve babama döndüm. "Sen de aynı fikirde misin?" Cevabı biliyordum. Onun söylediğini duymam gerekiyordu.

Kaşları çatıldı ve anneme temkinli bir bakış attı. "Bence sen ve Lyric acele ediyorsunuz."

"Bebek beş aydan biraz fazla bir süre sonra burada olacak," dedim. "Tam da bu yüzden ." Yüz ifadesi gergindi, sanki Geçmiş beynine hücum ediyordu. "Sana baskı mı yapıyor?"

"Tabii ki hayır."

"Güzel. Bu iyi." Babam anneme bir kez daha dolu dolu baktı. "Bence neyin tehlikede olduğunu unutmamalısn. Varlıklarımızı riske atamayız."

"Bir kadın bir keresinde bu aileyi bölmeye çalıştı." Annemin sesi titriyordu, vücudu bir gitar teli gibi gergindi.

Lyric sıradan bir kadın değildi. Kendine has biriydi ve bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. Ama fikirlerini bir gecede değiştiremezdim. Gerçekleri anlamaları için zamana ihtiyaçları vardı. İlk tepkileri her zaman ağır oldu. Benim için bu kadar önemli birini uzaklaştırmayacaklarına inanmak zorundaydım.

"Bakın, tüm bu durumun hayatımda olup bitenlerden farklı olduğunu biliyorum." Ki hayatımda hiçbir şey yoktu. "Ve bunun olacağını bildiğin halde bugün senin için bir şok oldu. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Parasını sen ödediğin sonuçların ne olduğunu sana bildirmek istedim." Kelimeler dilimde ekşidi. Çok yakındı

Anneme ihtiyacımız olmadığı ya da istemediğimiz halde müdahale ettiği için teşekkür ettim. "Lyric bekliyor. Gitmeliyim." Yanıtlarını beklemedim ve kapıya doğru yürüdüm, ne kadar üzgün olduğumu belli etmemek için dengeli bir adım attım.

Babam beni takip etti. "Düşünmek için zamana ihtiyacın var; bunu anlıyorum. Ama senin için en iyisini istediğimizi de unutma."

Kapıdan çıkmadan önce bakışlarıyla karşılaştım. "Bundan emin misin?" Ve çıktım. Lyric'in bana ihtiyacı vardı.

* * *

Lirik

Stetson kamyonete binip uzaklaştığında tek kelime etmedi, ben de ona baskı yapmadım. Siyah ve kırmızımsı kahverengi ineklerle bezeli yeşil otlaklar pencerenin önünden geçerek araba yoluna döndü ve garajın önüne park etti.

"Beni tehdit mi ettiler?" Sonunda sordum. Sanki onun teyidi beni yere serecekmiş gibi kamyonetin kapısına yaslanma dürtüsüyle savaştım.

"Hayır. Bana bunu düşünmemi söylediler. Sanırım zamana ihtiyaçları var."

Göğsümde küçük bir hayal kırıklığı kıvılcımı alevlendi. Tipik Stetson. "Neyi düşüneceksin? Benden nefret ederken birkaç gün içinde 'eh, o kadar da kötü değil' diyecek halleri yok ya."

Yüzündeki bezgin ifade bana . "Senden nefret etmiyorlar, Lyric."

Benden hoşlanmıyorlardı ve bana karşı kararsız da değillerdi. Geriye ne kalmıştı? "Onlar farklı bir gerçeklikte yaşıyorlar, Stetson. Orada onlarla kalmak isteyip istemediğine karar vermesi gereken kişi sen olacaksın." Peki ya kalırsa, ben ne yapardım?

"Korkuyorlar."

Naomi ve Cameron Barron korktular mı? Neyden? Her şeyleri vardı.

Stetson yüz ifademi doğru okumuş olmalı. "İşler değişiyor, ve çok uzun zamandır görevdeler. Ama yaşlanıyorlar. Babamın istediği gibi bir CEO olamadım. Hiçbir şehir kurulunda ya da konseyinde ya da dedemin eskiden olduğu her neyse değilim. Önemli bir figür değilim.

Coal Haven'da oğulları olmanın ötesinde. Isla hâlâ evde yaşıyor ve bazı günler gölgesinden korkuyormuş gibi davranıyor."

"Gölgeler onlar."

Omuz silkti, yüz hatlarına daha önce hiç görmediğim bir çaresizlik duygusu yerleşmişti. "Isla'nın kendine göre sebepleri var. Eğer aileme meydan okumak isteseydi, bunu yapardı."

Ağzımı açtım ama konuşmadan önce durdum. O haklıydı. Isla ailesini bahane olarak kullanmıştı. Bunu neden yaptığını biliyor muydu? Benimle paylaşmamıştı, yani muhtemelen bilmiyordu. Ve Stetson'ın sorunları benim sorunlarım haline geliyordu. Omuzlarım onunkiler için de yeterince büyük değildi.

Konuşmaya ihtiyacı olduğunda onu dinlemek için yanında olacak mıydım?

O evde gördüğüm muameleden sonra Stetson'ın evine ancak bu kadar yaklaşabilirdim.

Stetson'ın ailesi gelmezse yaşam düzenim nasıl değişir? "Yani onlara düşünmeleri için zaman veriyorsun. Sonra ne olacak?"

Bir elini yüzüne götürdü. "O zaman konuşuruz."

"Bu bir konuşma olmayacak, Stetson. Emrediyorlar. İnsanlar itaat eder. İtaat etmezlerse sonuçlarına katlanırlar."

"Ben onların oğluyum."

"Sen de kendi başına bir yetişkinsin, otuzlu yaşlarındasın ve ben hâlâ burada seninle oturmuş neden ilişkimizde bu kadar söz sahibiymiş gibi göründüklerini merak ediyorum." Ailesinin gerçekliğini kabul etmesini istedim. Eğer kabul etmezse, o zaman nasıl çalışacağımızdan emin değildim. Kalbim acıyordu. Hayır. Başaracaktık.

"Onların söz hakkı yok, Lyric. Onlar benim ailem. Onlar benim hayatımın bir parçası. Onları seviyorum ve sana aşığım. Hayatımın bu iki parçasının sonsuza dek ayrılmasını istemiyorum."

Ben de öyle. Bizden çok onun iyiliği için.

Pikaptan ayrılmamıştık. Dışarıda rüzgâr şiddetleniyordu ve kabarık beyaz bulutlar ufukta yarışıyordu. Güneşli, yumuşak sabah sertleşecek ve sıcaklık düşecekti. Yakıştı.

"Onlara bir dakika düşünmelerini söylemek işe yaramayacak," dedim, hâlâ umutlu olduğumu biliyordum.

"Ben hallederim, Lyric. Onları hep ben hallettim."

"Onlara böyle mi söylüyorsun? Beni halledeceğini mi?"

"Hayır." Kaşları birbirine yaklaştı ama sesinde güven eksikliği vardı. "Ne söylememi istiyorsun? Ne yapmamı istiyorsun?"

Bir cevabım yoktu.

Bana doğru döndü ve bir kolunu direksiyonun üzerine koydu. "Annene böyle hakaret etmemeliydi. Sana hakaret etmemeliydi. Ama çok zorlarsam..."

İşte oradaydı. Annesini ve dünyada bildiği her şeyi kaybedeceğini düşünen korkmuş çocuk, her şeyi kaybedeceğinden hâlâ korkan, ebeveynlerini memnun eden bir adama dönüşmüştü. Onu rahatlatmak istedim ama artık çocuk değildi.

Ben de öyle. "Annenin söyledikleri beni neden söylediği kadar rahatsız etmedi. Annem hakkında istediğini düşünebilir ama ben gerçeği biliyorum. Babam bizi terk etti çünkü daha fazlasını istiyordu. Beni ve annemi hiçbir yere gitmeyen bir yelkenlideki çapadan başka bir şey olarak görmüyordu."

"Bu yüzden mi sırtında bir denizci pusulası var?"

Yutkundum ve bakışlarımı kucağıma indirdim. "Bu yaptırdığım ilk dövme idi. Onun şu cümleyi söylediğini duydum. 'Erin, sen bir çapasın. Sen limanda kalmaktan mutlu olan lüks bir gemisin. Ben ise bir yelkenliyim. Rüzgar beni nereye götürürse oraya gitmek istiyorum. Ve seninle hayatta hiçbir yere gidemeyeceğim.' Gözyaşlarımı sildim. Terk edilmiş küçük kız hâlâ içimdeydi.

Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Ailenizden ayrılırken tüm bu metaforları kullanmak büyük bir aptallık."

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım. "O kadar şiirseldi ki haklı olmalı diye düşündüm." Parmaklarımı birbirine doladım. "Üniversitede birkaç maaş çeki aldıktan sonra bu pusulayı gördüğümde, istediğimin bu olduğunu biliyordum."

"Kendinize her yöne yelken açabileceğinizi hatırlatmak için mi?"

Düşünürken dudağımın içini çiğnedim. Pusulayı birkaç dakikadan fazla düşünmemiştim ki randevumu aldım ve resmi yere bıraktım. "Hayır. Annemle birlikte olmak için eve döneceğimi biliyordum ama istersem her yere gidebileceğimi kendime hatırlatmak istedim. Nereye gidersem gideyim bu benim seçimimdi, birileri bana çapa olduğu için değil."

Büyük ellerinden biriyle ellerimi kavradı. "Sen benim çapam değilsin."

Duygularım içimde kabardı, ta ki derim çok kadar. Şaşılacak bir şey yok. Naomi'nin sözleri aklımdan çıkmıyordu. Stetson'ın ona inanacağı ve beni terk edeceği korkusu sürekli bir yoldaşım olmuştu. Ama o buradaydı. Benim yanımdaydı. "Sanırım babamın terk edilmişlik duygusu dışında bana bıraktığı tek şey boktan klişelerdi."

"Sen ve ben bu işin uzun soluklu olması için varız." Eğildi ve yüzümü ona doğru çevirdi. "Aşk her şeyi yener. Bana merhaba dedin."

Bir kıkırdamayı bastırdım. Yaklaşan kavgamız dağıldı. Geçmişim yüzünden başka türlü davranmasını bekliyordum ama o kendi geçmişi yüzünden başka türlü davranıyordu. "Sanırım bunu akışına bırakmamız gerekiyor, o yüzden çeneni kapa ve beni öp."

"Oof, bebeğim. Bunlar iki iyiydi." Ağzıma sahip oldu ve koltuğunu gidebildiği kadar geriye çekerken kucağına tırmanmam sadece birkaç saniye sürdü.

İçeri girebilirdik ama taksideki bu an sadece ve sadece bizimle ilgiliydi. Dışarıdaki dünya bekleyebilirdi.

On altı

Stetson

Kliniğin küçük bekleme odasındaki sandalyelerde iri yarı bir oduncu gibi kambur duruyordum. Lyric bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. Taytının üzerinde çizgi roman panelleri vardı. Belinden düğümlenmiş eski bir Coal Haven Drillers gömleğimi ve siyah Converse spor ayakkabılarını giymişti.

Emery kliniğin geri kalanına açılan kapıdan başını uzattı ve bize gülümsedi. "Geri gelin."

Üçümüz küçük bir muayene odasına doluştuk. Neden ben yaşlandıkça bu odalar daha da küçülüyordu?

Emery Lyric'in bilgilerini ve kilosunu toplarken ben de başka bir sandalyeye oturdum. Sonra Emery Lyric'in geçmişini toplamak için bir tabureye tünedi. Sanki bebek yapmak samimi değilmiş gibi, bu bizi ilişkimizin başka bir seviyesine taşıdı.

Emery milyonlarca soru sorduktan sonra, "Tamam," dedi. "Dr. Abdallah hemen geliyor." Durakladı ve gülümsedi. "Şimdi gerçek mi oluyor?"

"Birazcık," diye itiraf etti Lyric. "Ama bu garip. Karnımı daha tok hissediyorum ama alışkanlıklarımı biraz değiştirmek dışında, alkol almamak gibi, kendimi farklı hissetmiyorum."

Emery gülümsedi, yüzünde nostaljik bir ifade vardı. "Avery ile beş aylık olana kadar göstermedim. Altı ay boyunca normal önlüklerimi giydim ve küçük, sevimli bir göbeğim vardı. Sonra bom. Son iki aydır plaj topu göbeği. Diğer üçüneyse göbeğimi çıkarmak zorunda kaldım.

Annelik önlükleri daha önce ve daha önce. Sonra da bu." Gözlerini devirdi ama sırtışı yerinde kaldı. "Ama Holden, Henry'den çok daha uzun ve büyük, bu yüzden deneyim farklı."

"10 kiloluk bir bebeğe mi hazırlanıyorsun?" Sohbeta başka türlü katkıda bulunamayacağımı düşünerek sordum.

Emery güldü. "Şaşırmazdım." Ayağa kalktı ve bir dolap çekmecesini karıştırdı, ardından muayene yatağının üzerine solmuş bir kumaş serdi. "Bu ziyaret tam bir muayene olacak ve Dr. Abdallah hemen bazı tahliller de yapmak istiyor. Ayrıca kalp atışlarını da dinlemeye çalışacak. Sizinle işi bittikten sonra, bazı yeni ebeveyn eğitim materyalleri ile geri geleceğim. Size söylemeyi unutursam diye söylüyorum, eğer ayrılırsanız ve sorularınız olursa beni arayın."

Odaya kendi kapanmıştık. Lyric dizlerini tokatladı ve ayağa kalktı. "Sanırım üstümü değiştireceğim. Sınavı yaparken burada olmak ister misin?"

"Ben zaten her şeyi gördüm." Sesim hırçınlaşmıştı; şimdiye kadar bulunduğum en az seksi yerdeydik.

"Etrafta başka biri varken tam ışıktadır." Yüzünü buruşturdu. "Sanki rahatsız olmama ihtimali varmış gibi konuştun."

"Beni nerede istiyorsun?"

Giysiyi kendine doğru sardı. "Al. Ama sakın bakma." Yığının içindeki en beyaz kumaşı havaya kaldırdı. "Üzerimde bir çarşaf olacak ama kırım yataktan sarkacak."

"Dikizlemek yok. Söz veriyorum."

O soyunup muayene bornozunu giyerken ben başımı eğip telefonumda geziniyordum. O yerleştikten kısa bir süre sonra Dr. Abdallah içeri girdi, uzun elbisesi beyaz laboratuvar önlüğünün altında sallanıyordu. Lyric'i sanki dün işte karşılaşmamışlar gibi selamladı ve bana kendini tanıttı. Bu ilk tanışmamızdı. Dr. Abdallah benden birkaç yaş büyüktü ama ailesiyle birlikte bu iş için Coal Haven'a taşınmıştı. Onu etrafta görmüştüm. Doktorlar bizim küçük kasabamızda ünlülere benzerdi.

Daha fazla soru vardı ve Dr.'a kadar sanki hiç var olmamış gibiydim. Abdallah, Lyric'e muayene için odada bulunmamın sorun olup olmadığını sordu. "İyi olduğunu söyledi," diye cevapladı Lyric.

Doktor bana gülümsedi. "Tamam o zaman. Hadi başlayalım."

Tüm bu süre boyunca telefonu kaydırma işini yaptım ama baktığım on günlük hava tahminine ya da eski bir sınıf arkadaşımın gönderdiği tatil fotoğraflarına dikkat etmedim.

Dr. Abdallah battaniyeyi Lyric'in karnının altına kaydırıp küçük bir cihaz çıkardığında telefonumu bir kenara koydum. İçimde gergin bir bekleyiş vardı. İşte o an gelmişti.

". Bebeği dinleme zamanı." Doktor benim görebileceğim şekilde kendini eğdi ama hepimiz dinlemeye hazırдық. Asayı hareket ettirirken konsantre oldu.

Sabit bir *vin vin vin* sesi odayı doldurdu. Sevinç beni daha dik oturttu. Bu mıydı?

Dr. Abdallah Lyric'e gülümsedi. "Bu senin kalp atışların. Bebeğinki çok daha hızlı olacak." El cihazını hareket ettirmeye devam etti. "Bu aşamada bebeğin kalp atışlarını duymak zor olabilir. Bu fetal Doppler'ler harika, ancak sınırları var. Bunun yerine kalp atışlarını *görmemiz* gerekebilir. Lilith'i arayacağım."

Lyric bana bir bakış attı. "Ultrasonları yapan teknisyen o."

"Size hemen ulaşabilir, ama ulaşamazsa, ayıracak vaktiniz var mı? Ya da her zaman bir randevu ayarlayabiliriz."

Lyric bana baktı. Randevuyu izin gününde almıştı, böylece işe dönmek için muayene odasına girip çıkmak zorunda kalmayacak ve sonrasında bir şeyler atıştırıp öğrendiklerimiz hakkında konuşabilecektik. Görevlerimi yerine getirmek için normalden daha erken kalkmışım.

"İhtiyacın olduğu kadar zamanım var." Kar fırtınasının ortasında doğum yapma cüretini gösteren sığırlarla ilgilenmek için acele ederek Lyric'i hayal kırıklığına uğratmıyordum.

"Tamam." Dr. Abdallah cihazını bir kenara koydu. Lyric'in karnını örtmesine yardım etti ve oturması için ona elini uzattı. "Ultrasondan sonra buraya geri geleceksin, sonra Emery doğum öncesi bilgilerle gelecek." Sıcak kahverengi gözleri arkadaş canlısıydı ama bakışları ben ve Lyric arasında gidip gelirken araştırıyordu. "Herhangi bir sorunuz var mı? Endişeleriniz?"

Başımı salladım.

Bir sürü sorum vardı. Bu normal miydi? Her şey yolunda mıydı? Bu Lilith ne yaptığını biliyor muydu? Ultrason teknisyeni gerçekten tanımadığım başka bir kişiydi. Buraya iş için taşınmıştı.

Ama soruların çarpışması sadece yeni baba endişesiydi ve Lyric güneşli bir günde yeşil çimlerin üzerine yayıldığında benim yaşlı Pyrenees'im kadar yumuşak görünüyordu.

Doktor odadan çıktıktan sonra Lyric giyindi. Beni uzun bir koridordan geçirdi, laboratuvarı geçti, teknisyenlerden birine el salladı ve üzerinde Radyoloji yazan bir kapının diğer tarafındaki ayrı bir bekleme odasına götürdü.

Birkaç dakika sonra, Lyric'in yaşlarında bir kız, yüzünde bir sırıtışla çıkageldi. "Hazır mısın, Lyric?" Bakışlarını bana çevirdi, ben ayağa kalkarken gözleri ihtiyatla parlıyordu. Teknisyenin boyu 1.80'in biraz üzerindeydi. Onunla kıyaslandığımda, fasulye sırtığından atlamış ve altın yumurtamın kimde olduğunu öğrenmek isteyen biri gibi görünüyordum.

"Bu Stetson," dedi Lyric çabucak. "Benimle birlikte."

Lilith'in korkusu azaldı ama yok olmadı. Benden uzun birinin yanında nadiren bulunuyordum ve eğer öyleyse de bu sadece bir ya da iki santim farkla oluyordu. İnsanlar benim yanımda tedirgin oluyordu. Uzun süre bunun soyadımdan kaynaklandığını düşünmüştüm ama boyumun başkalarının gözünü korkuttuğunu fark ettiğimde hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım. Bu konuda bir şey yapamazdım ama aynı zamanda hayatımdaki her şey ailemden kaynaklanmıyordu.

"Merhaba Lilith. Bugün ultrason dünyasında işler nasıl gidiyor?"

Biraz daha rahatladı. "Güzel. Geri gelin." Bizi duvarında bir ekran olan loş bir odaya götürdü. "Lyric, sen yatağı al. Stetson, yanında bir sandalye var." Lilith'in arkasında oturduğu makine onu bir heykelcik gibi gösteriyordu.

Lyric ve ben bakışlarımızı duvardaki monitöre diktik. Küçük beyaz bir ok ekranda yakınlaştırmayı yapıyordu.

"Şu küçük külçe" -Lilith bir düğmeye dokundu- "bebek." Makinenin üzerindeki yuvalardan birinden bir resim çıktı. "Sabit titreşimi görüyor musun?" Sırıttı. "Bebegin kalp atışı."

Gözlerimi minik, nabız gibi atan organdan ayıramıyordum. Bebek Barron bir insandan çok bir fıstığa benziyordu ama oradaydılar.

Bir bebek.

Bu resmi görmek neden şimdi her şeyi ciddiymiş gibi gösteriyordu? Sanki Lyric ve ben derin bir bokun içinde değilmişiz gibi. Ama nedeni buydu. Karnındaki bir fasulye için.

Lanet olsun, baba olacaktım.

Lyric elimi sıktı. Ne zaman tutmuştum?

Lilith çürük siyah-beyaz bir fotoğrafı salladı ve Lyric'e karnını silmesi için bir havluyla birlikte uzattı. "Siz ikiniz Dr. Abdallah'ı görmeye gitmeye hazırsınız. Emery'ye geri döneceğinizi haber vereyim. Aynı muayene odasına girebileceğinizi söyledi."

Lyric'le birlikte odadan çıktım, hâlâ şaşkındı. Resme bakıyordu. "Bu gerçek."

"Biliyorum. İnanılmaz."

Kıkırdadı. "Başımı döndürüyor."

"Başımı döndürüyorsun." Bir klinik koridorunun ortasında olmamız umurunda değildi. Onu kendime çektim ve sağlam bir öpücük için dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Seni seviyorum."

Koridorun sonundan gelen bir gıcırta dikkatimi çekti.

Krystal.

Gözlerinde yaşlar parladı ve dinlenme odasına daldı. Lanet olsun. Krystal'ı incitmek istememiştim ama çok uzun süre devam etmemize izin verdiğim için hâlâ duygularıyla baş etmeye çalışıyordu. Ve bu duygular Lyric ve bana da yansıyor.

Lyric iç çekti. "Başkalarının tepkileriyle uğraşmadan kendimize ait tek bir önemli anımız olamaz mı?"

"Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil."

"Bir kısmı öyle." Bir kolumu omzuna doladım. "Ama her zaman böyle olmayacak."

Yürürken Lyric bana baktı. "Söz mü?"

Kırılğanlığı o anı kesti. Şaka yapmıyordu. O tek kelimedeki mizah yoktu. Ailem yüzünden, eski sevgilim yüzünden, benim kim olduğum yüzünden yaşadığı sorunların devam etmeyeceğine dair söz vermemi istiyordu.

"Söz veriyorum." Kendimden emin olmadığım tek zamandı.

* * *

Lirik

"Demek Bebek bu?" Annem fotoğrafı iki eliyle tutarken onun tam bir büyükanne gibi davrandığına tanık oldum. Yüz ifadesinden, bu bebeğin ondan asla *hayır cevabını* duymayacağı anlaşıyordu.

Stetson kasaya yaslandı. Kapı açılırken üzerindeki zil çaldı.

Annem yukarı baktı. "Hattie. Gel de torunuma bak."

Hattie yüzünde sevinç ifadesiyle yanıma geldi. Torunlarıyla etkileşim içinde olan yetişkinlerin yanında pek bulunmamıştım. Babamın anne ve babası daha yaşlıydı ve yıllar önce babamın annemle benim ne kadar zehirli olduğumuzu anlatmasını dinledikten sonra vefat etmişlerdi. Annemin ailesi de ben doğmadan önce ölmüştü. Bekar bir anne olmaktan bu kadar korkmasının bir nedeni de buydu.

Stetson'la aramızdaki işler yolunda gitmeseydi de aynı şeyleri hisseder miydim? Annem vardı ve bu bana hamile olduğunu öğrendiğinde sahip olduğundan daha fazlaydı.

Hattie gülümsedi ve başını kaldırıp fotoğrafa baktı. "Tebrikler. Liam'ı yeni bebek fotoğrafları için o kadar çok sıkıştırdım ki mağazaya girer girmez telefonunu çıkarıyor."

Annem ve Stetson kıkırdadılar. Naomi'nin dükkânını kapatmaya çalışmasından sonra Hattie artık Barron'la ilgili hiçbir şeyi umursamıyordu. Dükkân sahibi Liam'la kaynak dekorunu satmak için ortaklık kurmuştu; Barron'a tahammülü bu . Yine de Stetson'a karşı düşmanlık beslememesine şaşırmadım. Ailesi onu ne kadar üzmüş olursa olsun, ona karşı kin beslememesini sağlamak için çalışacaktı.

"Misafirin varsa, seni sonra yakalarım." Hattie sırtıırken başını eğdi. Başını eğme şeklinden dolayı uzaktan onun olduğunu her zaman anlayabilirdim.

"Hayır," dedim. "Stetson ve ben kalmıyoruz. Anneme resmi göstermek ve doğum tarihi hakkında bilgi vermek istedik." Mart, hesapladığım gibi.

"Arkandan kilitleyeceğim." Stetson ve ben kapıya doğru ilerlerken annem anahtarlarını aldı. Perşembe günüydü ve ikimiz de çalıştığımız için geleneğimiz aksamıştı ama annem her hafta bana sorun olmadığına dair güvence verirdi.

Ailenizle birlikte yeni gelenekler başlatmanın zamanı geldi. Ortalık sakinleştiğinde, Perşembe akşam yemeklerinde bir araya gelmeye devam edebiliriz.

Suçluluk duygum yerini beni yuvadan saldığını fark etmeye bırakmıştı. Kapıda anneme hızlıca sarıldım.

"Şimdi ne olacak?" Stetson pikaba bindikten sonra sordu.

"İsla'da çiftçi pazarı var ama ben bu fıstığı göstermek istiyorum." Fotoğrafı işe götürüp Joan'a ve diğer iş arkadaşlarıma gösteriyordum. Karnımdaki minik yumrunun fotoğrafına bakmaktan kendimi alamazdım.

"Birkaç arkadaşını davet et. Ateşi yakıp seni yalnız bırakabilirim."

"Kızlar gecesi gibi mi?"

Başını salladı ve şapkasının kenarını düzeltti. "Elbette. Yani Holden ve Emery'yi davet edebiliriz ama ikisi de gelirse çocukları da getirmeleri gerekir. Onları seviyorum ama yetişkinlerle de vakit geçirmek sorun değil."

Düşündükçe bu fikir daha da iyi geldi. Orası benim de evimdi ve onu terk edemezdim. Ama hâlâ üzerinde çalışmam gereken büyük bölünme vardı. Tüm grupla sohbet etmek ve katılımı Liam'la kimin arkadaş olduğuna göre belirlememek istiyordum. Benim için bu, Isla'nın orada olup olmaması anlamına geliyordu. Liam ile etkileşime girmedi. Aralarında birkaç yıl vardı ve Kennedy ile arkadaş olsa da tam olarak arkadaş değillerdi.

Ama Isla'nın bu akşam çiftçi pazarı vardı. Emery müsait olur muydu? "Aspen'i de arayabilirim. Belki Kennedy ve Laney de gelebilir. Nora?"

"Kim olursa olsun." Isla'yı sormasına gerek yoktu. Adam Barron lojistiği konusunda benden daha bilgiliydi. "Akşam yemeği yemek ister misin yoksa sadece şekerleme mi kızartalım? Yoksa alt kattaki barı mı kullanmayı tercih edersin?"

Bodrum katını sevmiştim. Dünyaya kapalı hissettirmeyen bir dış kapısı vardı ama evinin yaşam alanı yeterince genişti. Ana katın ötesine geçmeye pek ihtiyacım yoktu.

İçini olduğu kadar dışını da seviyordum ve arkadaşlarımı davet etmiyordum. Bunu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Ateş çukuru kulağa eğlenceli geliyor." Telefonumu çıkardım ve bir grup mesajı gönderdim. Hiçbirinin gelebileceğinden emin değildim. Kennedy ve Aspen muhtemelen yarın ders vermek zorundaydı, Delaney tavuklarıyla erken kalkıyordu ve Emery hamileydi, dört çocuğu vardı.

Cevaplar hemen geldi. Emery çekildi. **Üzgünüm, okul gecesi draması. Neden yatmadan beş dakika önce ev ödevinden bahsetmiyorsun? Davet için teşekkürler.** Gözlerini devirdiğini ve hafifçe sırttığını hayal edebiliyorum.

Kennedy cevabını ayrı olarak gönderdi. **Orada olmamın sorun olmayacağından emin misin?**

Anlaşılabilir bir tepki. **Stetson bizim için ateş yakmayı teklif etti. Rica ederim.** Ve eğer söz hakkım olsaydı her zaman olurdu.

Bu süregelen bir sorun değil miydi? Bilinçli düşüncenin hemen altında, hiçbir söz hakkım olmadığı, Stetson'ın yaşam düzenim üzerinde gücü olduğu endişesi vardı.

Bu endişelerden kurtuldum. Endişelerim eninde sonunda bu evle ve benim için önemli olan insanlarla ilgili deneyimlerimin altında kalacaktı. Stetson ve ben hayatımızı birlikte yaşadıkça, aramızdaki bu şeye daha çok güvenecektim.

Üst kattaki çamaşır dolabına gidip, hava soğursa diye fazladan battaniye aldım. Pencereden dışarı baktım. Stetson sandalyeleri yerleştiriyordu. Beş tane.

Isla'yı dahil etmemekten nefret ediyordum. Bu kan davası benim değildi. Ona bir mesaj gönderdim. **Kızları çağırıyorum. Laney, Kennedy ve Nora. İşiniz bitince uğrayın.**

Orada. Isla'nın dahil olmadığı gruplarla takıldığımda suçluluk duygusu beni pek rahatsız etmezdi. Garipliklerden ve olası dramlardan kaçınmayı tercih ediyordu. Annesinin kızı olmak, destekleyici kadınlarla çok fazla birliktelik sunmamıştı. Ama burası kardeşinin yeri idi ve burada hoş karşılanmadığını hissetmesi onu öldürürdü.

Cevabı geldi. **Yumuşak bir geçiş, ama davet için teşekkürler. Kafamı yorganın altına gömeceğim ve market müdürü olmak için hiç kaydolmamışım gibi davranacağım.**

O kadar kötü mü?

Aynı çekişme. Eskidi artık.

Daha sonra s'mores yeriz. Ona daha önce bebeğin fotoğrafını göndermiştim.

Stetson ateşi yaktığında Nora içeri giriyordu.

Eski püskü çiftlik kamyonundan inene kadar o olduğunu bilmiyordum. "Yeni tekerlekler mi?"

Gözlerini devirdi. "Colt sana motorumun yağ yakması konusunda ne kadar haklı olduğunu söyleyecektir."

"Oh, hayır."

"Oh, evet. Onu alt ettim ve o kazandı. Bu bir tavuk oyunu değildi. Bir gün motor durdu. Yağ yoktu. Artık araba yok."

"Bu berbat."

"Beni bu şeyin içinde gördüğünde güldüğü kadar değil - arabam ölmeden önce onu çalıştırmıştı."

"Colt gülüyor mu?"

"Gözlerinde," diye tısladı neredeyse ama dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Kennedy ve Laney birkaç dakika sonra, Archer'ın genelde kullandığını gördüğüm pikapla geldiler. Aspen küçük spor coupe'siyle arkalarından yanaştı.

Grubun bir kısmı kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giymişti. Gecenin soğuğu ateşin yaktığı ateşle önlenebilirdi ama Aspen süet botlar, beyaz pantolon ve boynuna atkılı doladığı örgü bir kazak giymişti. Eğer açık giyinmişse bile ben hiç görmemişim. Kot pantolonum göbeğimi çok sıktığı için yalıtımlı bir tayt giymişim.

Bu hafta sonu çalışmışım ama Isla gelecek hafta sonu benimle birlikte Bismarck'a hamile kıyafetleri almaya gidecekti. Şimdiden birkaç parça sipariş etmişim,

biraz daha bol önlüklerle birlikte.

"Selam." Fotoğrafları salladım. Herkes yığıldı.

Bu benim normalim değildi. Büyürken Isla ve ben bir çifttik ve yaşıtımız olan pek çok kız bizimle konuşmazdı. Şimdi bir grubum vardı. Arkadaşlarım. Ve hâlâ en iyi arkadaşım vardı.

Sonraki birkaç saat geçti. Stetson ateşi yakarken ara sıra bize sataşmak için uğradı ama dükkânda takıldı ve köpeklerin ikramlarımızı koklamasını engelledi. Hiçbirimiz içki içmiyorduk.

Alışveriş listemize su ve meyve suyunun yanı sıra dondurmaktan bahsettiğimiz şekerlemeleri yapmak için gerekli malzemeler de eklenmeliydi. Böyle geceler için daha hazırlıklı olmak istiyordum.

"Hepiniz bana bebek ateşi bulaştıracaksınız," diye homurdandı Laney. Stetson'ın büyükannesinin yaptığı eski bir yorganın içine sokulmuştu. Sarı atkuyruğu arkadan sarkıyordu.

"Hepiniz mi?" Nora kıkırdadı.

Laney sırttı. "Archer'ı suçla-uygun bir kelime. Ama yalan söyledim. Bebek ateşim var; ben sadece..." Nefesini dışarı üfledi. "Henüz olmadı. Ve bu sorun değil. Annem Kane'e sahip olmak için birkaç yıl uğraştı ve ben de bir kaza sonucu ortaya çıktım. Ama lanet olsun. Arazimiz, tavuklarımız, keçilerimiz var. Tabii ki sığırlarımız da. Eklemeye devam edersem, tüm işlere yardım edecek beş çocuğum olması gerekecek ve işe başlamam lazım."

Kennedy kucağındaki bordo battaniyesini düzeltti. "Çocukları ne kadar yakın istediğimizi tartışıyoruz. Oğlanlarla Ginny arasında altı yaş var. O kadar uzun sürmesini istemiyorum ama şu anda yeniden hamile kalmayı da düşünemiyorum."

Laney homurdandı. "Elleri senin üzerinde olduğu sürece, ihtimaller senin lehine değil."

Kennedy'nin şakacı kaşları hepimizi güldürdü.

Nora ellerini . "Ben bu yarışta yokum." "Sen de ben de," dedi Aspen.

"Ben de değildim ama bazen önlüğünüzü giymediğinizde yarış sizi seçer," dedim. Kahkahalar ateşi cınlattı.

Stetson bir kol dolusu odunla çıkageldi. Evimi kaybettikten sonra odun dumanı kokusundan hoşlanacağımdan emin değildim ama karavandaki yangının keskin elektrik kokusu yoktu. Bu güzeldi. Pek çok açıdan.

Çömeldi ve odunları yere bıraktı. "Kötü bir zamanda içeri girmişim gibi hissediyorum."

"Sadece kısmen senden bahsediyorduk," dedim.

Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri kırışıyordu. Ateş ışığı pürüzlü yanlarını keskinleştirmişti. İnsanların onu tanımadıklarında olduğunu varsaydıkları sert adam gibi görünüyordu. Dikkatini tekrar ateşe verdi, kasketini geriye doğru taktı ve yeni odunlar ekleyerek ateşin büyümesini yaptı.

"Stetson?"

Cameron'ın skandal yaratan ses tonu karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bakışlarım Kennedy'ye kaydı. O da Laney gibi kaskatı kesilmişti.

Stetson ayağa kalktı ve tek bir yumuşak hareketle babasına doğru döndü. "Baba. Hey, uğrayacağımı bilmiyordum yoksa krakerlere eklemek için biraz fıstık ezmesi alırdım."

Cameron'ın bakışları, sanki Stetson rafinerinin çok gizli bilgilerini ele vermiş gibi daraldı. Her zamanki mükemmel dikilmiş kömür grisi takım elbisesi ve kovboy çizmeleriyle işten yeni gelmiş gibi giyinmişti. "Neler oluyor?"

Stetson rahat bir omuz silkmeyi nasıl başardı? "Lyric'in arkadaşları gelecek ve ben de onların itfaiyecisiyim."

Cameron'ın bakışları grubu taradı, Kennedy ve Laney'ye değdiğinde buz gibi sertleşti ve bana geldiğinde buz gibi oldu. Hassas bir şekilde odağını oğluna çevirdi. "Annen ve ben seninle konuşmak istiyoruz. Seni evde bekleyeceğiz."

"Ya da sabah uğrayabilirim." Ses tonu uyarı doluydu.

"Bu gece." Sözcük çok sertti, geceyi soğuk rüzgârdan daha sert kesiyordu. Çizmeli topuğunun üzerinde döndü ve çimlerin üzerinden evin yan tarafına doğru yürüdü.

Ateşin etrafına sessizlik çöktü.

"Özür dilerim," dedim, rahatsızlığı uzatmak istemedim.

"Merak etme," dedi Kennedy battaniyesini silkeleyip katlayarak. "Gitme zamanının geldiğini düşünüyordum."

"Kalabilirsiniz." Stetson'ın gülümsemesi sıkıydı. "Herhangi bir patlama yangından uzakta gerçekleşecek."

Gülümsedi. "Bizimle ilgilendiğin için teşekkürler, Stetson. Seni tekrar görmek güzel." Başkaları için, aynı kasabada yaşadıkları ve üvey kardeşiyle evli olduğu halde böyle bir şey söylemek tuhaf olurdu. Ama bu, ilk kocası hayatta olduğundan beri ilk gerçek etkileşimleri olabilirdi. "I

Umarım gelecekte daha fazla ateş yakma gecesi olur ama sabahları telaşlı olabiliyor ve benim de yatmam gerekiyor."

Laney katlanmış yorganını Kennedy'ninkinin üzerine koydu. "Öğretmeni uygun bir saatte eve götürmekle görevlendirildim. Diğer öğretmenin sokağa çıkma yasağı yok."

Aspen atkısını yeniden boynuna doladı. "Diğer öğretmen sabah teneffüs zili çalana kadar çocuklarla yüzleşmek zorunda değil." Sıcak gülümsemesi sempatikti. "Beni davet ettiğiniz için teşekkürler."

Gülümsemem gergindi. Cameron ve Naomi neden bu geceyi seçmişti? Gerçek bir sahne yaratmadan en büyük sahneyi nasıl yaratacaklarına dair bir radarları mı vardı? "Geldiğiniz için teşekkürler."

Nora bize el salladı ama ayrılırken Stetson'a acıma dolu bir bakış attı.

Yalnız kaldığımızda, bir dakika içinde ortadan kaybolan şirket için hazırladığımız tüm eşyaları işaret etti. "Bırak onları." Çenesi kömür sıkıştırarak kadar sıkıydı ama hemen dudaklarımı öptü. "Hemen döneceğim."

"Bence bu, birlikte yapmamız gereken bir konuşma." Anne ve babası buradaydı. Bu sadece çiftlik konuşması değildi. S'mores'umun yanında yediğim çikolata midemi bulandırdı. Babalık testi sonuçlarını açıkladığımızda gitmemi istemek onun fikri değildi. Şimdi de bunun dışında kalmamı isteyecek miydi? Bu, birlikte inşa ettiğimiz şeyde dev bir kırılma olur muydu?

Şapkasını doğru yöne çevirdi ve içini çekti. "Ben de öyle."

Rahatlamamı geciktirdim. Emin olmalıydım. "Beni orada istemeyecekler."

"Seni orada istiyorum." Sanki önemli bir şeymiş gibi söyledi ama ikimiz de onun ne istediğinin ailesinin düşüncelerini etkilemediğini biliyorduk. "Bu işte beraberiz."

Parti temizliği beklemek zorunda kalacaktı. Stetson her zaman bununla ilgileneceğini söylerdi. Muhtemelen Cameron ve Naomi'ye de benim için aynı şeyi söylemiştir. Ama hepimiz onun evine yığılacaktık ve Stetson ile ben onlarla yüzleşecektik. Halledeceğini söylemişti ama artık bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını bilmeliydi.

On yedi

Stetson

Çamurluktan geçerken ayaklarım sanki iki metre ince kumda yürüyormuşum gibi sürükleniyordu. Lyric'in varlığı bana güç verdi. Burası benim evimdi. Benim evim. Ailemle birlikte yaşadığım yer.

Kapıyı arkasından kapattı. Köşeyi döndüğümüzde annem ve babam yemek masasında oturuyorlardı. Annemin yüzü solgundu, ifadesi bitkin ama kararlıydı. Babam bir tabureye oturmuş, omuzları alışılmadık bir şekilde çökmüştü.

"Her şey yolunda mı?" Isla evde olduğu için mi buraya gelmişlerdi? Balyoz taktiklerine tanık olmasını istemediler.

"Hayır." Annemden kısa ve sessiz bir söz. "Burada olmak zorunda mı?"

"Evet." Lyric'i tekrar kovma konusunda geri adım atmayı reddettim. Her ne kadar ailemden tepki görmesini istemesem de, bu bizim birlikte yaşayacağımız hayattı. Birlik olmamız gerekiyordu. "Burası onun da evi."

Lyric için bir sandalye çektim, annemle babamın mantar gibi kabaran duygularından en uzaktaki sandalyeyi.

Yanına oturup kollarımı kavuşturdum. "Ne ?" Cevabı biliyordum. Uyumlu bir evlat değildim.

"Liam'la mı konuşuyordun?" Annem ancak fısıltıyı aşan bir sesle konuştu.

Ah, lanet olsun. Bir şekilde üvey kardeşim neden burada olduklarıyla bağlantılıydı ama tek neden bu değildi. Şakaklarımda donuk bir ağrı başladı.

"Evet." Ben yapmadım

daha fazla savunma zahmetine girmemeliydim. Hepimiz Liam'ın benim için kim olduğunu ve kim olmaması gerektiğini biliyorduk.

"Çocuklarının sana amca demesine izin mi veriyorsun? Hem de herkesin içinde?" Bu kez sesi titriyordu.

"Evet."

Tiksinti dolu bir ses çıkardı ve bana bakmaktan kaçındı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Lyric burada olmasaydı hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor olacaktı.

"Bize babalık sonuçlarını söylediğinde söylediğimiz hiçbir şeyi dinlemedin mi?" Babam sordu.

Göz ucuyla Lyric'in bakışlarının bana kaydığını gördüm. O çıktıktan sonra konuşmanın geri kalanını ona kelimesi kelimesine anlatmamıştım. "Anlattım. Ve sonra ailem olacak insanlar hakkında kendi kararımı verdim."

Annemin gözleri parladı. "Onunla evlenecek misin?"

Evlilik tartışmasının özel olması gerekiyordu. Heyecan yaratan romantik bir konu olması gerekiyordu. Lyric'in bakışlarıyla karşılaştım. Sonsuzluk konusunda ciddi olduğumu bilmesini istiyordum ama lanet olsun, böyle olmasını istemiyordum. "Henüz sormadım."

Annem ellerini masanın üzerine bastırdı. "Her şeyi altüst ediyor, Stetson."

Lyric'in sessiz alayı annemin bakışlarını üzerine çekti.

Öfkemi dizginleyen baraj şıştı. "Hayır anne. Krystal her şeyi alt üst etti ve sen de utanç verici bir hal alana kadar ona katlandın. Lyric'le gurur duyuyorum ve onunla olduğum kişiyi seviyorum." Onunla olabileceğim kişiyi seviyordum. Otuzlu yaşlarında, ailesinin ona yapmasını söylediği şeyleri yapan bir adam değildim. Sevdiklerimle ilgilenen, ailemin geri kalanını tanımakta özgür olan bir adamdım. Annem, "Krystal bir teşvikçi değildi," diye itiraz etti. "Hiçbir kız arkadaşın ailenin isteklerine karşı çıkman için sana baskı yapmadı. Sonra o geldi

ve tüm sağduyunuzu kaybettiniz."

"Ne hakkında?" Neredeyse bağıracaktım. "Kardeşıme pislik yapmamam için beni kandırdı mı?" Annemin nefesi kesildi ve babam gözlerini sıkarak kapattı. "Yeğenlerim mi? Ne var biliyor musun? Onlar iyi insanlar. Archer da öyle. Ve Bruce Amca bile dev bir hıyar olmamak için yeni bir sayfa açtı."

"Stetson Cameron Barron, sakın bana küfretmeye cüret etme."

"Sana küfretmiyorum." Huysuz bir genç gibi söylemişti ama annem dille azarlamayı başkalarını kontrol etmek için başka bir araç olarak kullanmayı severdi. Birinin diline polislik yapmak ve daha yüksek bir yerdeymiş gibi görünmek. "Ama sen

Ne demek istediğimi anla. Ben bir yetişkinim. Liam da bir yetişkin. Onlar da benim ailem ve etrafıma bakıyorum da, onlarla aramıza çektiğin çizgi gittikçe geriye itiliyor ve bizim tarafımızda duran insan sayısı azalıyor."

"Daha önce hiç böyle konuşmamıştın." Annem başını salladı. Sanki ona güç veriyormuş gibi babamın pazusunu sıktı.

Babam bir süre onun eline baktı. Konuştuğunda yavaşça konuştu. "Sana söyledim, sahip olduğumuz her şeyi riske atamayız."

Neredeyse huzursuz görünüyordu. Emin değildi. Bu babam değildi. Sessiz kaldım, çekici sallamasını bekledim, böylece ne kadar hasarla uğraşmam gerektiğini bilecektim.

"Bu davranışlarınızla evlilik öncesi anlaşmaya uyacağınızı garanti edemem."

Başımı eğdim. Neden isteyeyim ki? İyi bir birikimim ve yatırımlarım vardı. Lyric'in söylediğine göre, işinden kendi emeklilik fonunu oluşturuyordu. Evle birlikte benim payım yine de daha fazla olacaktı ama aşık olduğum tek kadından boşanmayı planlamıyordum.

"Her şeyi alırdın, Stetson." Babamın çenesi dişlerini birbirine geçirirken sertleşti. "Her şeyi."

Lyric'in sırtı sandalyeye çarptı. "Onun mü kesiyorsun?"

Beynim ayak uydurmakta . Beni kesmek mi? Neyden?

"Arazimiz, bu çiftlik, *nesillerdir* ailemize ait." Babamın sesi jilet gibi keskindi. "Babam buranın bakımı için beni görevlendirdi."

Neden onun kadar önemsemediğimi düşünsün ki? Yatırım yapmadığımı? "Yürüyecek yaşa geldiğimden beri sana yardım etmiyor muyum? Burası benim hayatım." Burayı hayatım haline getirmiştım. Onları hayatım yapmıştım. Zonklama, basınçlı bir baş ağrısı başlayana kadar yayıldı.

Babam başını salladı. "Nasıl başladığını biliyor musun? Bir boşanma ve birkaç parça arazi kaybediyoruz. Bir boşanma daha ve bir çeyreklik daha gider. Belki iki? Petrol kuyularından gelen gelir bölüşülür. Kuzenin dört çocuklu bir kadınla evlenir. Sonra ne olur? Holden öldüğünde ikisi de pay alacak mı?"

"O zamana kadar bunu bilecek durumda olmayacaksın. Neden umursuyorsun ki?" Ses tonum hayal kırıklığımla birlikte yükseldi.

Babam parmağını masaya sapladı. Lyric sıçradı ama babam neyse ki onu görmezden geldi. "Ben de bir keresinde neredeyse her şeyimi kaybediyordum. Ailem bana zor bir ders verdi ve ben... ben de aynısını senin için yapıyorum."

Ders neydi? Annemle kalmıştı. Liam'ın annesini o kadar kötü, o kadar alenen aşağılamıştı ki, araba kullanamayacak kadar perişan olmuş ve kaza yapmıştı. O ve annem.

"Onu seviyordun," dedi Lyric, ses tonunda hafif bir suçlama vardı.

Çok iyi tanıdığımı sandığımı iki insana baktım, ihanet acı ve öfkeyle karışıktı. Bu doğru olamazdı.

"Liam'ın annesine aşkıtın," diye devam etti Lyric. "Ama boşanamazdınız, yoksa her şeyinizi kaybederdiniz. Ailen-"

"Yeter," dedi annem.

Lyric'in bıraktığı yerden devam ettim. Onca yıl önce ne olmuştu? Sonuçlarını biliyordum ama gölge neden bu aileyi boğuyordu? "Annemi terk edecektin ve ailen bunu yasakladı mı?" Büyükbaba Barron öldükten sonra babam yönetimi devraldığında, Barron Çiftliği'ni bir petrol kuyusundan daha sert bir yumrukla yönetmişti. Ben farklı olmaya kararlıyım ama babam da benim aynı şeyi yapmamı istiyordu.

"Her evliliğin zor zamanları vardır," dedi annem, kelimeleri yapmacıktı. "Biz üstesinden geldik."

"Çünkü mecburdunuz," diye belirttim. "Çünkü ikinizin de gidecek yeri yoktu. Rafineri neden yeterli değildi?"

"Ben karımı sevdim." Babamın çenesindeki kaslar gerildi ve ela gözlerinde bir çatışma titreşimi belirdi. O, her şeye sahip olduğı söylenerek büyütölmüş bir adamdı. Her şey onun doğıştan hakkıydı. Sonra asistanına aşık olmuş ve onu da istemişti. Neden istemesin ki? Geri kalan her şey . Ve gerçeklik ona sert bir şekilde çarpmıştı. Altın çocuktan hiçbir şeye dönüşmekle yüzleşmişti. Gözden düşmüş bir CEO, pantolonunun içinde tutamayan başka biri? Bu aşağılanma tahammöl edilebilir değildi.

Ve annem. Anlaşmaya varan ve bu yüzden boşanmada elinde hiçbir şey kalmayan kız. O da benim şu an bulunduğum durumdaydı. Tüm mal varlığı ailemdeydi. Evden başka hiçbir şey benim değildi ve okyanustaki bir ada gibi onu çevreleyen arazi de onlarındı.

Her kaybedebilirdim. Uğruna çalıştığım geleceğı. İşimi. Evime sahip olacaktım ama babam zorlamak isterse burada yaşamamı zorlaştırabilirdi. Yıkım, içimde yankılanan duygular için yeterince güçlü bir kelime değildi.

"Seni seviyoruz." Annem babamın elini sıktı ve öne doğru eğildi. "Senin için en iyisini istiyoruz ve bu o değil."

Anlık öfke beni öyle hızlı ayağa kaldırdı ki neredeyse sandalyemi deviriyordum. Lyric onu yakaladı ve beni annemin erken bir kalp krizi geçirmesinden kurtardı. "Neden bu konuda ısrar edip duruyorsun?"

Annemin bakışları bir an için Lyric'e kaydı. Sonra benimkiyle buluştu. "Daha önce açıklamıştım. İşaretleri gördüm. Onun senin hayatındaki varlığı şimdiden ailemizi parçalıyor."

"O hiçbir şey yapmıyor!" Bağırdım ve öfkemi kontrol etmek için nefesimi içime çektim. "Peki ya bebek?"

Annem doğruldu. Parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu anlamak için elini görmeme gerek yoktu. Lyric'e bakmaktan kasıtlı olarak kaçındı. "Velayet konusunu zaten konuşmuştuk."

"Öyle mi?" Lyric sandalyesinde geriye doğru itildi. Beti benzi atmıştı. Kahretsin. O geceki konuşmanın her ayrıntısını ona anlatmalıydım. "Ben ayrıldıktan sonraki birkaç dakika içinde çok şey anlattınız."

"Lyric-"

"Hayır." Elini kaldırdı. Floof mutfaktan miyavladı ve Lyric'in kargaşasını hissetmiş gibi ona doğru kıvrıldı. "Bana babalık testinden bahsetmedin. İşler yolunda gitmezse bebeği almak istediklerini söylemedin. Seninle keseceklerini ima ettiklerini söylemedin. Ve hâlâ onlara siktirip gitmelerini söylemedin." Eğilip kediye kucağına aldı, sıkıca sarıldı, gri tüyleri kollarının etrafına tutam tutam yapıştı.

"Bu iş biraz karışık Lyric," dedim, annem onu kullandığı dil konusunda azarlamadan önce araya girmeye çalıştım ve işler tepkisel olmaktan çıkıp nükleer bir hal aldı.

"Olmamalı. Anlamadığın nokta bu, Stetson. Annemin babama olduğu gibi bir zorunluluk haline gelmekten o kadar korktum ki, ailene olan sadakatin için gerekçeler ürettim. Bu bir sorun. Bunu sen de biliyorsun. Onlar da biliyor." Küçümseyici bir kahkaha attı. "Biliyorum ve bir parçası olmak istemiyorum." Bakışlarını aileme yöneltti. "İstediğinizi aldınız. O artık tamamen sizin."

Beynimin patlayacağından endişelenene kadar kan kulaklarımın arasında gürledi, ama umurumda değildi. Hayatımın tüm parçalarını bir arada tutmak için o kadar uğraşmıştım ve şimdi en büyük parça çekip gidiyor muydu? Başımı salladım. Ciddi olamazdı. Bu işte beraberdik.

Annem babamın elini bıraktı. "Bebek-"

Lyric o kadar hızlı döndü ki bir miyavlama Flooftan kaçtı. "Barron'un parası bende değil ama bu çocuk için en iyisi neyse onun için savaşacağım. Ve bu bir şey

deneyiminiz yok. Sen sadece kendin için doğru olanı yap." Yemek odasından yatak odasına doğru hızla ilerledi.

Annem bana doğru döndü. "Stetson, ona nasıl izin verirsin-"

"İkinizin gitmesi gerekiyor," dedim, sesim babamınki kadar tehditkâr ve sakindi. Lyric'le konuşana kadar hiçbir şeyin önemi yoktu.

Babam başını salladı ve ayağa kalktı. Annem karşı çıkacakmış gibi ağzını açtı ama babam elini uzattı. Birleşik bir çift. Yıllar önce onlara dayatılan bir karar sayesinde.

Onlar evden çıkana kadar bekledim, sonra da beni terk ettiğini ve kediye de yanında götürdüğünü söyleyen kadını aramaya koyuldum.

* * *

Lirik

Bir kucak dolusu tuvalet malzemesini bir bez çantaya doldurdum. Floof ayaklarıma dolandı. Duygularım karmakarışık ve bu onu da heyecanlandırdı.

Yatak odasının kapısı hafifçe aralandı. "Lyric, konuşmamız gerek."

Boş bir kahkaha attım ve hışımla dolaba girdim. "O gemiyi kaçırdın, Stetson."

"ama. Seni üzmemek istemedim."

Bir kol dolusu giysi ve bir bez çantayla dışarı fırladım. Her şeyi yatağın üzerine bıraktım. "Bana hakaret ettiklerinde beni üzüyorlar. Bu eve gelip tüm arkadaşlarımı korkutup kaçırdıklarında beni üzüyorlar. Çocuğu benden alımayacaklarına karar verebilmek için babalık testi istediklerinde beni üzüyorlar."

"Yapamazlar. Onlara izin vermeyeceğim."

"Biliyorum. Sen halledersin," dedim acı bir şekilde. Kıyafetlerimi aceleyle çantama tıktırdım, zayıflatıcı gözyaşlarım başlamadan önce öfkemi kontrol altına aldım. Göğsümün derinliklerinde ısırap mayalanıyordu ve parçalanmadan önce buradan uzaklaşmak istiyordum.

"Bebeği bizden almayacaklar." Çantamı açacakmış gibi elini çantama uzattı. Önlüklerimin arasına karışmış olan fanılalarından birini kaptım ve ona doğru fırlattım. Yüzüne çarpmadan yakaladı.

"Ne yapacaksın?" Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Gidip iş mi arayacaksın? Bunu kastettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi, sessiz sesi hayatı boyunca ailesinin istek ve ihtiyaçlarına öncelik verdiği için görmezden geldiği tüm duyguları bastırıyordu.

"Ve uğruna çalıştığın hiçbir şeyi alamayacaksın? Bir baş sığır bile mi? Bir dönüm toprak bile mi?" Her soruyu elimi savurarak noktaladım. Benimle konuştukları için üzölmüşü ama ya o? Ona bir işçiden daha kötü davranıyorlardı. Bir işçi sahip olduklarını alıp gidebilirdi ama onlar her şeyini elinden almaya çalışıyorlardı.

"Yapmayacak..." İç çekti. Küçük bir memnuniyet duygusu kapladı içimi. Kendine yalan söylemeden ve bunu bilmeden babasının ciddi olmadığını söyleyemezdi.

"O ve annen belli ki gururlarını ve itibarlarını korumak için çok şey yapmak istiyorlar."

"Zengin, değil mi? Annemle babamın o zaman nasıl olacağını bilselerdi şimdi sahip oldukları itibar için savaşacaklarını hayal bile edemiyorum."

"Çok zengin, Stetson." Adrenalinim düşüyordu. Hareket etmeye devam etmeliydim. "Tıpkı onlar gibi."

Çantayı omzuma asmıştım. Stetson'ın karanlık bakışları çantanın üzerindeki klinik logosundan karnıma doğru kaydı. "Gerçekten gidiyor musun?"

"Onlara siktir olup , ikimizin kurcalanamaz olduğumuzu söyledin mi?" Söylemediğini biliyordum ama kalbim bir kancada sallanıyordu, onu ellerinin arasına alıp kıyıya çıkarmasını umuyordum.

"O kadar basit değil." Kalbim, sazlıklara saklanıp yaralarını sarması için serbest bırakıldı. "Sahip olduğum her şey bu, Ricky."

"Yapma." Bu mahrem ismi duyduğumda hormonlarımın kararlılığını etkilemesine engel olamadım.

"Bir gelirim olmadan sana ve bebeğimize bakamam. Pikap bile çiftliğe ait."

Onları satın alabilirdi. Yoksa biriktirdiği petrol parası çok mu kıymetliydi? "O zaman sanırım hepsi bu kadar."

"Bu o değil." Üzerimde yükseliyordu. Kendimi onun gücüyle kundaklamak istedim. Ailesiyle başa çıkabileceğine inanmak istedim. Üstesinden geleceğine. Beni idare etmeyi ertelemesine izin vermeyi reddettim.

"Bu bebek etrafta koşuşturan başka bir küçük Barron olmayacak." Sanki bu konuyu kendime saklıyormuşum gibi değildi. Benim sessizliğim Stetson'inkine hiç benzemiyordu.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Bak, çocuk doğmadan önce evlenmeyecektik ve bu bebeğin bir Barron olarak doğacağını varsaymıyordum." Şişen karnımı ovuşturdum. "Bu bebek Finnegan. Babası sensin. Onun hayatının bir parçası olmanı istiyorum. Ama o bir Barron olmayacak. Bu çocuğun, çocukları olduğu gibi onları da kolayca kesen bir ailenin ismiyle dolaşmasına izin veremem."

"Kahretsin, Lyric. Çocuğu hayatımdan çıkarmayacağım. Bunu asla yapmam."

"Mesele şu ki Stetson" -kollarımı iki yana açtım ve kendimi çaresiz hissettiğim için bıraktım- "Bunu bilmiyorum. Benimle birlikte olmak yerine bu isimle birlikte gelen her şeyi seçiyorsun."

Çenesini oynattı. Diğer çantayı kaldırdım ve o da hareketlerimi takip etti, bakışları bir çantadan diğerine atlıyordu.

Kalabilirim. Bunu konuşabiliriz. Ailesiyle nasıl başa çıkacağımıza dair bir oyun planı yapabiliriz. Ama bu doğru değildi. Onu seviyordum. Hem de çok. Ama ben daha iyisini hak ediyordum. Belki de üniversiteden döndüğümde onu takip etmemi engelleyen şey buydu. Aileyle birlikte büyümüştüm. Etkilerinin gücünü ve başkalarına nasıl zarar verdiğini görmüştüm.

Çocuğumuz bir çekişme içinde büyümemeli. Birlikte ebeveynlik yapabiliriz ve Naomi ile Cameron'ın müdahalelerini sınırlayabilirim. Tabii umursarlarsa.

"Seni seviyorum, Stetson." Kelimeleri söylerken neredeyse boğuluyordum. Sinir krizimi dizginlemek çok fazla enerji tüketiyordu. Onu çok seviyordum ama bunun yeterli olmadığını öğrenmişim. "Ama onlarla olan zehirli ilişkiye katlanmayı reddediyorum." İlişkiler söz konusu olduğunda temkinli olmam ve güven eksikliğim için babama teşekkür etmeliydim. Bu beni ne kadar kalp ağrısından kurtarmıştı? Bu gecenin neden olduğundan daha fazla mı?

"Buraya adımını attığından beri kapıdan çıkıp gitmeye hazırsın."

Konu değişikliği, çalışmadığım bir sınav gibiydi. "Ne?" "İki bez çanta. Birkaç aydır buradasın, Lyric. Sen burada yaşamak. Yine de sahip olduğun tek şey bu." Floof'u işaret etti. "Kedinin eşyaları senin eşyalarından daha fazla yer kaplıyor."

Kafa karışıklığı, gecenin yıkımını neredeyse hafifletiyordu. "Hepsini yangında kaybettim."

"Bir şeyler almak için seyahatler yaptık. Sana bir şeyler almayı teklif ettim. Yeniden dekore etmekten bahsettik. Misafir odasındaki hiçbir şeyi yerinden oynatmadın. Bir bahane bekliyordun."

"Ne için bir bahane?" Sertçe söyledim. Neden bunu bana karşı kullanıyordu? Ailesini idare etmeyi reddettiği için gidiyordum. Onlara söz geçirebilen tek kişi oydu, onlar olmadan da başarılı olabileceğimize inanmak yerine gözünü onların sallandığı havuçtan ayırmaya korkuyordu.

"Gitmek için." Dişlerini sıktı, ifadesi daha kararlı hale geldi. "Sana asılmamam benim suçumken benimle birlikte olmak istemen kolaydı. Ama sen de tıpkı çıktığım diğer kızlar gibisin."

Soğuk damarlarımda dolaştı. Beni nasıl eski sevgilileriyle kıyaslar?

"Farklı olduğunu düşünmüştüm ama benimle kalmaya istekli değilsin.

Zor zamanlar boyunca. Bir zorunluluk olmak istemedin mi, Lyric? Ben de onlar için değişmediğimde bir kızın daha bana bağırmasını istemedim. Ama işte buradayız."

Nefesim odanın içinde yankılandı. Birlikte olmak zorunda hissettiği biri olduğumu ima etmesine mi yoksa beni Krystal gibi biriyle kıyaslamasına mı daha çok kızmıştım? Onun hakkında tamamen haklı olan eski sevgilisi. Belki de bu daha çok canımı yaktı.

Gitmem gerekiyordu. Gözlerimi kırptırdım ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Bunları yükleyeceğim ve Floof'u almak için geri döneceğim."

Tiksintili bir ses çıkardı. "Kediyi bırak. Yerleşin, sonra onu bırakabilirim."

Bu kadardı o zaman. Floof'u almak eve geri dönmek demekti. Stetson'ı tekrar görmek demekti. Kalbim zaten kırıktı. Onu olduğundan daha fazla kırmama gerek yoktu.

Ama kedim olmadan ayrılmak, gerçekten de tek başıma olduğum anlamına geliyordu. Gidecek hiçbir yerim yoktu ve oraya ulaşmak için sadece kendim vardım.

On sekiz

Lirik

Yerde kar birikmemişti ama tanecikler tenime deędikęe eriyordu. Zelda hâlâ boş olan üst kattaki dairenin kapısını açtı. Kısa kıvrıcık saçları kabarık paltosunun yakasından dışarı taşmıştı. Ben de daha ağır olan ceketimi giymiştim. Stetson'dan ayrıldığımdan beri bir haftadır hiç ısınmamıştım.

İçeri girdim ve çantalarımı kapının yanına bıraktım. Annem sayesinde üçüncü bir çanta daha eklemiştim. Küçük eşya yığınım, Stetson'ın geçen hafta ayrılırken söylediği şeyi vurguluyordu.

Isla arkama doluştu, temiz ama boş alanda kar izi bırakmamak için botlarından çıktı.

Zelda anahtarları ve birkaç formu mutfak tezgâhının üzerine koydu. "Devam et ve bunları doldurabildiğin kadar doldur. Kapının yanındaki kutuma bırakın."

"Teşekkürler Zelda." Tezgâhın üzerindeki düzenli yığına bakarken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Kendi evim. Sevinçli bir dönüm noktası olması gereken şey beni boş ve acılı bırakmıştı.

Zelda gitti ve ben bir nefes verdim.

"Hâlâ çok şirin." Isla ellerini polar montunun ceplerine soktu. Stetson'dan ayrıldığımdan beri pek konuşma fırsatımız olmamıştı. Hafta sonu çalışmıştım ve gece boyunca o kadar çok kan almaya ve test yapmaya gitmiştim ki uyuyabildiğim zamanlarda uyumak zorunda kalmıştım.

Bir ayrılık için en iyi durum senaryosuydu. Hayatımın nasıl çöktüğünü düşünemeyecek kadar yorgun ve meşguldüm. İş beni başka şeylerle meşgul etmişti.

İnsanların ciddi sağlık sorunları var ve ben kendim için tüm gün yerine günde sadece iki ya da üç kez ağlıyordum.

Haftanın ilk yarısını iyileşmekle, sonra da bu daireyi ayarlamakla geçirdim. Aradığımda Zelda iki müstakbel kiracının çıkmadığını söylemişti.

Bugün şanslı günün.

Yaşasın.

Stetson'dan ayrılırken annemi aramıştım ama motele yerleşmiştim. Geç olmuştu ve evi çok küçüktü. Tek başımaydım. Tıpkı her zaman olacağımı varsaydığım gibi.

Alt dudağımı çiğnedim, acı gözyaşlarımı yakıp yok edene kadar dişlerimin baskısını arttırdım.

"Konuşmak ister misin?" Isla hikâyeyi anlatmam için beni zorlamamıştı. Muhtemelen ailesiyle Stetson arasındaki gerginliği hissetmiş ya da neden gittiğimi anlayacak kadar kulak misafiri olmuştu.

"Hayır." Gözlerimin arkası tekrar acıdı. Burnumu çektim ve yeni evimi inceledim. "Evet? Otur da konuşalım."

Kuşkuyla boş oturma odama ve masa ya da sandalyesi olmayan mutfığa baktı.

İçimden kahkahalar fışkırdı ve o da kıs kıs güldü. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Durum saçmaydı, kalbim kırılmıştı ve hem gülmek hem de ağlamak mümkündü.

Çantalarımın yanına yere çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Peki, ne biliyorsun?"

"Çoğunu anlayabiliyorum çünkü." Benden birkaç adım ötede yere çöktü. "Gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir şey yok. Stetson'ın etrafında olmak imkânsız. Pazardaki satıcılardan birinin Stetson'ın Joss'u azarladığını duyduğunu söylediğini duydum. Rattler'dan yemek sipariş ettim ve Remington onun iyi olup olmadığını sordu. Odaya girdiğimde annem ve babam sus pus oldular. Ne yaptılar ki?"

"Tam da onlardan beklediğim şeyi yaptılar," dedim Isla'nın alınmayacağını bilerek. Ahşap döşemenin damarlarını takip ettim. Gerçek ahşap değildi ama güzel görünüyordu. "Stetson da öyle."

"Oh, hayır. Çok üzgünüm, Lyric."

Şaşırmaması aşırı tepki verdiğim yönündeki endişemi hafifletti. Hikaye içimden döküldü. Her şeyi anlattım. Naomi ya da Cameron'ın Isla'nın o doğmadan çok önce boşanmış olacaklarını bilmesini istediklerinden şüpheliydim ama bu bir

saklamak istediğim bir sırdı. Aile sırları nesilden nesile acı vermeye devam etmekten başka bir işe yaramamıştı.

"Büyükbabamın başa çıkması zor bir adam olduğunu duymuştum," dedi, yüz ifadesini hüzün kaplamıştı. "Ama bunu anneme ve babama yapacağını hiç düşünmemiştim. Liam'a."

Adamın zihninde, iki kuşak varisi vardı. Liam soyu ve ailenin itibarı için bir tehditti. Annesi öldüğünde, tüm aile Liam'dan ve büyükanne ve büyükbabasından uzak durma konusundaki kararlılıklarını pekiştirmişti.

"Sence..." Stetson'la aramızda geçenleri anlatmadan önce durmuştum. *Buraya adımını attığından beri kapıdan çıkıp gitmeye hazırdın.* "İlişkiyi sabote ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Isla kaşlarını çattı ve bu konu hakkında düşünmesi gerektiği için kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. "Nasıl yani?"

"Bunları sadece eşyalarım için aldığımı söyledi." Kolumu çantalara doğru salladım. "Ve Floof, ama ben yerleşene kadar ona bakmayı teklif etti." Kedimi özlemiştim. Adamı daha da çok özledim.

"Bütün eşyaların yangında kayboldu." Bakışları çantalara kaydı, gözlerindeki soruyu gizleyemedi. "Neden daha fazlasına sahip değilsin?"

İçimi çektim. Ben de aynı soruyu sormamış mıydım? Çözdüğüm cevaplar hiç hoşuma gitmiyordu. "Çalışıp çalışmayacağımızı görmek için bekliyordum. Taşınacağımı sanıyordum."

"O ilk ya da iki haftaydı," dedi usulca. Evet. "Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu hissetmedim mi?"

Bana bakmak için başını eğdi. "Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?" "Bilmiyorum." Yüzümden aşağı daha fazla gözyaşı süzüldü.

"Babam gittikten sonra sadece annem ve ben vardık. Biriyle çıkmazdı. Evlenmekle ilgilenmiyordu. Düşündüm ki..."

"Kimse ilgilenmediği için böyle olduğunu düşündün." Dizlerimiz neredeyse birbirine değene kadar yaklaştı. "Kimsenin onu ya da seni istemediğini düşündün."

Gözlerimi kırpıştırarak yeni bir gözyaşı hücumuna karşı koydum. Kulağa çocukça geliyordu. Daha iyi bilmeliydim. "Ben bir yetişkinim. Çocuk değilim."

"Hepimiz geçmişimizin yüküyle baş başa kaldık."

Ben de Stetson'a aynı şeyi söylemiştim. Onu değişmeye teşvik etmiştim. Ve o değişmeyince, ben de ayrıldım.

"Ama bu Stetson'la ilk sırada olmaman gerektiği anlamına gelmiyor." Isla beni neredeyse herkesten daha iyi okuyabiliyordu. Bu yüzden Stetson'ın

beni rahatsız etmeye devam etti. Onunla kız kardeşiyle olduğum kadar uzun süre yakın olmamıştım ama o beni okumuştı.

"Sence bunu yapar mıydı? Her şeyi bırakır mıydı?"

"Bilmiyorum. O bir çiftlik çocuğundan başka bir şey değildi. Bir Barron. Yaptığı her şey soyadımız etrafında dönüyordu. Sadece annem ve babamdan değil, Kira Teyze'den de koparıldı. Bruce amcayı kim biliyor? O zaten babamın boktan listesinde." Omuz silkti, açık ela gözleri -Kardeşi için ve benim için. "Ama Holden ve Emery var."

"Sence ona daha fazla zaman vermeli miydim?" Bu soru saatler süren uykuma mal olmuştu.

İfadesi tüm düşünceli halini kaybetmişti. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Hayır. Annem ve babam vazgeçmeyecekler. Senin hakkında kararlarını vermişler. Bu bir tavuk oyunu değil. Bu güçle ilgili. Onlar fedakârlık yaptı. Hepimiz ne kadar mutsuz olursak olalım, herkes de fedakârlık yapmalı."

Hıçkırıklara boğuldum. "Onu gerçekten seviyorum, Isla."

Beni kendine çekti, kollarını bana doladı. Ağladım, tüm hafta boyunca olduğumdan biraz daha az yalnızdım.

En kötüsü geçtiğinde başımı omzuna koydum. "Ve hala onunla bir çocuk büyütme zorundayım."

"Tek söyleyebileceğim, sizin ve bebeğiniz için elinden gelenin en iyisini yapacaktır."

Çekip gidebilseydim çok daha kolay olurdu. Her iş yerine girip onunla karşılaşp karşılaşmayacağımı merak etmek zorunda olmasaydım. "Ya..." Bitirmemi bekledi. Yüksek sesle konuştuğuma inanamıyordum. "Ya taşınırsam?"

çekildi. "Gerçekten mi?"

Gözlerimi fırçaladım ve doğruldum. "Bunu hiç düşünmemiştim. Şu ana kadar. Ama yapabilirim."

Beni dikkatle izledi. Şu anda, o sadece benim en iyi arkadaşım değildi. Bebeğimin babasının kız kardeşiydi.

"Kinci olmak için değil," diye vurguladım. "Lütfen bunu anlayın. Ama geleceği, bekâr olmayı düşünüyorum ve annemin bana burada ihtiyacı yok. Bismarck sadece bir saat uzaklıkta ve orada daha fazla seçenek var. Tüm laboratuvarlarda teknisyen açığı var, çoğunlukla gündüz vardiyasında çalışabilirim." Hafta sonları çalışacak olsaydım annem yardım ederdi. Ve Stetson. "Maaş daha iyi olur." Ve etrafım Barrons'larla çevrili olmazdı.

"şirin, ucuz bir daire bulamazsınız."

"Çok şirin ama yürümeyi öğrenen bir çocukla kapının hemen önünde dik merdivenler olmasını da istemezdim."

Elimi sıktı. "Ne yapman gerekiyorsa onu yapmalısın. İkimiz de annemle babamın son sözlerini duymadığını biliyoruz."

"Belki de öyle. Stetson onayladıkları biriyle evlenip çocuk sahibi olsaydı, muhtemelen bu bebeği zaten gözden çıkarırlardı." Kelimeler dilimde ekşidi.

Acı yüz hatlarını gerdi ama başını salladı. "Sanırım haklısın. Sürekli onların korkunç insanlar olmadığını söylemek istiyorum ama... öyle sayılırlar." Uzun, temizleyici bir nefes çekti. "Gece kamp yapabilmen için sana biraz erzak almamız gerekiyor. Bir koşu markete gidip neler varmış bakalım."

Gerçek kamp malzemeleri olurdu. Plansızlığım sabaha kadar sırtımı ağrıtacaktı ama bir yerden başlamam gerekiyordu ve o da buydu.

* * *

Stetson

Rattler'ın yerindeki yuvarlak masada tek başıma oturuyordum. Uğrayan herkese hırladım. Sienna gülümsedi ve bana doğru gelmeye başladı. Yüz ifademi göremiyordum ama o uzaklaşmıştı.

Remington yanımdaki sandalyeyi çevirdi, oturdu ve kollarını arkaya doğru uzattı. "Seni buradan kovmaktan bir bakış uzaktayım."

Ona kaşlarımı çattım. Çok acıkmıştım ama iki haftadır market alışverişi yapmamıştım. Lyric gittikten sonraki hafta sonu, babamın biçerdöver hakkında ne dediğini soran Joss'u azarlamıştım. *Eğer bu kadar önemliyse ona kendin sor. Ve seni bir daha gördüğümde o lanet traktör hakkında bir şey duymasam iyi olur yoksa tüm işimi Beulah'a götürürüm.*

Bu daha iyi olabilirdi.

O zamandan beri işimi yapmış, dondurucudan yemek pişirmiştım ve makarna ve hamburger karışımlarından gerçekten sıkılmıştım. Tarifler o kadar çok yemek yapıyordu ki, öğle yemeği için artanlar ve ertesi sabah kahvaltı için yeteri kadar yemek kalmıştı - lanet kediye yüzümden kaldırdıktan sonra.

Kimin daha çok ihtiyacı olduğunu bilmiyordum, benim mi onun mu?

"Ben parasını ödeyen bir müşteriyim," diye homurdandım. Buzlu suyumdan bir yudum aldım. Hayatımı yeterince mahvetmişim. Kırık bir kalbi alkolle tedavi etmeye ihtiyacım yoktu.

"Ödeme yapan diğer müşterileri korkutuyor. Geçen haftadan beri herkes buraya oturmaya korkuyor. Hostesi yedi kişilik bir parti için iki masayı birleştirirken yakaladım. Bu masa boştu ama senin ona ters ters bakmandan korktu."

Dudaklarımı dişlerime karşı emdim. Bu yorum beni rahatsız etti. Eğlenceli bir adamken iyi bir müşteriydim. Ne cüretle huysuz olurdum? Bana dayatılan standartlardan bıkmıştım. Kendimi koyduğum ve herkesin beklediği bir seviye. "Ben de tam gidiyordum zaten." Masadan geriye doğru itildim.

Remington siyah ayakkabısıyla sandalyemin yürüyüşünü durdurdu. "Biriyle konuştun mu?"

"Gerek yok."

Ellerini havaya kaldırdı. "Anlıyorum dostum. Ben de bazı boktan ayrılıklar yaşadım ve bazı düşüslere tanık olacak kadar çok bar ve restoranda çalıştım."

"Ve şimdi gördüğün şey bu mu?" Sandalyeme kum torbası gibi oturdum. Umursuyormuşum gibi görünmek için enerjim yoktu.

"Hayır, beni endişelendiren de bu. Genelde ayrılıkları atlatırsın. Geri dönersin, gülersin ve içersin. Sen Stetson'sın. İyi vakit geçirmek için buradasın."

"Tamam mı?" Haftanın geri kalanı için birkaç yemek sipariş etmediğime pişman oldum. Remington bana ne kadar zavallı olduğumu söylerken burada daha fazla kalıp üç farklı çeşit biftek ve patates bekleyecek değildim.

"Sanırım gerçek seni görüyoruz ve bu beni endişelendiriyor. Çünkü gerçek babana dönüşeceğini biliyor gibiydin ve bu yüzden hayattan daha büyük Stetson'a sahip olduk. Dönmüyorsun. Çıkıp çıkamayacağını bilmediğim bir durağanlığa ulaştın."

"Bana kendim gibi olmamamı söylüyorsun. Bu, bugünlerde tüm tavsiyelere aykırı değil mi?"

"Bu seni mutlu eden Stetson değil. Ama belki diğer adam da değildi."

Sertçe yutkundum. Remington bana çok benziyordu. Kendi kendine dayattığı bir zorunluluktan dolayı her zaman *açıktı*. Her şeyden önce gelen bir işi vardı ve para harcamak için geri gelmelerini sağlamak için her müşterinin kışını öpüyordu. Bu ikiyüzlülük değildi. Sadece kişiliğinin baskın bir parçasıydı.

"Bu sadece ayrılık değil." Her Şey ayrılıktı. Günlerim artık hareketleri sürdürmekle geçiyordu. Gelecekteki ailem için çalıştığımı düşünerek kendimi kandırmıŐtıım. Őafakta kalkacak, bir iş kuracak, bir ev inşa edecek ve doğru kız karşıma çıktığında -doğru kız onu bir ahırın arkasında çoktan becermemi söylediğinde- her Şeye sahip olacaktım.

Hepsine sahiptim.

Bir saat kadar önce Isla'nın bana mesaj attığı bir kedim vardı. Cevap veremedim.

"Ayrılık bana bunu gösterdi," diye bitirdim. "Hepsi bir uğrunaydı ve bana her Şeye mal oldu."

Genç hostes yaklaştı ama birkaç kabin ötede durdu, havada asılı kaldı.

Remington başını salladı ama bir parmağını ona doğru kaldırdı. "Bazı Şeyler o kadar pahalıdır ki paha bi ilemezler. Bir elmas yapmak için çok fazla baskı gerekir." Ayağa kalktı ve sandalyeyi döndürerek yerine oturttu.

Bu da ne demek oluyor?

Isla'dan gelen bir mesaj daha telefonumu aydınlattı. **Eğer senden haber alamazsam, uğrayıp Floof'u ve eşyalarını alacağım.**

Telefonu çevirdim ve "Neden onu almaya gelmiyor?" demeden önce alo demesini beklemedim.

Bir sessizlik beni karşıladı. "Biraz zamana ihtiya ı var ve evinizin neden Şu anda gitmek isteyeceği bir yer olmadığını anlamalısınız."

Bu düşünce beni yıktı. Ev onsuz aynı değildi. "İyi. Ben Őehirdeyim. Kendin girebilirsin. Kumu yeni değiştirdim ve oyuncakları oturma odasına dağıldı. Alt katta da birkaç tane var. Biz evde yokken kurutucunun üstünde uyumayı seviyor. Maması kilerdeki dolapta. Bütün kabı al, bunun için almıŐtıım. Fırçaları da kanepenin yanında." Ben televizyon izlerken tımar edilmeyi severdi.

Bir sessizlik daha geçti. Evet, kendimi duymuŐtıım.

"Tamam," dedi dikkatlice.

Sadece bunun için aramıŐtı ama telefonu kapatmasına izin vermeye hazır değildim. Lyric'ten, bir dairesi olduğunu ve yakında Floof için hazır olacağını söyleyen kısa mesajlar dışında haber alamamıŐtıım. "Nasıl... O nasıl?"

"Geçinmek."

"Arayabilir." Onun sesini duymak için daha fazla duygusal iŐkenceye katlanabilirdim. "Ona bağıracak değilim ya."

"Eminim eninde sonunda söyleyecektir. Birkaç hafta içinde bir doğum öncesi ziyareti daha olacağını söyledi. Hâlâ Coal Haven'da olan bir tane."

Öne doğru oturdum, dirseklerim masanın üstüne çarpıyordu. Isla'nın söyleyeceklerinden başka hiçbir şeye odaklanmamıştım. "Ne demek 'hâlâ Coal Haven'da'?"

"Hiçbir şey."

"İsla."

"Stetson, burası benim yerim değil."

"Yani bana söylemediğin bir şey mi var?"

Nefesi hattan dışarı fırladı. "Kahretsin. Tamam, ama dinle. Onunla konuş. *Konuş*. Evini basmayacaksın. Annemle babamı onun üzerine salmayacaksın." Sözünü bitirmesini beklerken göğsüm neredeyse patlayacaktı. "Bismarck'ta iş arıyor."

Ne sikim için? O gidemezdi. Ama beni çoktan terk etmişti. Yine de mantıklı gelmiyordu ya da gelmesini istemiyordum. "Bunların hiçbirinin onun için işe yaramayacağını söyledi."

"Koşullar değişti."

O bendim. Koşullar bendim. "Ne zaman?"

"Ben de bilmiyorum. O da bilmiyor ama oradaki doktorlara bakıyormuş. Oraya erken gitmek geç gitmekten iyidir."

"Gidiyor." Gidemezdi. Gitmezdi. Ama onu burada tutan başka ne vardı? Bir arabası vardı. Annesini ziyaret etmek sorun değildi.

"Olabilir. Onu suçlayamazsın. Burada olmak onun için kolay olmayacak. Konuşmalar ve spekülasyonlar. Yıllardır yaptığı gibi senin hayatına devam etmeni izlemek."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Siktir, Isla."

"Biliyorum." Anlayan bir insanın ağırlığıyla söyledi. "Bak, Floof'u getireceğim. İyi olacak mısın?"

Homurdanarak cevap verdim ve kapattım. Lyric taşınacak mıydı? Hayat bir partiymiş gibi devam edeceğimi nasıl düşünebilirdi? Buranın onun evi olmadığını nasıl düşünebilirdi?

Beni nasıl terk edebilir?

Üzgün kışımı hemen terk etmek istedim.

Kabinlerdeki ve masalardaki müşteriler bana kaçamak bakışlar fırlattı. Bardaki insanlar birbirlerine mırıldanıyor, sonra bana bakıyorlardı. Gitmem gerekiyordu. Ama eve gidemezdim. O lanet kedinin gidişini izlemek için etrafta olamazdım.

Evine, kadınına gidiyor diye bir kediye kıskanan adam olmayacaktım.

Peki ne yapacaktım?

Cevap sanki başından beri oradaymış gibi zihnimde şekillendi. Ve vardı da. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ama biraz yardıma ihtiyacım vardı.

On dokuz

Stetson

Holden'ın evine yaklaştığımda inledim. Misafiri vardı. Archer'ın pikabı Liam'inkinin yanına park edilmişti.

Etrafta koşuşturan çocuklar görmedim. Orada sadece erkekler mi vardı?

Bu bir şeyi değiştirdi mi? Holden'la konuşmaya gelmişim ama burada bulunma sebebsızadan değildi. Archer ve Liam bu konuda eşsiz bir kavrayışa sahip olabilirlerdi. Fazla düşünmeden arabasının yolunu tuttum ve pikabımı diğerlerinin yanına dizdim.

Büyük dükkanın kapısı açıktı. Her adamı seçebiliyordum. Colt da oradaydı. Neredeyse geri çekiliyordum. Colt pek konuşkan biri değildi ama Kira Teyze'nin çalışanıydı. Sırdaş tutacak bir tip değildi ama tutsa bile bu bir erkek olmazdı. Kontrolcü bir ağabeye sahip sert bir adamın yanında büyümek, Holden'ın babasının, Nora'nın babasının ve diğer erkeklerin hayatında olmamasının nedeni olmalıydı.

Holden'la aklımdakiler hakkında konuşmak yeterince zor olacaktı. Archer ve Liam anlaşma bozucu değillerdi ama Colt olabilirdi. Kamyonetini görseydim, yanından geçebilirdim. Muhtemelen atı Cutter'a binmişti, çünkü kar yakında ata binmeyi zorlaştıracaktı. Holden dükkânının önündeki büyük beton levhaya adımını attığında geri çekilmek üzereydim. Ben geri çekilemeden motorumun gürültüsü geldiğimi haber vermişti.

Selamlamak için çenesini kaldırdı ama hemen inmeyince başını eğdi.

Kapıyı açtım, her hareket midemi daha da burkuyordu. Bu sadece ilk adımdı. Eğer bundan korkup vazgeçersem, Lyric'ten ayrılmam doğru bir şey olacaktı. Belirttiği tüm nedenlerden dolayı ilişkimiz yürümeyecekti. Tartışmamız, onun gidişi ve boş evim bana doğru yol gibi gelmiyordu.

Güçlenerek ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. Holden botlarımdaki sürüklenmeyi ve omuzlarımdaki kamburu değerlendirdi.

"Birkaç dakikalığına eve girmek ister misin?" diye sordu. Erkeklerin sesleri ve kahkahaları bana ulaştı.

Teklif cazipti, eski Stetson olsa kabul ederdi. Ama eski Stetson her şeyi berbat etmişti ve mahremiyet ona yardımcı olmamıştı. "Hayır. Herkes duysa iyi olur. Yakında herkes duyacak."

Beni dükkâna götürmeden önce ölçülü bir bakış attı. İçeri girdiğimde konuşmalar kesildi.

Archer ve Liam sessizce beni izlediler. Yargılamayı yüzlerinden uzak tutmaya çalışıp çalışmadıklarını anlayamadım. Bakışları temkinli ama aynı zamanda meraklıydı. Colt'un kaşları çatıldı. Ayrılık sonrası ilk karşılaşmamızda selam vermek yerine hırladığımda benden uzak durmuştu. Kimse bana tahammül edememişti. Ben kendime bile zor dayanıyordum.

Holden atölyenin tezgahına yaslanmış, sanki korkmayacağını biliyormuş gibi bacaklarını uzatmıştı. "Ne var ne yok?"

Holden'ın herkesin önünde konuşacağıma dair güveni, ayrıntıları anlatmama yardımcı oldu. "Annem ve babam Lyric'le kalırsam beni her şeyden çıkaracaklarını söylediler. Ve ben hemen her şeyi bırakıp gitmeyince Lyric beni terk etti."

Liam'ın ifadesi taşa döndü. Archer'ın gözleri büyüdü ve Holden başını salladı. Artık ailemizle ilgili hiçbir şey onu şaşırtmıyordu. Her birine baktığımda, kafamda bir şeyler canlandı. Hepsi benim durumumda olmuştu. Liam daha doğmadan aileden koparılmıştı. Archer neredeyse aynıydı ve karısını Coal Haven'a kadar kovaladığında içeri alınmamıştı. Kira Teyze de Holden'ı babamla aynı şekilde yönlendirmek için elinden geleni yapmıştı.

Ve hepsi benim istediğim hayatı yaşıyorlardı.

Colt Holden'ın omzuna bir tokat attı. "Bu konuşmaya dokunmayacağım. Annenin bu tür şeyleri öğrenmenin bir yolu var ve bu işler ağaçta yetişmiyor." Büyük açık kapıya doğru yürüdü ama yanımda durakladı. "Benim işe yaramaz katkım mı?"

Her şeyi kabul ederdim, ama bir kez olsun, yalnız yıkımdan başka bir duygu içeri girdi. Merak. Colt ağzındaki baklayı çıkardı; kendi fikrini söylemedi. Başımı salladım. Boğazını temizledi. "Ben de bir kez her şeyimi kaybettim. Ve yeniden başladım. Kolay değil, ama yapılabilir ve hatta daha önce olduğunuzdan daha iyi bir adam olabilirsiniz. Bazen her şeyin elinden alınmış olması

Değişmek için tüm nedenleri örtbas etmek için kullandığın saçmalıklar." Ayrılırken botları sabit bir vuruşla betona çarptı.

Sadece daha iyi bir adam olmak için endişelenmiyordum. Sahip olduğumdan daha iyi bir baba olmak istiyordum. Büyürken gördüğümünden daha iyi bir koca.

"Tam olarak neye üzülüyorsun?" Liam sordu, sanki cevabıma göre gidecekmiş gibi bakışları kapıya odaklanmıştı. "Ailenin söylediklerine mi? Ya da Lyric'in buna katlanamayacağına mı?"

"İkisi de," dedim ve beş galonluk boş bir kovayı ters çevirip üzerine oturdum. Ellerimle yüzümü ovaladım, sanki Lyric'in bavullarıyla birlikte evimden ayrılışını gözümün önünden silebilirmişim gibi. "Böyle bir karar vermek zorunda kalmamalıyım."

"Lyric senden ayrıldığından beri," dedi Liam, ses tonundaki meydan okuma amansızdı. "Kararını verdiğini söyleyebilirim."

Dişlerimi sıktım. "Düşünmek için zaman istedim."

"Bir yolunu bulabileceğini düşündün mü?" Holden sordu.

"Evet, kahretsin. Her zaman yapabildim. En azından ben öyle sanıyordum ama başından beri onların emirlerini yerine getiriyorum." Öfke ve kararlılık kırık kalbimi zorladı. "Siktir et bunu da, onları da. Lyric'i seviyorum. Ona çok aşığım ve her şeyi ettiğime inanamıyorum. Eğer beni geri alma şansı varsa, her şeyi bırakıp gideceğim." Daha önce bunu yapmaktan bu kadar korktuğuma inanamıyordum. Yeni bir başlangıç yapmak için yeterince zamanım vardı. Lyric bunu zaten yapıyordu. Yeni hayatlarımızı birlikte kurmamızı istiyordum.

"Peki ya seni geri alma ihtimali yoksa?" Liam kollarını kavuşturdu, patlamamdan etkilenmemişti. "Lyric'in hassas bir saçmalık ölçeri var. Aileni tanıdığı için seninle birlikte yaşama şansı vermesine bile şaşırdım. Eğer bunu sadece onu geri kazanmak için yapıyorsan, bunun bir blöf olduğunu düşünecektir. Tıpkı ailenizin verdiği gibi, sadece standart Stetson kibarlığı giydirilmiş başka bir ültimatom."

Başka zaman olsa sinirlenebilirdim. İddiasını kızgınlıktan başka bir şey olarak görmeyebilirdim. Ama onun içgörüsü sayesinde kalmaya karar vermiştim. Benden nefret etmesi gereken ağabeyim ve kuzenimin benim zavallı kışımın etrafında dolanmayacağını bilerek bu dükkâna girmemin nedeni buydu.

"Bütün bunlarla işim bitti." Kelimeler ağzımdan çıkana kadar fark etmemiştim. "Benden bu kadar. Ben de buraya seninle bunu konuşmaya geldim."

Holden sırayı itti, yüzü bir şaşkınlık maskesine dönüşmüştü. "Ne?"

"Evimi satışa çıkaracağım. Lyric beni kabul ederse, onun yanına taşınırım. Ben... kahretsin, bilmiyorum. Bir yerde iş mi bulurum?" Elimi yüzümde gezdirdim. "İsla, Lyric'in Coal Haven dışında bir iş bulmaktan bahsettiğini söyledi. Ben de onunla gideceğim."

Holden bana inançsızlıkla baktı.

"Biliyorsun," dedi Archer, sesi alçak ve içe dönüktü, "babamla ilişkimiz kesildiğinde çok zor olmuştu. İlk birkaç yıl için değil. Onu satın aldıkları paraya sahipti. Ama hiç desteği yoktu. Cameron değildi. Ona ne yapması gerektiği söylenmişti ama nasıl ve neden yapacağı öğretilmemişti. Sanırım bir plana ihtiyacınız olduğunu söylüyorum. Yolculuğa çıktığınız yeni yol zorlaştığında ne yapacağınızı bildiğinizden emin olmalısınız ki aileniz zarar görmesin."

Büyükbaba Barron'un militan hassasiyetiyle yetiştirilmemişim ama yetişkin hayatımın çoğunda bir çiftlik yöneticisi olmanın avantajına sahiptim. Rafinerideki işi nedeniyle babamın öğrenmeme ve büyümeme izin vermekten başka seçeneği yoktu. Bilgi ve deneyimlerimi dışarıda, sosyal hakları olan bir işe nasıl aktaracağımı henüz bilmiyordum ama deneyecektim. "Bunu aklımda tutacağım."

"Yani öylece satacak mısın?" Holden patladı.

Evimi inşa ederken her adımda yanımdaydı. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Duyurum onu diğer ikisinden daha çok şaşırtmış olmalı. Tek yapması gereken, Emery öncesi günlerinde sahip olduğu her şeyi bırakıp gittiğini hayal etmektir ve biz de aynı gemide olurduk.

"Barron arazisinin tam ortasındaki bir evi kim alır bilmiyorum ama boş duruyorsa boş duruyordur." O evi bir aile için inşa etmiştim ama ailem içinde mutlu olmayacaksa, onu istemiyordum.

"Bu konudan pek bahsetmediğimi biliyorum," dedi Holden, ses tonu da ifadesi kadar ciddiydi, "ama artık annemin yanında bir iş arkadaşından biraz daha fazlasıyım. Avery, Landon, Afton ve Riley onun mirası olduğunu düşündüğü her ne ona karşı bir tehdit oluşturuyorlar. Ve Emery bebeği doğurduğunda onunla ilgili ne yapacağıma karar vermeliyim. Annemin diğerlerini görmezden gelirken o çocuğa bir prens gibi davranmasına izin vermeyeceğim." Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen torununu da görmezden gelecektir. Miras söz konusu olduğunda sadece biyolojiyi önemsiyor ve büyük olasılıkla beni atlayacak çünkü büyük dördünü vasiyetime edeceğim. *Hepsi* benim ailem. Siktir et annemi."

Sadece ben ve Lyric olmazdık. Biz ve Holden olurduk. Liam ve Kennedy. Archer ve Laney. Hatta Bruce Amca.

"Ailelerimiz bizi seviyor ama öğrendikleri sevgi koşullu." Bakışlarımı Archer'a kaldırdım. Sonra Liam'a. "Gerçekten bir erkek kardeşim olsun istiyordum." Çenesinin köşeleri büküldü. "Sanırım bunu hissettiler ve Isla bu yüzden sonunda ortaya çıktı. Beni meşgul edecek bir kardeş, ama bundan daha akıllı davranmalıydım. Daha güçlü. Yaşadıklarını asla yaşamak zorunda kalmamalıydın."

Liam'ın unutulmasını beklemiyordum ve onu görmezden gelmemi telafi etmek için bir otuz yıl daha affını kazanmam gerektiğini hissediyordum ama gözleri takdirle parlıyordu. "Başka seçeneğim yoktu. Senin var ve bu onların alışık olduğu bir şey değil. Yalan söylemeyeceğim, içinde bulunduğun durum için üzülüyorum ama bunun olacağını düşündüğümde büyük bir parçam sırtıyor olacak."

"Senden bir şey istemeye hakkım yok" -başımı Archer'a doğru eğdim- "ya da senden. Ama birkaç dakikan varsa, ne planlamam gerektiği konusunda biraz yardıma ihtiyacım var. Eğer hayatımın aşkını geri kazanacaksam, kendimi toparlamam gerek."

* * *

Lirik

Cuma günüydü ve Isla Crocus Valley'de bir şeyler atıştırmak için arabayı sürerken ben de hafta sonunun listesini kafamdan geçiriyordum. Hâlâ bir yatağa ihtiyacım vardı. Gerçek bir yatağa, Floof ve onun pençeye dönüşen pençeleri evde yokken iyi bir fikir gibi görünen havalı yatağa değil.

Ve bebek eşyaları için alışveriş yapma zamanı gelmişti. Büyüyen yumrumu ovuşturdum. Önlüklerimi değiştirmiştım. Daha geniş taytlarım ve dökümlü tişörtümle hamile olduğum daha kolay anlaşıyordu.

Kalbimi bir özlem duygusu çekti. Bunu Stetson ile paylaşmayı özlemiştim. Her hafta, ayrılığın acısının azalmasını bekliyordum, ama sık sık artan acı seviyem sabit kaldı. Yakında konuşmamız gerekecekti. Bir sonraki doğum öncesi ziyareti ve kedi hakkında kısa mesajlardan daha fazlasını yapmamız gerekiyordu. Daha fazla bilgiye sahip olduğumda ona taşındığımı bildirmem gerekecekti ama onunla konuşma beklentisi neredeyse sesini duymamak kötüydü.

"Krystal'ın kovulduğuna inanamıyorum." Bunu üçüncü kez söylüyordum. Joan bana bu sabah söylemişti. Joan, Krystal'ın iş arkadaşlarının tıbbi kayıtlarını karıştırdığından şüphelenir şüphelenmez yönetimle konuşmuştu. Krystal'ın giriş yaptığı kayıtları denetlemişler ve benden çok daha fazla çalışan bulmuşlar - doktoru klinikte değil de diğer uydu laboratuvarlardan birinde ya da Bismarck'taki ana klinikte gören çalışanlar. Yaptıklarını haklı göstermesinin hiçbir yolu yoktu ve dün vardiyasının sonunda kovulmuştu.

"Bir daha laboratuvar sonuçlarını herkesin içinde bağırarak söylemesi konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

Gülümsedim, onu görmeden işe gidebileceğim için hâlâ rahatlamıştım. "Ya da dinlenme odasındaki buzdolabından aldığımız bir gazozun parasını ödemediğimizi düşünürse bizi nasıl takip edeceğini."

"Bu sefer işe geri alınmamalı." Isla, Crocus Vadisi'ne doğru olmayan bir dönüş yaptı. "Yalan söylemeyeceğim. Canım Rem burger çekti."

İnledim ve ona *meçbur muyuz* bakışı attım. Remington'ın hamburgerleri iyiydi, ama Rattler'a girip Stetson'ı doğal ortamında görmeye değmezdi - benim dahil olmadığım bir ortamda.

Bana doğru sempatik bir gülümseme fırlattı. "Neredeyse bir ay oldu, Lyric. Sadece bu gece deneyebilir miyiz?"

Neredeyse bir ay. Teknik olarak, üç hafta ve bir gün olmuştu. Gelecek Perşembe dört hafta olacaktı. Yine de ayrılık neredeyse bir ay önceymiş gibi gelmiyordu. Belki beş ay. Dün. Hangi kalp kırıklığı seviyesinde olduğuma bağlıydı.

Rattler'ın yemeklerini özlemiştim, ama aynı zamanda kuruşlarımı da kısıyordum. İş başvurularına başlamıştım. Kararımı verdikten sonra, bebek gelmeden önce taşınmak ve yerleşmek için sabırsızlanıyordum. Joan ile hamileliğimi ve potansiyel yeni işverenimi nasıl idare etmem gerektiği konusunda uzun uzun konuştuk. Beni destekliyordu ve ben de hazırdım.

Rattler'a gitmekten korkmamalıyım.

Olmamalıydı. Bir sonraki doğum öncesi randevusu için Pazartesi günü Stetson'la buluşmam gerekiyordu. Gelmek zorunda olduğunu düşünmüyordum ama muhtemelen kalp atışlarını duyacaktık ve onu bundan mahrum etmek istemedim.

Isla arabayı Rattler'ın yerine çekti ve binaya çok yakın bir yere park etti. Ona henüz cevap vermemiştim ama işte buradaydık. Etrafımda tanıdık bir pıkap ararken karnımda asit köpürdü.

Ne yaptığımı fark etti. "Kardeşimin bu akşam ne yaptığını bilmiyorum ama evinin önünde kamyonetini gördüm. En azından o gelmeden önce biraz yiyecek alabiliriz."

Sesinde normalde olmayan bir ton vardı. Kardeşinin bu gece gelmeyeceğinden düşünmemi istediği kadar emin değil miydi? Ayrıldığımızdan beri onunla ilk etkileşimime tüm restoranın tanık olmasını istemiyordum. Klinik daha fazla mahremiyet sunuyordu ve iş arkadaşlarım beni destekliyordu.

Restoranın girişine baktım. Akşam yemeği kalabalığı geliyordu. Düzgün bir koltuk istiyorsak, içeri girmek zorundaydık.

Pekala. İçeri girerdim. Bir Rem burger sipariş ederdim ve eğer Stetson gelirse, kalbimdeki bandajı yırtar ve bu gece uyuyana kadar ağlardım. Tekrar.

"Tamam."

Gülümsemesinde alışık olmadığım bir sınır vardı.

"Bunu sen planladın," diye suçladım. Gözlerinde endişe parladı ama başımı salladım. "Ya gelmiş geçmiş en kötü arkadaşsın ya da en iyi."

"Gidip hangisi olduğumu öğrenelim."

Kapıya doğru koştu. Uzun bacaklarına yetişmek için neredeyse tırıs gitmek zorunda kalıyordum.

İçeride, ev sahibesine gülümsedi.

Genç kız sanki bizi bekliyormuş gibi eline iki menü aldı. "Geri gelin."

Kabin sırasından aşağı doğru yürürken herkesten kaçtım. Ancak bu kadar cesur olabilirdim. Son üç haftadır utanmadan annemin alışveriş yapmasına izin veriyordum ve işten sonra alışverişlerimi ondan alıp parasını ödüyordum.

Hostes bizi restoranın arka tarafına kadar götürdü. Yuvarlak masaya.

Bizi neden buraya oturttuğunu sormadan menüleri yere bıraktı ve koşarak uzaklaştı.

"Burada oturmak istemiyorum," dedim inatla. Isla bir sandalye çekti. "Sorun olmaz."

Ayakta kaldım. "Hayır." Eğer bu gece Rattler'a gelmeye karar verirse, doğruca buraya gelirdi. Ve ben de lanet olası masada olurdum. "Hadi bir kabin bulalım."

"Lyric." Isla öfkesini dışarı vurdu. "Sorun değil. Sadece sipariş verip hızlıca yiyeceğiz."

Ugh. Bunun için ne kadar büyük bir olay çıkarmak istiyordum? Sertçe ceketimi çıkardım ve sandalyenin arkasına astım.

"Lyric?"

Stetson'la karşılaşmaktan o kadar korkmuştum ki, eski sevgilime karşı hazırlıklı değildim. "Cole?"

Stetson'la birlikte olmadan önce birkaç ay çıktığım adam bana baktı, bakışları karnımda gezindi. Sanki kafasının üzerinde hesaplamalarla dolu bir baloncuk oluşmuştu. Sarı kaşlarının arasında bir çukur oluştu. "Bu değil-"

"Hayır." Birden tüm erkeklerin saçmalıklarından bıkarak elimi kalçama vurdu. "Bunu kanıtlamak için babalık testim var."

"Ama ne kadar ilerlediniz?"

"Seni aldatmadım, eğer sorduğun buysa - bana kaç kez daha iyisini yapabileceğini söylemiş olsan da."

Yüzüne savunmacı bir ifade yerleşti. Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Bunu yapmasından nefret ederdim, sanki beni etkilemek için gözümü korkutmaya çalışıyormuş gibi. O bir kobra değildi ve ben de etkilenmemiştim. "Ve sen daha iyisini yaptığını mı düşünüyorsun?"

Çok daha iyisini yapabileceğimi düşünmüştüm.

Cole kendini ne kadar şişirmeye çalışsa da arkasından yaklaşan dev gibi adamı gizleyemedi. Yüz hatları öfkeli mermerden yontulmuş bir adam. "Çok daha iyisini yaptığını düşünmek isterdim."

Gördüğüm şeye inanıp inanamayacağıma karar verirken kalbim sanki daha iyi bir görüntü elde etmeye çalışıyormuş gibi boğazıma kaçtı.

Cole dudak büktü ve omzunun üzerinden baktı, gelenin Stetson olduğunu görünce bir kez daha baktı. Kobra parıltısı söndü. "Baba sen misin?" Bana doğru döndü. "Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum. Onunla yatıyor muydun-" Stetson'ın büyük eli omzuna indi. "Sana zaten cevap verdi ama anlamayı sağlayamaz." Stetson Cole'u döndürdü ve sırtına evrensel *gitme zamanı* işaretiyle bir tokat attı. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, bu kadın zaten senin saçmalıklarına katlandığına göre, ona şunu söylemek isterim ki, eğer bana verirse hayalini kurduğu en iyi erkek ben olacağım.

bir şans daha."

Gözlerimi kırptım. Az önce ne demişti?

Cole tökezledi, şaşkınlıktan kaşları çatılmıştı. Stetson yüzünü bana döndüğünde Remington Cole'la ilgileniyordu.

Isla ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı. "Ben barda olacağım."

"*Bunu* sen mi planladın?" Isla beni kandırmış mıydı? Cole'la olan etkileşimimi zar zor fark etmiştim ve şimdi Stetson tam karşımdaydı. Rattler'ın evindeyken yüzünde genelde görülen tüm o mizah kaybolmuştu.

Yüzü sert açılardan oluşuyordu ama siyah kot pantolonunu ve orman yeşili kazağını giymişti. Koyu renk saçları düzgünce yana taranmıştı, bu da onu sert bir çiftlik sahibi yerine bir model gibi gösteriyordu. Kovboy şapkası yoktu ve Holden'ın düğün resepsiyonunda ilk seviştığımız günkü gibi görünüyordu. Neden böyle giyinmişti?

"Ondan yardım istedim." Sesi neredeyse özür diler gibiydi.

"Konuşabilir miyiz?" "Burada mı?"

"Sana söyleyeceklerim konusunda ciddi olduğumu görmeni istiyorum."

Rattler'ın yerinde mi? Hâlâ oturmamıştım. O da oturmamıştı. Neredeyse üzerimizde bir spot ışığı vardı ama diğer müşterilere dikkat yoksa kaçardım. Yine de Cole bu ana müdahale etmeye kalkarsa onu eşek sudan gelinceye kadar döverdim.

Kollarımı kavuşturdum, kendime sarılıyormuşum gibi değil de daha meydan okuyormuşum gibi görünmeye çalıştım. "Pekâlâ. Ne söyleyeceksin?"

Daha önce de ciddiydi ama ifadesi sertleşti. "Dün ailemle konuştum. Onlara işi bıraktığımı ve evi satacağımı söyledim."

Güldüm. Söylediklerinin hiçbirisi mantıklı değildi. İş onun hayatıydı ve evi onun için her şeydi.

"Ben ciddiyim, Lyric."

Tam olarak duymak istediğim şey olmalıydı, ama çok az, çok geç gibi bir durum bile değildi. Ailesi de aynı şekilde davranıyordu. Umutsuzca istediğim gibi onu geri alacaktım ve sonra yavaşça eskiden olduğumuz yere geri dönecektik. "Önemli değil."

"Sen olsan da olmasan da gidiyorum." Bir adım daha yaklaştı. "Ama seninle olmayı tercih ederim. Tek istediğim sen ve bebeğimiz." Bakışları yuvarlak karnıma kaydı. Gözlerini koyu bir özlem kapladı. "Ailemle birlikte olmak istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

Sesim titriyordu. "Ben gidiyorum." Çok mu geç kalmıştı? Coal Haven'dan ayrılmayı reddedecek miydi?

Tek bir şaşkınlık belirtisi bile yoktu. Isla ona söylemişti ve bunu benden saklamıştı. Belki de minnettarlığım bittikten sonra sinirlenecektim. "Nereye gidersen git, ben oradayım."

Baştan çıkarıcı. Tehlikeli derecede cezbedici. "Barron Çiftliği'nden gerçekten çekip gideceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Cebinden bir kâğıt çıkardı, açtı ve bana uzattı. Onu aldım ve sessiz bir nefes kaçı. Üzerinde evinin bir resmi vardı.

Ön tarafta. Üstte bir fiyat ve altında da tüm detaylar yazılıydı. Evini satılık olarak listelemiş.

Ayrı bir çatlak kalbimi biraz daha kırdı. O ev. Manzara. Beni sevdiğini söylediği , başka birinin rüyası olabilirdi.

"Dün gece annem ve babamla konuştum. Onlara işimin bittiğini söyledim. Beni geri alsanız da almasanız da bir daha hayatımı kontrol etmelerine asla izin vermeyeceğimi söyledim. Eşyalarımı evden taşıdıktan ve yeni bir araba bulduktan sonra tüm bağlar kopacak." Sertçe yutkundu. "Tanıdığım her şeyden kopmanın zor olacağını düşünebilirsiniz ama aile şirketiyle şaşırtıcı derecede az bağım var."

"Oh, Stetson." Sesimi sempati doldurdu. Bunun farkına varmak onu derinden sarsmış olmalı.

"Şoku atlattıktan sonra cevap açtı Ricky. Ve eğer beni terk etmeseydin, bunu göremeyebilirdim." Bir elini saçlarının arasından geçirerek düzgün telleri karıştırdı. "Evin satışıyla bir süre idare edecek kadar param olacak. Piyasada kalırsa da birikmiş param var. Yine de iyi bir geliri olan bir iş bulmam gerekecek ama bizi geçindirebileceğim."

Ciddi biriydi. Kararlı yüz hatlarında ve gözünü budaktan sakınmayan beden dilinde kararlılıktan başka bir şey yoktu. Kararını vermişti. Ben olsam da olmasam da kendi yoluna gidecekti.

Verdiği karar çok büyüktü. Bu karara varması kolay olmamıştı ve uygulaması daha da zor olacaktı. Ama yolculuğa kendi başına başlamıştı.

Benimle olmasını istedim. "Yani, sosyal haklar konusunda endişelenmene gerek yok. İşim sayesinde sağlık ve diş sigortam var, ayrıca emekliliğim de var." Bu dünyanın en sıradan konuşmasıymış gibi başımı salladım, oysa aslında çok önemliydi.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ama kıpırdamadı. "Ah, öyle mi? Kalacak bir yerin var mı? Çünkü benim de henüz tam olarak yok."

Ben de karşılığında sııttım. "Kendi yatağını kendin getir durumu var ama evet, bir yerim var."

Yüz ifadesi birden ciddileşti. "Ricky, benimle uğraşma. Her şeyi istiyorum. Senin kocan olmak istiyorum. Bebeğimizi büyütmek için yanında olmak istiyorum ve eğer izin verirsen seni tekrar hamile bırakmak istiyorum. Ve sen bana yeter diyene kadar tekrar ve tekrar. Kahretsin, bir işim yok. Evde oturan bir baba olacağım. Ayrıca

Bebeğin soyadının ne olduğu ya da benimkini alsan bile -Tanrı biliyor ki almazsan seni suçlamam- birlikte olduğumuz sürece umurumda değil."

Duymak istediğim her şey vardı, ama daha da önemlisi, samimiyet yayıyordu. "Evet."

Bir adım daha yaklaştı, ifadesi gergindi. "Neye evet, Ricky?" "Her şeye."

Kükredi ve beni kucağına aldı. Ağzı ağzıma değdiğinde her şeyi unutmuştum. Alkışlar beynimde kayıtlı, Isla'dan gelen bir tezahürat, ama bunun onu öpmemi engellemesine izin vermedim. Onun her santimini üzerimde hissetmekten. Sanki hayatım onu ne kadar sıkı tutabileceğime bağlıymış gibi ona sarılmamı.

Sonunda beni bıraktığında sırtıyordu. "Sana o kadar aşığım ki."

Ani bir utangaçlık çöktü üzerime. "Sana sonsuza dek aşık oldum."

Isla yanımda belirdi. "Yani bu beni en kötü değil de en iyi arkadaş yapıyor, öyle mi?"

* * *

Stetson

Lyric'in arkasından merdivenleri koşarak çıktım. Bizi evine aldı ve kapı kapandıktan sonra onu kollarıma aldım. "Seni bütün gece uyutmayacağım." Ama eğer uyumak istiyorsa, dualarım onu bütün gece kucağımda tutmakla aynı şekilde karşılık bulacaktı.

"Yarın çalışmadığım için şanslıyım." Ceketini çekiştirerek çıkardı ve kapının yanındaki kancaya astı.

Ceket giymiyordum. Eğer beni reddetseydi, soğuk beni daha fazla incitemezdi. "Biliyorum. Programını takip ettim."

"Yaptın mı?"

"Her gün her saniye seni düşündüm, Ricky." Botlarımı çıkardım ve halının üzerine bıraktım. Onu kendime çektim ama oturacak bir yer aramak için bizi çevirdiğimde kaşlarımı çattım. "Isla'nın fazla mobilyan olmadığını söylediğini unutmuşum."

Oturmak için dev bir yastığı olan yuvarlak hasır bir sandalye köşeye itilmişti. Yanında cilalı ahşap bir tablası olan demir bir sehpa duruyordu. Liam'in eserlerini tanıyacak kadar çok görmüştüm. Mutfakta, etrafında sadece iki sandalye bulunan katlanabilir bir masa vardı.

"Bana yetecek kadar aldım ama Floof havalı yatağımda delikler açıp duruyor."

Kedi bacaklarıma dolandı. Kulaklarının arkasını kaşımak için eğildim. Bunca zamandır havalı yatakta mı uyuyordu? Artık değil. Hayatımızda ne kadar paramız olacağı umurunda değildi ama ona her zaman bakılacaktı. "Sabah evden mobilyaları alacağım. O zamana kadar senin sandalyen, yatağın ve yastığın olacağım."

Ben tıslayana kadar soğuk ellerini gömleğimin altında gezdirdi. "Bu sesi sevdim."

"Belli ki seni ısıtmam gerekiyor." Işığı kapattım, bizi gölgeler içinde gizledim. Pencerelerde ince perdeler vardı ve ona yapacaklarıma tanık olunmasını istemiyordum. "Burada bekle."

Onu ön kapıda bırakarak, arka yatak odasına ulaşmak için sadece birkaç adım atmam gerekti. Işık düğmesiyle uğraşmadım. Yarı sönmüş havalı yatağı duvarın yanında, eğimli çatının altındaydı. Çömelip battaniyelerini topladım.

Oturma odasına döndüğümde, onları yaydım. "Buraya gel."

Küçük bir gülümsemesi vardı. "Bu neredeyse romantik." Birkaç blok ötede dönüş yapmakta olan bir arabanın farları parladı, ışınlar ikinci kat pencerelerine ulaşacak kadar güçlüydü. "Sanırım bu bizim mum ışığımız."

"Sana mumlar ve romantizm vereceğim, Lyric. Ama tek istediğim sana sarılmak." Birbirimize olan bağlılığımız, onun bedeni benimkine bastırılana kadar gerçek hissettirmeyecekti. "Seninle olmak, senin içinde olmak, senin üzerinde olmak -bu kısım yatağı bekleyecek. Seni yere çarpmayacağım."

Bol bluzunu başının üzerinden çekip ayaklarının dibine bıraktı. Bakışlarımı karnının oluşturduğu tümseğe diktim. Taytını ve iç çamaşırını aşağı sıyırdı. Sutyenini çıkarırken kıpırdayacak halim yoktu.

Battaniyenin kenarına doğru yürüdü. Hâlâ giyiniktim ama dizlerimin üzerine çöktüm ve elimi beline koydum. Teni sıcacıktı ve en yuvarlak kısmı sertti. "Çok özledim."

"Neredeyse bir ay oldu. Ama sonsuzmuş gibi geldi," diye mırıldandı.

"Sonsuza kadardı." Dudaklarımı karnına bastırdım. Göbek deliğinin solundan öptüm. Sağından. Sonra altından. Ve daha aşağıya. "Bana tutun."

Omuzlarımı kavradı. Bacaklarını ayırdım. Garip bir açıydı ama onu tatmak için kendimi lanet bir simit haline getirebilirdim. Klitorisine giden yolu yaladım; özel tadı dilime vurdu ve inledim. Bir daha asla onsuz bir gün geçirmek istemiyordum. Hayatımı, beni terk etmek için asla bir nedeni olmamasını sağlamaya adayacaktım.

Bana karşı direndi. Dengesini kaybetmemesini sağlamak için kıcını kavradım ve onu yuttum. Saniyeler içinde zirveye ulaştı, parmakları gömleğimi kazıyordu. Zirveye ulaşır geri çekildim ve bacaklarını altından çektim.

Nefes nefese kalmış gibi bir sesle bağırdı ve bana sarıldı. Onu yere yatırdım ve fermuarımı yırtarak açtım. Pantolonumu, kumaşın ona batmasını engelleyecek kadar aşağıya ittim ama sonra homurdandım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Aramızda çok fazla bok vardı. Kazağımı başımdan çekip Tanrı bilir nereye fırlattım ve pantolonumla çoraplarımı zorla çıkardım. Sonunda çırılçıplak, onun yanına uzandım. "Seni oturma odasında yere yayılmış, orgazmdan kızarmış görmek hoşuma gidiyor."

"Ben de orgazm olmayı seviyorum." Yan tarafına doğru kıpırdandı ve parmak uçlarını göğsümün üzerinde gezdirdi.

Elini tuttum ve her bir parmağını öptüm. Sonra sırt üstü döndüm ve onu üzerime çektim. "Seni ezmek istemiyorum."

Dizlerini yere bastırdı ve ıslak, sıcak merkezi üzerimde gezinene kadar gövdemden aşağı indi. Elini sikimin etrafına doladığında, zevk taşaklarını sıkılaştırdı ve kalçalarını yukarı doğru salladım. Kıpırdamadan durmamı söylercesine kaşlarını çattı.

Kendini yavaşça üzerime bırakırken vücudum titredi. Yirmi saniye içinde boşalmazsam bina patlayacakmış gibi itmek istiyordum ama aynı zamanda bu anın tadını çıkarmak istiyordum.

Tamamen içine girdiğimde ellerini karnıma koydu ve içine çekti. "Her şeyden vazgeçtiğine inanamıyorum." Gözlerinde kırılganlık parlıyordu. Karanlık bunu gizleyemiyordu.

"Hayır, her şeyi alıyorum. Kararımdan asla şüphe etme. Aynı kararı binlerce kez daha veririm."

Sallanıyordu ve daha hızlı gitmesini sağlayacak ya da daha uzun süre dayanabilmem için onu yerinde tutacakmışım gibi kalçalarını kavradım. "Düşünmedim... Sen haklıydın. Bir ayağımı kapıdan dışarı atmıştım."

Yapabilirdi ama yapmaması için ona bir neden vermemiştim. "Yine mi hayır, Ricky. Endişelenmekte haklıydın. Ama üçten fazla hareket edeceğim."

seninle birlikte burada. Senin nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilemeyeceksin." Elektrik vücudumda hızla yayıldı ve patlamaya hazır olana kadar sikimin onun içinde seğirmesine neden oldu. "Hareket etsen iyi olur yoksa göğüslerine baka baka bitireceğim."

Kremsi küreleri avuçladı. "Daha da büyümüşler."

"Evet, öyle." Rattler'a girdiğimde ona odaklanmışım. Ve o aşağılık piç Cole'u uzaklaştırmaya odaklanmışım. Ama kıvrımlarındaki o nefis ekstra dolguyu ve göğüslerinin gömleğinin üzerinde nasıl yuvarlandığını fark etmişim.

Bu kadarı yeter. Ben devraldım ve onu bana binmeye teşvik ettiğim anda, benim teşvikime ihtiyaç duymadı.

Bu pozisyon onu bana karşı açık tutuyordu. Üstümde zıplamasını izlemek hoşuma gidiyordu ama ben oturma pozisyonuna geçtim. Son birkaç hafta birkaç orgazmla atlatılamazdı. Onu neredeyse kaybediyordum ve ona sarılmam gerekiyordu. Üzerime çıkma özgürlüğü engellenmişti ama yeterince sürtünme vardı. Duvarları etrafımda kenetlendi.

Sadece benim sikimle tekrar boşalana kadar dayanabileceğimden şüphelendiğimden, bir elimi aramıza soktum. Sıcak, ıslak ısı parmak uçlarımla buluştu ve tek gereken bir pedi yumruğunun üzerinde dinlendirmektir. Başını arkaya yasladı ve inledi. Birkaç daire çizdikten sonra ismim dudaklarından döküldü.

Sonunda kendimi bıraktım. Güç bedenimden onunkine doğru akıyordu.

Titremeler vücudumu sarstı -ya da belki de onun titremeleriydi- ama ona sarılışımı gevşetmedim. Seks alışılmışın dışındaydı ama tüm farkı yaratan kiminle birlikte olduğumdu. Yalnız olmak berbattı ama başka kimseyi istemiyordum. "Seni seviyorum."

Ellerini saçlarımla arasına soktu. "Ben de seni seviyorum."

"Ama kıyafetlerimi giyip yatağımı almak için eve koşmam gerekecek."

Cevap vermeyince başımı kaldırdım. Parmaklarını alnımda gezdirdi. Bunu o kadar çok özlemiştim ki. Sadece ikimiz, karanlıkta.

"Ev' dedin."

Lyric'le birlikte olma kararım kolay olmuştu. Ama bu detayların öyle olduğu anlamına gelmiyordu. "Öyle demekten vazgeçmem biraz zaman alacak."

"O evi özleyeceğim."

"Sevmediğini sanıyordum."

Kaşlarını çattı. "İçinde bir şey olmadığı için mi?"

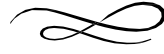
"Ve sen hiçbir şeyi değiştirmedin."

"gerek yoktu. Çocuk odası, evet. Ama evinizin geri kalanı? Muhteşem. Sade, huzurlu ve... mükemmel." Gözleri parladı. "Özür dilerim."

Göğsümdeki ağırlıkla nefes aldım. "Bir gün yine mükemmel bir ev inşa edeceğiz."

Eliyle yüzümü okşadı. Gözleri söylemediğim her şeyi duyduğunu söylüyordu. Ne inşa edersek edelim, nerede ya da ne zaman inşa edersek edelim evimi özleyeceğimi. Anladığını bilmek yardımcı oluyordu; birlikte olduğumuz için her şeye sahip olduğumu bildiğı sürece.

Yirmi

Stetson

Son bir hamleyle yatar koltuğu merdivenlerden yukarı ittim ve Holden kapıdan geçmesi için koltuğa açı verdi. Sandalyeyi güreşerek yerine oturttuk.

Holden geri çekildi, şapkasını çıkardı ve bir elini saçlarında gezdirdikten sonra tekrar yerine taktı. "Bu sonuncusuydu."

Koltuğa yayıldım. "Evet. Yardımın için teşekkürler."

"Her zaman."

"Yarın yardıma ihtiyacın var mı?" Evde yapacak başka bir işim yoktu. Neredeyse mükemmel durumdaydı. Ev satılana kadar kalan eşyaları taşımayacaktım. Lyric'le taşınma konusunu konuşmuş ve bebek doğana kadar beklemeye karar vermiştik. Kış bitmiş olacaktı ve Lyric yeni bir işe başlayıp tam da eğitimi biterken doğum iznine ayrılmak zorunda kalmayacaktı.

"Hayır, ama bir süreliğine annemden uzak durmak isteyebilirsin."

Yüzümü buruşturdum. Kira Teyze'yle ayrılık öncesinden beri konuşmamıştım. "O kadar kötü mü?"

"İyi değil ama senin sorunun da değil."

Kira Teyze sıcak ve sevimli bir teyze değildi. Bir Arizona kaktüsü kadar dikenli ve tarlalarımızdaki kayalar kadar sertti. Ama doğduğum günden beri benimle bir yetişkin gibi konuşmuştu ve ona nazik ya da şefkatli diyemesem de en azından kabul görmüştüm. Etrafında olabileceğim birkaç insandan biriydi.

rol yapmadan. Babamın nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordu ve bunun için bir özür beklemiyordu. "Bu işe bulaştığın için üzgünüm."

"Ben bu işin içine sürüklenmedim ve sürüklenmeyeceğim. Annem benim yanımda çok nazik davranıyor ama senin hakkında patladı. Sanırım bu bir aktarım ya da her neyse. Emery taşınmak zorunda kalırsa taşınmaya hazır olduğumu söylediğimde onu çok korkuttum. Sonra sen gittin ve her şeyi bıraktın. Belki de Emery ve benim de kazıkları söküp gideceğimizi düşünüyordur."

"Çocukları sıdırmak için evinize yeni eklemeler yaptığınızda değil. Bira ister misin?"

Oturmam için bana el salladı. "Ben onları alırım. Saat beş oldu."

Coal Haven'da değil. Daha birkaç saatimiz vardı. Holden sabahtan beri mobilyaları taşımama yardım ediyordu.

Buzdolabından iki bira aldı, üstlerini kapattı ve oturma odasına döndü. Bana bir longneck uzattı.

"Rattler'da bir gösteri olduğunu duydum," dedi, otururken ve bir bileğini dizinin üzerine koyarken dudaklarında bir eğlence vardı.

"Eski sevgilisi orada olmasaydı böyle olmazdı. O adamdan hep nefret ettim."

"Anlayabiliyordum. Lyric'e pençelerini geçirmeden önce Nora'yı ondan uzak durması için uyarmıştım."

"Nora kimseyle çıkmaz."

"Hayır. Eskiden böyle olmasını tercih ederdim. Eskiden böyle olmasını tercih ederdim ama o evde ne kadar uzun süre kalırsa, eve geldiğimde başka bir anneye dönüşeceğinden o kadar çok endişeleniyorum."

"Oof. Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir iş bulamadı mı?"

"Duymadın mı? Yüksek lisans yapıyor."

"Ama o evde yaşıyor."

Holden başını salladı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "İnternet. Annemden uzaklaşmak varken neden internete girdin ki?"

Kira Teyze Nora'ya akılsızmış gibi davranıyordu ama kız akıllıydı. Bir şeyler planlıyor olmalıydı. Ya da zamanını kolluyor. Belki onun draması dikkatleri üzerimden çekerti. Isla'nın yapacağından şüpheliydim. Nora'dan daha az çalışkandı.

Kız kardeşimi seviyordum ama endişeliydim. Ben yanında olmazsam, ailemiz onu ezecek miydi? Baskıcı bir çocukluktan kurtulan canlı ruhunu ezecekler miydi?

Yakında yirmi beş yaşına girecekti. Güvenini kazanacaktı. Belki de zamanını bekleyen oydu.

Biramdan uzun bir yudum aldım ve soğuk şişeyi inceledim. "Günlerimde ne yapacağımı bilmiyorum." Bu sözleri söylemek, Holden'ın dürtmesi için fermuarımı açıp içimi göstermek gibiydi. Dürtmezdi. Bu yüzden bir şeyler söylemesi için ona güveniyordum. "Çocuk odası eşyalarını almaya başlayacağım ama Lyric tabii ki eşyaları alırken orada olmak istiyor. Bu yüzden onun programına göre çalışmak bana tonlarca zaman kazandırıyor." Saatime baktım.

"Gitmen gereken bir yer mi var?"

"Menajerim saat dörtte birinin eve bakacağını söyledi."

"Bu berbat bir şey."

"Evet." Evimin etrafında dolaşan yabancılar. Kendim ve ailem için inşa ettiğim yer. Kaç kişi sırf meraklı olmak için evime girebilirdi ki? Mümkün olan her belgeyi ve kağıt parçasını kilitlemiştim. Resimleri üzerlerine battaniye örtülmüş bir dolaba koymuştum ve tüm kıyafetlerimi Lyric'e getirmiştim. Burası için çok fazlaydı ama ev satılana kadar geçiciydi. Alıcıların Barron'un hayatına içeriden bir bakış atma umuduyla evi gezmelerini istemiyordum. Kimse hangi beden boxer külot giydiğimi bile bilmeyecekti.

Ben hala bir Barron'dum. Mahremiyetimi seviyordum.

"Taşınmak zorunda olduğumuz için satıyor olsaydım bu kadar kötü yanmazdı." Konuyu değiştirecek gücü kendimde bulamadım. Bu ilk görüştü. Daha kolay olacaktı. "Eğer bizim için başka bir yol yoksa."

"Ama anne-baba olarak bir çift inatçı pislik var."

Birayı eskiden oturma odamda bulunan sehpanın üzerine koydum. "Çok garip. Taşındığımdan beri evlerine en az üç kez uğramışımdır. Babama güncellemelerle ilgili mesaj atardım - sığırlar, ekipmanlar, hatta okuduğum makaleler hakkında. Annem bana alt kattaki banyoyu neye boyaması gerektiğini sorabilirdi." Bir haftadan az bir süre telsiz sessizliği oldu. Hayatımın dev bir parçası benden özenle koparılmıştı. Yeri asla doldurulamayacak boş bir delik. Sevecen bir aile değildik ama yakındık.

"Umarım senin için bir şeyler değişir. Gerçekten umuyorum."

Başımı salladım. İkimiz de yapmayacaklarını biliyorduk. Ailemin fikrini değiştirecek hiçbir şey yoktu.

Telefonum çaldı. Bruce Amca'nın adı çıktı. Ekranı Holden'a gösterdim. Kaşları kalktı. Birkaç yıl önce, Bruce Amca

kız kardeşi gibi ydi. Ama Şimdi? Cevap verdim.

"Stetson, merhaba. Hey..." Diğer uę sessizleşti ve kalbim yavaşça boğazıma tırmanırken bekledim. Babam onu beni sıkıştırmak için mi kullanıyordu? Bruce Amca'nın desteğine sahip olmadığımdan endişelenene kadar gvenmemiştim. "Hey, ah, duydum, bilirsin işte."

Kaygımın birkaç seviye azalmasının tek nedeni, Bruce Amca'nın mutsuz olduğunda babam gibi olmasıydı. Bu olumsuz duyguyu bir pastanın üzerindeki krema gibi özgürce yayardı. Ama duygular onu durduruyordu. Duygularını itiraf etmek ęok yeniydi. "Biri yapmasaydı şaşırırdım."

"Ne yapıyorsun- Planın var mı?" Boğazını temizledi. "Soruyorum ęnk- Dinle, ben ve soğuk eskisi gibi anlaşamıyoruz. Eğer başka bir planın yoksa bana yardım edebilirsin."

Holden'a baktım. Bruce Amca'ya yardım etmemi istediği için ne kadar minnettar olacağımı da hesaba katmamıştım. Kuzenim söylenenleri duymamıştı ama beni sersemletecek bir şey söylendiğini anlayarak öne doğru oturdu. "Ne düşünüyorsun? Bekle, emin misin? Beni orada tutmak mı? Bu-"

"Kardeşimin arazim üzerinde hiçbir söz hakkı yok. Bu konuda giderek daha da netleşiyorum, Stetson." Sesi, eskiden babam kadar otorite sahibi olan Bruce Amca gibi yankılanıyordu. "Sinirlenecek mi? Elbette. Ama bu benim işim ve kimi istersem işe alabilirim."

"Bana deme yapmak zorunda değilsin. Lyric ve ben yerleşene kadar idare ederim." Kahretsin, taşınma fikrinden nefret ediyordum. Aynı kararı tekrar verirdim ama kaybettiklerimin yasını tutmam zaman alacaktı. Lyric ve benim bu duruma düşmememiz gerektiğinden daha da uzun sürecekti.

"Sana deme yapıyorum. Sokaktan birini işe almanın maliyetinin ę katını ödeyeceğim. Dört katı. Güven bana. Benim için bir zevk olacak." fkelendi. "Kardeşimin yaptıklarına katılmıyorum."

"Lyric ve ben bebek doğduktan sonra taşınmayı planlıyoruz." Bu fikir daha kolaydı. Heyecanlı değildim ama nihayet yerleştiğimizde rahatlayacaktım.

"Seni suğlamıyorum. Seni gtrebildiğim kadar götüreceğim. Willow da seni daha sık görmek istiyor."

Bruce Amca için ęalıřmak, ham ve boş alanlarıma merhem gibi gelecekti. "Yalan söylemeyeceğim, kulağa bu dört duvara bakmaktan daha iyi geliyor. nce Lyric'le konuşabilir miyim?"

"Tabii ki. Beni istediğin zaman arayabilirsin. İşi kabul etmezsen de darılmaca yok." Bir süre ağır bir sessizlik oldu. "Bir oğlumu uzaklaştırdım

ve bir başkasını kaybettim. Zamanda geriye gidemem ama ileriye giderek farklı bir Barron olabilirim. Belki de öyle biri olabilirim..." Uzun, yorgun bir nefes veriş telefonda yankılandı.

"Ben de farklı bir Barron olmak istiyorum Bruce Amca."

"Sen ve Holden iyi çocuklarsınız. Sizin için biraz endişelendim ama siz ikiniz, Liam ve Archer? Siz bizim geleceğimizesiniz. Umarım kızlar da sizin kadar ya da sizden daha güçlü olabilirler."

Eski neslin kız kardeşlerimiz hakkında ailenin bir parçası, Barron mirasının bir parçası ya da onlara öğretilen saçmalıklar hakkında konuştuklarını ilk kez duyuyordum. Bruce Amca gerçekten değişmişti.

Ben de onun iyi adamlar listesine dahil edilmişim. Ona iyi davrandığım ya da paramı harcadığım yeri dengelediğim için değil. Bruce Amca'nın elini uzatması için bir neden yoktu -baş ağrısı istemeseydi uzatmazdı- ama beni iyi adamlar listesine dahil etmişti ve ben de kez olsun Barron olmaktan gurur duymuştum.

Bu şekilde kalmasını sağlayacaktım.

* * *

Lirik

Öğleden sonra sessizdi, laboratuvarı geçen yoğun bir sabah için güzel bir ödüldü. Otomatik olarak yayınlanmayan sonuçları bilgisayarda doğrulamayı bitirmiştım. Joan ofisteydi, Arwyn moladaydı ve ben de trombosit fonksiyonu hakkında bazı sürekli eğitimlere göz attım.

Bir ay önce Stetson beni geri çağırmadan önce dersleri gözden geçirmeye ve sınavlara girmeye çalışmışım ama konsantre olamamışım. Koltuğumu düzelttim, önlüğüm karnımı sıkıca sarıyordu. Daha çeşitli bedenler almalıydım ama Stetson ve ben bu hafta sonu Bismarck'a gidiyorduk.

Bismarck'a her gittiğimizde yaşanacak yerlere bakıyor ve evi satıldıktan sonra ev almak için mahalleleri daraltıyorduk. Şimdiye kadar hiç teklif almamıştı ve ben de teklif almasından korkuyordum. Stetson'ı memleketinden koparmak istemiyordum. Geçiş süreci onun için yeterince zordu. Bruce'a yardım ediyordu, tüm blok için kar kürüyordu ve

Zelda'nın yapması gereken projeler bile bitmişti ama eninde sonunda daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

Başka bir sekmeye tıkladım. Eyaletteki açık pozisyonlar ekranın aşağısında listeleniyordu. Özellikle Coal Haven civarındaki tıp teknisyeni pozisyonlarına göz attım. Bismarck'a taşınmak zorunda değildik. Her yere gidebilirdik.

Sorun ikimizin de bunu istememesiydi. Eninde sonunda geri taşınmayı konuşmuştuk ama birkaç yıllığına ayrılmanın bizim için en iyisi olabileceği konusunda anlaşmıştık.

Koridorda yaklaşan bir hastanın adımları bana ulaştı. Bu adımlar yaşlı ya da acı çeken birinin ayak sürüyerek ya da duraklayarak attığı adımlar değildi. Ayak sesleri güçlü ve kendinden emindi. İçinde bulunduğum bilgisayar sekmelerinden çıktım ve hastayı selamlamak için pencereye gittim.

Cameron.

Kalbim güm güm atıyor, koşmazsam durmakla tehdit ediyordu. Bu kaçınılmazdı ama nedense hazırlanabileceğim izlenimine kapılmıştım. Sanki dükkândayken önsezi gibi olacaktı. Onu ya da Naomi'yi görecektim ve onları görmezden gelerek yanlarından geçip gidebilecektim.

Burada bir koridorun arkasına saklanamazdım ve gururum koşup Joan'ı onunla ilgilenmesi için getirmeme izin vermezdi. Stetson ve ben en azından doğum iznim bitene kadar Coal Haven'daydık. Cameron'la yüzleşecektim.

Ağzının hafifçe kapanması, bakışlarını düzden öfkeye ve kendimi kandırmak istesem, kederin en yakını gibi görünen ağır bir doza dönüştürdü. Çenesi o kadar sertti ki, gevşemezse dişleri çatlayacaktı.

Onu selamlamak yerine elimi uzattım.

Bana hastanın demografik bilgilerini içeren bir kâğıt uzattı. Başımı kan alma odasına doğru salladım ve eğitimli profesyonelliğime mümkün olduğunca yaslandım. "Oturun. Ben hemen geliyorum."

Bana ikinci kez bakmadı ama dediğimi yaptı. Siparişlerini alıp, etiketleri bastırıp, sanki ikimizin de yapmak istediği son şey bu değilmiş gibi odaya girdiğimde, gömleğinin kollarını sıvamayı bitirmişti.

Etiketleri yere bıraktım ve ellerime dezenfektan sürdüm. Sesimin titrememesini diledim. "Bana adını ve doğum gününü söyleyebilir misin?"

Sesi sertleşerek bilgileri sıraladı. Eldivenlerimi giyerken etiketleriyle eşleştiğinden emin oldum. Ben malzemelerimi hazırlarken o duvara dik dik baktı. İğneyi ve tüpleri çizim koltuğuna getirmeden önce kalp atışlarımı ve ellerimi sabitlemek için uzun bir nefes aldım. Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim.

Naomi'ye karşı bu kadar gergin olamazdım. Onun yanında yeterince fikrimi söylemiştim. Cameron ben yanıdayken Isla'nın varlığının sınırlarında gezinen kara bir bulut gibiydi ve ben yokken de pek farklı değildi.

Kolunu düz koydu. Pazılarının etrafına turnike bağladım. Eldivenli parmaklarım kolunu sıyırdığında kasları seğirdi. İkimiz de bu işin bitmesini istiyorduk. "Benim için yumruk yap, lütfen."

İğneyi antekübital damarına batırdığımda hiç irkilmedi. Tek yapmam gereken iki tüp almaktı. Çekim bir dakikadan kısa bir sürede bitti ve bölgeye bir bandaj yerleştirdim.

"Gitmekte özgürsünüz," dedim tüpleri etiketlerken.

Kolunu tekrar aşağı sardı. Şimdiye kadar gitmiştir diye düşünmüştüm. Ceketini koridorda giyebilirdi. Ama kolunu iliklemek için acele etmedi.

O gidene kadar beklemek zorundaydım. Hastaları kabul odasında yalnız bırakamazdık - iğneler ve şırıngalar belli bir kalabalığa hitap ediyordu - ama odayı izleyebileceğim resepsiyon masasında oturmuyordum. Cameron'ın örneklerini hazırlayıp test etmem gerekiyordu.

"Taşınmayı düşündüğünü duydum," dedi sonunda, sesinde sert bir ton vardı ama sanki sıradan bir sohbetmiş gibi konuşuyordu.

Konuştuğunda neredeyse sıçırıyordum. Onun konuşmasına hazır değildim. "Bunun en iyisi olduğunu düşündük."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ve oğlum için en iyisinin ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

Cameron'la konuşmanın Naomi'yle konuşmaya çok benzediği ortaya çıktı. Bu ilk baş başa konuşmamızdı ve gerginliğim ses tellerimin etrafındaki filtreyi serbest bıraktı. "Hayır, ama bence bu konuda konuşabiliriz ve kendisi karar verebilir."

Çenesi çalışıyordu. "Geri gelecektir."

Düşünmeden konuşamazdım. Bir insanın altındaki halıyı çekip çıkarmayı çok severdi. İnsanları okuyabiliyordu. Profesyonel hayatında bu kadar başarılı olmasının ve özel hayatında insanların sınırlarını zorlamasının nedeni buydu.

Bu yüzden gerçeği söyledim. Hoşuna gitmeyebilirdi ama saygı duyardı. "Senin için sonsuza dek çalışabilirdi Cameron. Stetson iyi, dürüst bir yaşam sürmekten ve insanların ondan nefret etmediği sakın bir hayattan başka bir şey istemiyor. Her gece evine dönebileceği bir ailesi olsun istiyor ve ailesiyle kavga ederek yaşamak istemiyor."

Takım elbisesinin içinde omuz silkti. "Naomi ve ben senin anlamını beklemiyoruz."

"Düşündüğünüzden daha fazlasını anlıyorum. Biliyorsun, babam beni terk ettiğinde yıllarımı neyi yanlış yaptığımı düşünerek geçirdim. Bir babanın hayatımdan çıkıp gitmesine neden olacak kadar yanlış olan şeyin ne olduğunu merak ederek yıllar geçirdim. Ama sonunda bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını anladım. Babamdı. Tıpkı senin gibi. Kardeşini hayatından çıkardın. Liam." Çenesindeki kaslar sıçradı. "Ve şimdi de Stetson. Üç kişi ve ortak faktör sensin. Böyle olduğun için aileni suçlayabilirsin. Onların ailelerini. Belki kendine böyle olmak zorunda olduğunu söylüyorsun ama sonuçta bu senin seçimin ve sonunda yalnız kalmadan önce çok fazla insan kalmıyor. Bunu çok iyi anlıyorum. Stetson da öyle."

"Pek çok kişi benimle bu şekilde konuşmaya cesaret edemez." Öfkesi aramızdaki havada süzülüyordu.

"Sorunun büyük bir kısmı da bu."

Başını eğdi, sanki o bir bilim adamıydı ve ben de tanımlaması gereken bir numuneydim. "Barron ismiyle gelen para olmadan ne yapacağını sanıyorsun?"

"Barron'un parasıyla da aynı şeyi yapardım. Gerçekten keyif aldığım ve gurur duyduğum bir iş."

"Buna inanmak isterim," dedi ve gitmek için etrafımdan dolaştı.

"Bundan şüpheliyim," dedim geniş sırtına. "O zaman yanıldığını kabul etmek zorunda kalırsın ve bu da asla yapamayacağın bir şey."

Adımları duraksadı ama yürümeye devam etti. Elimde onun iki tüp sıcak kanıyla tezgâha yaslandım.

Az önce oldu.

Cameron'ın kimya tüpünü daha sonra döndürmek üzere santrifüjün yanındaki mavi plastik rafa koydum ve diğer şişeyi heme analizörüne taşıdım. Tüpü birkaç kez ters çevirdikten sonra makinenin içine ittim. Analiz cihazı hemoglobin ve hücre sayılarını hesaplarken tıkırdayıp vınlarken tezgâha yaslandım.

Nabzım düşmeye başlamıştı. Bir elimi önümde düz tuttum. Hafifçe titremesi, adrenalinin bana verdiği son enerjiydi.

Cameron Barron'u azarlamıştım. Hiç tatmin olmamıştım. Sadece bunun böyle olduğunun acımasızca farkına varmıştım. Onlar böyle emretmişti.

Stetson'la birlikte olma hayalleri kurarken ailesini hiç hesaba katmamıştım. Bir parçam beni kabul edeceklerini düşündü. Oğulları kabul etmişti, yani

Neden yapmasınlar ki?

Öyle değil, ama yine de... Farklı bir sonuç olmasını diledim. Stetson için.

Tüpü analiz cihazından çıkardım ve buzdolabına götürerek gün boyunca alınan diğer kanların bulunduğu rafa yerleştirdim. Yazıcı çalıştı. Kaşlarımı çatarak sorunun ne olduğunu görmek için geçtim. Sonuçlar sadece anormal sonuçlar için yazdırılıyordu.

Cameron'ın sonuçlarında listelenen işaret "anormal lenfositler" idi. Bazen bu işaret, genellikle bir şeylerin yanlış olduğunu ve iyi olmadığını gösteren öncü hücrelerden kaynaklanıyordu. Ya da bazı beyaz kan hücrelerinin analiz cihazına farklı görünmesine neden olan dahili bir sorun vardı. Ancak bu genellikle yanlış alarmdı. Analiz cihazı çok hassas olma konusunda hata yapıyordu.

Analiz cihazının ürettiği hücre sayımlarına bakınca kaşlarımı çattım. Beyaz kan hücresi sayısı, lenfosit yüzdesiyle birlikte çok yüksekti. "Anormal lenfler, ha?"

Elle hücre sayımı yapmam ve morfolojiyi kontrol etmem gerekecekti. Buzdolabından tüpü aldım, birkaç mikroskop lamına kan yayması yaptım ve boyama işleminden geçirdim.

Her şeyin kurumasını beklerken çekmem gereken bir hasta daha vardı. Sonunda Cameron'un yaymasıyla mikroskobun başına oturabildim. En düşük çözünürlükten başladım.

Pembemsi-kırmızı renkli kırmızı kan hücreleri görüş alanıma dağılmıştı ve aralarında pembe, mor ve mavi boyalı beyaz kan hücreleri vardı. Trombositlerin daha küçük tanecikli mor ponponları hepsinin arasına serpiştirilmişti.

Birkaç koyu mavi hücre dikkatimi çekti. Cameron'ın yaymasında çok fazla lenfosit vardı. Çok fazla.

Daha güçlü bir objektife geçtim. "Lanet olsun." Ortası koyu, çatlak hücreler görüş alanımı doldurdu. Analizör haklıydı. Ben teşhis koymazdım. Sadece gördüklerimi rapor edebilirdim ama Cameron Barron'ın yorgunluğu bir böcekten kaynaklanmıyordu.

Lanet olsun. Sanki Stetson için işler yeterince zor değilmiş gibi.

"Joan? Gelip şuna bakabilir misin?" Bunu rapor edebilirdim ama Cameron'la olan çekişmeli ilişkiyi ve son konuşmamızı göz önünde bulundurarak kendimi garantiye almak istedim.

Arka ofisten çıktı. "Ne var ne yok?" "Bir göz atıp ne düşündüğünü söyleyebilir misin?"

Ben hareket ettim, o da benim yerime geçti. Lekeye baktı. "Mmm. Futbol topları." Ses tonu her şeyi anlatıyordu. Hücrelerin içi futbol topuna benziyordu. Bunlar gerçekten de anormal lenfositlerdi ve çekirdeklerinde kronik lenfositik löseminin ayırt edici çatlakları vardı.

Geri itti ve etikete baktı. İsmi okur okumaz bakışları benimkine kaydı.

Başımı salladım, boğazım düğümlendi. "Bu yüzden senin bakmanı istedim. Ayırıcı tanıyı bitirebilir ve daha fazla slayt hazırlayabilirim. Eminim doktor patoloğa örnek göndermek isteyecektir."

Başını salladı. "Doktoru sonuçları aldıktan sonra Bismarck'a sevk edilecek. Önünde uzun bir yol var."

Stetson'a ne söyleyecektim?

Hiçbir şey. İşimi riske atamazdım. Birikmiş biraz parası vardı ama ailesinin yaptıkları yüzünden bu gelire ve sosyal yardımlara her zamankinden daha fazla ihtiyacımız vardı. Ayrıca, bu haber Cameron'ın tüm bilgilere sahip olduğunda sevdiklerine söylemesi içindi. Keşke doktora daha önce gitseydi. Keşke ciddi şekilde hasta olduğunu fark etseydi ve belki o zaman ültimatom vermezdi. Böyle bir şeyin Cameron gibi sert bir adamı yumuşatmasını dilerdim ama onun ve babam gibi insanların değişebileceğine inanmayı bırakmıştım.

* * *

Stetson

Dairemizin penceresinde masa üstü bir Noel ağacı parıldıyordu. Dışarıda kar yağıyordu. Lyric bu tatilde çalışmak zorunda değildi, bu yüzden Erin'le kendi rahat Noel yemeğimizi yedik. Katlanır masadan tabakları aldım. Büyük takımımı dar merdivenlerden yukarı sürüklememiştim. Holden ve ben sadece gelecek yılın ilk yarısını geçirmemize yetecek kadar eşya taşımıştık.

Sonra yaz gelince hayatım değişecekti. Taşınacaktık. Artık Bruce için çalışmayacaktım. Bismarck ya da Dickinson'a taşınırsak, Coal Haven'a geri dönüp yardım edebilirdim. Eğer daha uzağa taşınırsak... ailemden herhangi birini görmek düzensiz olacaktı.

Ayrılma düşüncesi giderek kolaylaşıyordu ve bunun nedeni sadece Noel olması değildi. Son iki ayda kendim hakkında çok şey öğrenmiştim. Kimin beni bir insan olarak önemseydiğini ve kimin sadece Barron hesaplarını elinde tutmak istediğini öğrenmiştim. Kolamı istediğim yerden aldım. Joss herkesin içinde bana yaklaşmadı ama teknisyeni Damon durup bana taşınma konusunda iyi şanslar diledi ve kendi başına yola çıktığını söyledi. Bruce Amca için çalıştığımı bilmiyordu, bu yüzden Damon'a ilk müşterisini ben bulmuştum. Kimi kızdırdığı hiç umurumda değildi.

Bu başlı başına bir hediye idi ve ben Lyric'in üzerine hediye yağdırmaya hazırdım. "Sana bir şey aldım."

"Bana bir sürü şey aldın." Küçük ağacı işaret etti. Yaprak dökmeyen ağaç küçük olabilirdi ama masanın altında bir yığın paketlenmiş hediye vardı. Hayatım boyunca sadece birkaç hediye paketlemiştim. Holden için bir şey almış olsaydım bile ona verirdim. Annem ve babamın her şeyi vardı, bu yüzden benim emeğim onların hediyesiydi. Bir yıl annem ahıra yeni bir ahır yapılmasını istemişti. Bir hafta sonu boyunca uğraşmışım. Paketlediğim tek hediye Isla içindi.

Masanın altındaki hediyelerden birkaçı benimdi. Yemeğimizi yedikten sonra Erin'in hediyesini açmasını izlemiştik ve ben de arabasına yüklemesine yardım etmiştim. Birkaç blok dairesine kadar onu takip etme ve eşyayı yukarı taşıma teklifimi reddetmişti. Erin'i her zaman sevmiştim ve artık ailemin bir parçası olduğu için mutluydum. Beni olduğum gibi kabul etmişti.

Hediyesi Liam'ın yaptığı lambalardan biriydi. Lyric, Hattie'yle konuşmuş ve Erin'in gerçekten ne istediği konusunda içeriden bilgi almıştı. Çok daha küçük olan yeni evinde, Lyric hediye nin kasıtlı ve kullanışlı olduğundan emin olmak istiyordu.

Dairemiz küçüktü ama ben aynı çekinceleri paylaşmıyordum.

En büyük kutuyu çıkardım, bantlı dikişlerimin düzensiz olmasını ya da kâğıdın her köşede kıvrılmasını umursamadan. "Önce bunu aç."

Lyric gülümsemesini bastırmak istercesine dişlerini alt dudağına geçirdi.

Hediye ye atladi ve şeker kamışlarıyla dolu kırmızı kâğıdı yırttı. "Arabam için

koltuk kılıfları mı?" Kafa karışıklığı geçerliydi. Kim koltuk kılıfı alır ki?

ilk Noel'erkek arkadaşlarından nasıl bir hediye alırlar? "Aç

onları."

Plastiğı sıyırdı ve bir kılıf açtı. Arabasındaki koltuklara uyması için siyah renkte tutmuştum ama beni yeniden beş yaşındaymışım gibi sırttıran, üzerinde yazılı kelimelerdi.

"Titre ya da Öl'," dedi gülerek. Kahkahası daha da yükseldi. Kahkahası dindiğinde gülümsemesi olduğu yerde kaldı. "Gömlüklerinin araba koltuk kılıflarına uyduğunu söyleyebilecek çok fazla insan yok."

"Diğerine bak."

Onları yan yana tutarken sırtışı genişledi. İkinci kapakta "Sakin Ol ve Seyrelt" yazıyordu. En sevdiği iki bilim tişörtü sözü. Her bir kapağın oturma yüzeyinde bir test tüpü ve bir şırınga resmi vardı.

Kıs kıs güldü. "Polisler aracımın içine bakacak ve meth ya da başka bir şey pişirdiğimi düşünecekler."

"Bunun yerine onlara kolesterol seviyelerinin ne olduğunu söylediğinizde şok olacaklar."

İlk hediyeye duyduğu sevinç, diğerlerini atlamama ve altı aylık hamile bir kadının dört ayak üzerinde sürünerek hediyeleri karıştırmayacağını düşünerek duvar kenarındaki masanın altına sakladığım küçük kare kutuyu almama neden oldu.

Koltuğunda öne doğru oturmuş, dalgın dalgın paket kâğıtlarını karıştıran Floof'u okşuyordu. Yanına gittim, diz çöktüm ve kutuyu ona uzattım. Masada ailemle yaptığım konuşmadan sonra, bunu romantik bir hale getirmeye kararlıyım. Önemli.

Benim için işe yaradı. Duygular içimde bir langırt oyunu gibi zonkluyordu. Onu şaşırtabileceğim için heyecan. Evet diyeceğini düşündüğüm için başım dönüyordu. Ve dizlerimin üzerinde kalmamı kolaylaştıran sinirler.

Esprisi gitmiş, yerini şaşkın bir inançsızlık almıştı. Bir an durdu, sanki içinde ne olduğunu anlamak için kendini hazırlaması gerekiyordu. Paketleme işim neredeyse ilk hediyeledi kadar kötüydü, ama ona iyi bir tutuş ve kağıdı yırtmak için yeterli yer sağladı.

Kadife kutu ortaya çıkana kadar yavaşça, metodik olarak çalıştı.

"Stetson," diye nefes aldı.

Kapağı açtığında nefesimi tuttum. Platin ayardaki prenses kesim pırlanta ortaya çıkınca dudakları aralandı. Basit bir elmasla basit bir bant.

"Lyric, benimle evlenir misin?"

Kapağı kapattı ve sandalyeden fırladı. Kollarını boynuma doladığında onu yakaladım. Boğuk bir "evet" sesi beni neşelendirecek kadar yüksekti. Oops. Artık bir apartman dairesindeydik. Gürültü yapamazdım.

"Ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin," dedim.

Geri çekildi ve gözlerini sildi. İkimiz de dizlerimizin üzerindeydik ve Floof kafası karışmış bir şekilde miyavladı. "Seni seviyorum ve hayatımı seninle geçirmek istiyorum." Bu resmen gelmiş geçmiş en iyi Noel'di. kadife kutuya vurarak onu tekrar açması için cesaretlendirdim. "İsla'ya ne istediğimi sordum

almalısın. Beğeneceğinden emin olmak istedim."

"Tek kelime bile etmedi. Birdenbire ne kadar iyi sır tutabildiğinden endişelenmeye başlamalıyım." Yüzüğü çıkardı ve lamba ışığında nasıl parladığına hayranlıkla baktı. "Bu muhteşem, Stetson. Ve mükemmel boyutta. Her şeye çarpmadan ya da eldivenlerim takılmadan işte de takabilirim."

Yüzüğü nazikçe ondan aldım ve sol yüzük parmağına geçirdim, yüzük yerine oturana kadar memnuniyetim arttı. Mükemmel bir uyum. Kız kardeşim tam olarak hangi tarz ve bedende yüzük almam gerektiğini biliyordu. İsla, *çocukluğumuzdan beri bunun hakkında konuştuğumuzu* söylemişti. *Ama ben uzun süre onun aklındaki damadın sen olduğunu bilmiyordum. Ama onu başka biriyle hayal edemezdim.*

"Bu mükemmel." Elini uzattı, yüz hatlarına sevgisi kazınmıştı. "Sen ." Yüz ifadesi düştü. "Durumumuz mükemmel olmadığı için üzgünüm." "Ben değilim." Sonunda, tatilleri ve mutlu haberleri lekeleyen hüznün geçecekti. "Hâlâ birlikteyiz."

"Yakında evlenelim."

"Bizim-"

"Biliyorum. Ama ben istiyorum. Küçük bir toplantı, belki Ocak ayında, o zaman kışın ortasında kutlayacak bir şeylerimiz olabilir."

Elimde olsa yarın onunla evlenirdim. "Ne istersen yaparım."

"İsim meselesini düşünüyordum," dedi tereddütle, "ve Bruce'un o Barron olmamakla ilgili söylediklerini. Senin adını alacağım ve bu etrafta dolaşan küçük bir Barron olacak. *Yeni* Barronlardan biri. Finnegan'lardan daha fazla Barron var ve çocuğumuzun senin ve benim sahip olmadığımız desteğe sahip olmasını istiyorum."

Bu kadın beni mahvetti. Alnımı onunkine dokundurdum. Mesele isim değil, kuzenlerimin etrafında kenetlendiği gibi çocuğumuzun yanında kimin duracağıydı. "Sen harikasin, ama tüm bunlar olurken fark ettim ki önemli olan isim değil, kim olduğumuz."

Bir eliyle karnını ovuşturdu. Gözleri parladı ve bileğimi kavradı. Elimi karnının altına koyarak konsantre oldu. "Bunu hissedebiliyor musun?"

İkimiz de birkaç saniye hareketsiz kaldık. Sonunda başımı salladım. "Yakında ama." Sabırsızlanıyordum. Karnının bebeğimizle birlikte gittikçe büyüdüğünü görmek yeterince tuhaftı. Onları hissetmek? Yapamazdım. Sikeyim. Bekleyemezdim.

"Hediyelerin geri kalanını açmaya hazır mısınız?" diye sordum.

Güldü. "Korkarım benim hediyelerim bunun yanında bir hiç kalacak."

"Kesinlikle katılmıyorum." Sesimi mırıltıya indirdim. "Ama her zaman soyunup içine girmeme izin verebilirsin, bilirsin, ne olur ne olmaz."

Kaşlarını çatması eğlenceliydi ve yanaklarına yayılan kızarıklık beni kıkırdattı. Ona doyamıyordum. Nişanlıma.

Lanet olsun, kulağa hoş geliyordu.

Tam bir sonraki hediye almayı düşünüyordum ki dış merdivenler gıcırdadı. Lyric'e baktım ama kaşlarını çatmış kapıya bakıyordu.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Noel günü mü? Belki İsla ?"

Soğuk bir tatil gecesinde bize kimin sürpriz yapacağını umursamadan kapıya gittim ve açtım. Sanki kapıyı çalmadan önce cevap vermemi hiç beklemiyormuş gibi babamın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Şaşkınlık dudaklarımı mühürledi. Bakışlarım ondan yanında duran anneme kaydı. Ellerini uzun paltosunun derin ceplerine sokmuş, eşarbını da yakasına sıkıca sarmıştı. Yüz ifadesi dalgın, neredeyse pişmanlık içindeydi.

Babam yorgun görünüyordu. Onu son gördüğümde daha kötüydü.

Sersemlemiş hareketsizliğimi bir miyavlama kesti. Floof'u nazıkçe kapıdan uzaklaştırdım. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Ses tonumda sadece merakla sordum.

"Konuşmamız gerek," dedi babam. Sesinde en ufak bir düşmanlık belirtisi göremedim.

Annemi inceledim, Lyric'in hakarete uğramasına yol açacak herhangi bir altda yatan nedeni belirlemeye çalıştım. Hiçbir şey bulamayınca Lyric'i kontrol ettim.

Oturduğu yerde kalmıştı, ellerini yumruğuna dayamıştı ama sırtı dimdikti. Kaşları kalkıktı ama hayır demedi. Onları içeri almak için geri çekildim.

İçeri girdiklerinde soğuk hava annemle babamın etrafında dönüyordu. Karşılama paspasından inmek ya da paltolarını çıkarıp kapının yanındaki kancaya asmak için bir hamle yapmadılar. Teklif etmedim. Bir şey yapmanın anlamı yoktu.

ağızlarını açtıkları anda onları kovmak zorunda kalabileceğim zaman.

"Neler oluyor?" Bruce Amca ile her gün çalışırdım. Aileden birinin bir sorunu olsa haberim olurdu. Babam Bruce Amca'yla konuşmayı bırakmamıştı ama son bir aydır mesajlaşmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Aynı şey Kira Teyze için de geçerliydi. Ama Holden ve Bruce Amca arasında, ufukta beliren bir felaket olsa haberim olurdu.

Babamın dikkati Lyric'e yöneldi ve ağzının kenarları daha da aşağıya indi. Kahretsin. Bu kadar çabuk mu kötüleşecekti?

"Sanırım ona söylemişsinizdir," dedi.

Bana ne söyledi? Kapıyı açtığımda içimde beliren önsezi daha da büyüdü.

Lyric başını hafifçe salladı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda içten bir pişmanlık mavi gözlerini kararttı. "Yapamadım."

Sabrim sınırdan dengede duruyordu. Altın yaşlarımızda çocuklarımıza ve torunlarımıza anlatacağımız güzel bir anıdan başka bir şey olmaması gereken bir gecede Lyric'e kızmak için bir neden istemiyordum. Ama ne hakkında konuşuyorlardı? Lyric benden ne saklamıştı?

Önce babamın gitmesini işaret etti. "Hâlâ söyleyemem. İşimi riske atamam, şimdi olmaz. Eğer birinin bilmesini istiyorsan, bunu senin ağzından duymak zorundasın."

Babamın yüz ifadesine nadiren tanık olduğum isteksiz bir saygı girdi. Annem kollarını babamın kollarından birine doladı ve yüzünü onun omzuna gömdü. Dehşet omurgamı tırmaladı. Her ne oluyorsa, bu iyi bir şey değildi.

"Baba?"

"Hastayım, Stetson. Lösemi. Lyric'in bunu benden daha iyi açıklayabileceğine eminim."

Hayır. Siktir, hayır. Hasta olamaz. Babam değişmezdi. Baba olarak ona güvenebilirdim. Bir daha hiç konuşmasak bile orada olduğunu bilirdim. Lyric bunu açıklayabilir derken ne demek istedi?

Lyric ayağa kalktı ve tıpkı annemin babama yaptığı gibi yanıma sokuldu. "Sana söyleyemediğim için çok üzgünüm."

"Biliyor muydun?" Daha çok şaşkınlıkla sordum. Laboratuvarda çalıştığı için mi biliyordu? Ve neden bana söylemedi?

"Sonuçlarını gördükten sonra oldukça emindim. Ancak Krystal kovulduktan sonra, resmi teşhisi kontrol etmek için dosyasına geri dönmüyordum. Ama Krystal kovulduktan sonra

Bunu başka bir hastaya yapamazdım ve kesinlikle Barron'a da yapmayacaktım. Sana her şeyi anlatmak istedim ama ikimiz de buna bel bağlamışken işimi riske atamazdım. Daha fazla inceleme altında olacağımı biliyordum."

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Anlıyorum. Bu senin alacağın bir risk değil. Böyle bir şeyi babamdan duymam gerekiyordu." Dikkatimi aileme yönelttim. Sonraki kelimelerim yapmacık geldi. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Göğsümün etrafında bir bant sıkıştı. Onunla son etkileşiminin böyle olmasını istememiştim. *Ölebilirim ya da ölmeyebilirim* diye mi bırakacaktık? Aklımda bir sürü soru vardı. Lösemi ne kadar kötüydü? Evre, seviye ya da başka bir saçmalık mı veriyorlardı? Ona bir geri sayım verildi mi? Kahretsin, bilmiyordum.

Babam kolunu anneme dolayarak bizi yansıttı. "Burada olmamızın tek nedeni bu değil." Hâlâ ceketini çıkarmak ya da rahatlamak için kıpırdamıyordu. "Teşhis bizi düşünmeye zorladı." Annemi daha sıkı sıkı ve o da sanki devam etmek için cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi başını salladı. "Seni kaybetmek istemiyoruz Stetson. Isla çiftliği devam ettirmekle ilgilenmiyor. Oraya senin gibi bağlı değil."

"Benim gibi." Yaraya tuz basmak istememiştim ama içinde bulunduğumuz durum hakkında gerçekçi olmak istedim. Bana hasta olduğunu söylemek için gelmişti. Ben de onun oğluydum. Bu haber yıkıcıydı ama babamın hastalığını başka bir koz olarak kullanıp kullanmadığını öğrenene kadar duygularımı ertelemiştim.

Çenesini oynattı. "Geri dönmeni istiyoruz. Evinize gelen teklifleri reddedin, geri taşının, çiftçiliğe devam edin. Sen ve Lyric."

İnançsızlık beynime hücum etti. İki ay önce duymak istediğim her şey buydu. Ama konuştuğum kişiler hâlâ benim ailemdi. "İyileşirsen ne olacak? Bir dahaki anlaşmazlığımızda yine ultimatoma mu alacağım?"

Annem konuşurken sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Olayları farklı şekilde ele almamız gerektiğinin farkındayız."

Hadi canım. "Lyric'e oldukça incitici şeyler söyledin ve bu ona gelecekte yaşatmak istediğim bir şey değil. Geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranamam."

Annem parlak siyah çizmelerinin uçlarına baktı. "Bu değişime hazır değildim. Başka birinin oğlum için daha önemli olmasına hazır değildim. Lyric'e uzun yıllar tahammül ettim, tıpkı Kira ve Willow'a tahammül ettiğim gibi. Aslında yıllardır ailemizin bir parçasıydı ve bu da bana daha çok ihanet gibi görünmesine neden oldu. Ama biraz zamanım oldu."

Bunu bir düşünün ve gerçekten bu aile için daha iyi birini seçebileceğimi sanmıyorum." Annem çenesini kaldırdı, kararlılık dudaklarının ince çizgisine kazınmıştı. "Yalan söylediğimi ya da sadece duymak istediğin şeyi söylediğimi düşünebilirsin, o yüzden sana tam olarak ne demek istediğimi anlatacağım. Lyric ailemiz hakkında hiçbir dedikodu yaymadı. İşimizi kimseye anlatmaz. Güvenini koruyabildiğini kanıtladı. Benim için bunlar en önemli nitelikler. Gerisi, sanırım, size kalmış."

Annem konuşmasında Lyric'i yeni bir kız evlat olarak kabul etmekten söz etseydi ya da birlikte ne kadar iyi olduğumuzu anlatmaya çalışsaydı ona inanmazdım. Ama Lyric'i Kira ve Willow'la karşılaştırırken *tahammül* kelimesini kullanmıştı. Bu onu daha samimi yaptı.

Uğruna her şeyi yapmaya hazır olduğum tek kadın olan Lyric tarafından tehdit edilmişti. Annem sıcakkanlı biri değildi. Lyric'i asla kollarını açarak karşılamazdı. Kimseye kollarını açmazdı.

"İmzalamak istiyoruz," dedi babam. "Hepsini. Her ihtimale karşı evrak işlerini halledin..."

"Kahretsin, baba. Ne kadar kötü?"

Gözlerinin kenarları kırışmıştı. Yorgun bir gülümsemenin onun versiyonu. "Daha kötüsü de olabilirdi. Bir ton kan aldılar. Sonuçlar geliyor - genetik testler ve bunun gibi şeyler. Bazı ilaçlara başladım. Bu işe yaramazsa ya da artık işe yaramamaya başlarsa, hala daha fazla seçenek var. Ama her şeyin değişme ve daha kötüye gitme ihtimali de var."

Sert bir nefes aldım. Mutlu Noeller.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti babam, "geleceği düşündüğümü, bu aileyi güçlü tutmaya çalıştığımı sanıyordum, ama şimdi gerçekten geleceği ve ne kadar kısa olabileceğini düşünüyorum. Eve dönmen gerekiyor. Burası senin."

"Sadece ben değilim."

"Biliyorum." Babam birkaç ay öncesine göre on yıl daha yaşlı görünüyordu. "Bu mutlu bir zaman olmalı, ama sanki tarih tekerrür ediyor ve etmemeliydi. Benim hatalarımı sen yapmadın. Daha iyi bir baba olmaya çalışmalıydım-" Çenesini sıktı.

Sanki bu sözleri söylemek kutsal şeylere saygısızlıkmiş gibiydi. Adam ellili yaşlarının sonlarındaydı ama babası hakkında kötü konuşmaktan korkuyordu.

"Ayrıca bilmeni isteriz ki Stetson," diye ekledi annem, "baban ve ben birbirimizi çok seviyoruz. Birbirimize yeniden söz verdiğimizde ciddiydik. Ama o yıllar..." Eşarbının ucuyla oynadı. "Onlar

Zor. Bir hiç uğruna her şeyden vazgeçmişim gibi hissettim, baban da kapana kısılmış gibi. Kağıt üzerinde mükemmel bir çifttik. Hâlâ da öyleyiz ama ailelerimiz evliliğimizi bizden daha çok teşvik etti." Babama baktı ve yüz ifadesi yumuşadı. Onların bu yönünü pek sık göremiyordum. "Belki de sen ve Lyric'in kâğıt üzerinde birbirinize zıt olmanız, birbirimize verdiğimiz zararı atlayabileceğiniz anlamına geliyordur."

"Hayatımı bunu kanıtlayarak geçirmeyi planlıyorum." Söyledikleri hakkında düşündüm. Standart ışıltıları gitmişti. Otorite havası. Onları hiç böyle paramparça görmemiştim. Lyric olmadan karar veremezdim ama tüm bilgileri almam gerekiyordu. "Evlilik sözleşmesi saçmalığını yapmayacağım."

"Öyle sanıyoruz." Annemin bakışları Lyric'in parmağındaki yeni yüzüğe kaydı. "Kiminle evlenirsen evlen yine de tavsiye ederim ama çocuklarınız yüzük takmayı tercih etmeyebilir. Onların çocukları. Büyükbaban ve büyükbaban Barron Çiftliği'nin zamanın testine dayanmasını istediler ama seni uzaklaştırırsak dayanamayacak." Sanki kararının kesin olduğunu kendine kanıtlamak istercesine başını salladı.

Ailem cevabımı bekledi. Bu gerçektir. Teklifleri meşruydu. Ama ben temkinliydim. "Lyric ve ben bunu tartışıp size geri döneceğiz," dedim. Onun elini kendi elimle kavradım. "Kiminle sosyalleştirdiğimi ya da kime ailem dediğimi değiştirmeyeceğim."

"Anlıyoruz," dedi babam. "İnan bana, tüm bu olanlardan sonra, bu bizim endişelerimizin en küçüğü." Elini annemin beline koydu ve onu kapıya doğru götürdü. "Sadece samimi olduğumuzu bil. Seni kaybetmek istemiyoruz."

Onlar gidene kadar katıydım. Kapıdan çıktıklarında, ayak sesleri merdivenlerde duyulmayana kadar konuşmadık.

"Bu gece bir karar vermene gerek yok." Babamın hastalığını hazmetmem gerekiyordu. Tekliflerini. Lyric benim karım olacaktı ve bu kararda benim kadar onun da söz hakkı vardı. "Konuşmak için bekleyebiliriz."

"Buna gerek yok." Lyric ellerini göğsüme koydu. "Bu senin için çok zor oldu. Bunu ikimiz de biliyoruz. Birlikte olmak için katlanmamız gereken şeylere katlanmaya istekli olmamız, buna mecbur olduğumuz anlamına gelmez. Ve evlilik sözleşmesini imzalayacağım." Tartışmak üzereydim ki başını salladı. "Hayır. Senden boşanmayı düşünmüyorum, o yüzden bunun bir önemi yok. Ama bir şey olursa, benim rezervlerim var, senin de var. Annem bana her zaman kendi hesabım olması gerektiğini öğretti. Çocuklarımız senden kopmadığı sürece, tek endişem bu."

Eski hayatımı geri istiyordum ama onun için daha zor olacaksa istemiyordum. Evlilik sözleşmesini siktir et. "Daha fazla konuşmalıyız-"

Yüzümü avuçladı. "Seni seviyorum, Stetson. Burası çok şirin ama ben senin evini seviyorum. Orayı evimiz yapmak istiyorum. Çocuklarımızı otlaklarda oynarken ve ev işlerinde sana yardım ederken görmek istiyorum. İşini özlüyorsun, evini özlüyorsun, aileni özlüyorsun. Eğer taşınırsak, evinizi, işimi ve annemi özlerim."

Cameron Barron'un arazisi ile çevrili olduğu için eve hiç teklif gelmemişti. Tek yapmam gereken ilanı iptal etmek ve bizi geri taşımaktı. Yeni yıla kadar nişanımı evimde ağırlayabilirdim. Sevgililer Günü'nde karım olacaktı ve çocuk odası hazır olacaktı. Mart ayı geldiğinde, bebek zamanı gelmiş olacaktı. Lyric, taşınma ve iş değiştirme bulutu kafasında dolaşmadan doğum izninde dinlenebilir ve iyileşebilirdi. "Tamam. Yapacağız. Yapacağız. Kendi şartlarımızla."

Yirmi Bir

Lirik

Göz kapaklarımı araladım. Battaniyemin içine gömüldüğüm yerden, panjurların arasından sızan güneş ışığını görebiliyordum. "Daha çok erken," diye inledim.

"Biliyorum bebeğim." Stetson'ın sesi uyku mahrumiyetimi fark etti. "Ama bütün parçalar sende var. Bende yok."

Yolun geri kalanında bir bebeğin mızızlanması beni uyandırdı. Marina'nın *ŞİMDİ acıktım* sesini tanımak giderek kolaylaşıyordu. Hem annem hem de Willow buna dikkat çekmişti.

Emzirme aralarında uyuyabilmem için hangisinin daha sık uğrayıp bebek sallama görevini üstlendiğinden emin değildim. Annem muhtemelen Willow'u yenerdi ama bunun tek nedeni Willow'un tüm Barron bebeklerini yarı zamanlı işiymiş gibi gezmesiydi.

Oturur pozisyona geçtim. Stetson bana emzirme yastığını uzattı ve Marina'yı yerleştirmeme yardım etti. Bir kasırgada uçup gidecekmiş gibi yapıştı. Onu yatak başlığına yaslanabileceğim şekilde ayarladım. Bazı emzirmelerde sallanan sandalyeye geçmek çok fazla çaba gerektiriyordu. Esnedim ve emzirdiğim pembe yüzlü bebeğe göz kırptım.

"İyi ki çok tatlı," diye mırıldandım.

"Evet, öyle."

Stetson'ın bu kadar iyi görünmesi için çok erkendi ve babalığa alışma şekli onu daha seksi yapıyordu. Ben ağlamak istediğimde, o gülümsüyordu.

ve evin içinde onunla dans etti. Bir başka gece yarısı beslenmesi için uyanmayı reddetmek üzereyken, o benim amigom oldu. Ve beni çamaşır makinesinin başında ağlarken yakaladığında, çünkü *bir insan ne kadar yorgun olabilir ki?* Kendime biraz zaman ayırabileyim diye evde kalırdı. Kızımız Marina Erin Barron'u sallarken sık sık parmaklarını onun siyah saçlarında gezdirirken yakalıyordum.

İsmi o önermişti. Ona sırtımdaki denizci pusulasını hatırlatmıştı. Marina istediği yere gidebilecek ve istediği her şeyi yapabilecekti, burada kalmak da dahil. Bundan emin olacaktık.

"Bu sabah evde kalmamı ister misin?" diye sordu sessizce, sanki son zamanlarda bu çatı altında uyku çok değerli bir metayken birini uyandırmaktan korkuyormuş gibi.

"Hayır. Willow geliyor. Emery dün işe geri döndü ve sanırım Willow şimdiden fazladan bebek sarılmalarını özlüyor."

Komodinin üzerindeki telefonuma başıyla işaret etti. "İsla dün gece telefonunu patlatıyordu."

"Oh, kahretsin, onu kaçırdım."

"Endişelenme. Onu aradım ama bekleyeceğini söyledi." Yatağa uzandı, temiz ama yıpranmış bir kot pantolon ve eski bir Drillers kazağının altına bir tişört giymişti. Bebek olmadan önce, şimdiye kadar kapıdan çıkmış olurdu. Buzağılama mevsimiydi. Ama Bruce, Archer ve Liam, Stetson ve Holden'a görevlerinde yardımcı oluyorlardı.

Stetson, yardım edeceğini söyledikten sonra Bruce'u terk etmekten endişe etmişti ama yardım etmek için çoğu gün Bruce'un evine koşuyordu. Holden evinde ek yardım alıyordu. Avery iliklerine kadar bir köylü kızı olmaya başlamıştı ve Landon ablasının iyi olduğu her şeyi mükemmelleştirmek zorundaydı. Afton ve Riley, Emery'ye yeni küçük kardeşleri Grady konusunda yardım etmekten memnundu.

Bir esneme daha bana saldırdı. "Öğle yemeğinden önce onu arayacağım."

"Bir gece dışarı çıkmalısın. Marina ve ben birkaç saat iyi olacağız."

Marina meme ucunu çıkardı ve ben de onu diğer tarafa geçirdim. Son altı haftadır dünyanın merkezi burası olmuştu. Bütün ayak işlerini Stetson yapıyordu ve ben evde kalmaktan memnundum. Eve geri taşındığımızdan beri yeni evimi benimsemiştim.

Dolabın yarısı giysilerimle doluydu. Şifonyer de aynı şekilde. Depoladığım hamile kıyafetlerim ve giymek için hazırladığım çeşitli eşyalarım vardı.

Pijamalarımı çıkarmaya hazır olduğumda en iyi neyin işe yarayacağını bulmaya çalışıyordum. Annem beni çok iyi stoklamıştı ve son birkaç haftadır internetten alışveriş yapmış olabilirim.

Stetson ve ben çocuk odası üzerinde birlikte çalışmıştık. Eski cep telefonu beşiğin üzerinde asılıydı ve Isla büyük bir sallanan at bulmuştu. At temasından yola çıkan Isla, beşiğin karşısındaki duvara Barron Ranch markasını ve beşiğin dayandığı duvara da dev bir ayçiçeği resmi çizmişti. Annem Holstein ineklerinin siyah ve beyaz renkleriyle beneklenmiş beşik yataklarını bulmuştu. Stetson, çocuklarımızın bu yatak takımları yüzünden çiftliği bir mandıraya dönüştürebilecekleri şakasını yapmıştı.

Gerisini olduğu gibi bırakmıştım. Ev mükemmeldi ve artık . Stetson alt kattaki boş odalardan birinde bir oyun odası planlamaya başlamıştı bile.

"Belki de yaparım." Düşündükçe bu fikir daha iyi geliyordu. "Isla'nın neyin peşinde olduğunu düşünüyorsun?"

"Annem ve babam da aynı şeyi merak ediyor. Vakıf fonundan para aldı ve bu parayla ne yaptığını onlara söylemeyi reddediyor."

Isla da bana bilgi vermemişti. Belki de endişelenmemi istememişti, ama daha büyük olasılıkla kendisi de emin değildi. Ailesinin uçarı kararsızlık olarak gördüğü şey aslında son derece düşünceli bir kişilikti. Isla bir kumarbaz değildi. Başarısız olacağını düşünseydi, bunu yapmazdı; aksi takdirde, neden ailesinin gazabını veya halkın yargılamasının utancını riske atsın?

"Her ne planlıyorsa, bu ailenizi çıldırtacak."

"Evet. Aklıma gelmişken, annem dün bana birkaç bebek kıyafeti verdi."

Cameron ve Naomi özenli büyükanne ve büyükbabalar değillerdi ve kimse de öyle olacaklarını düşünmüyordu ama her ikisi de Marina'yı ilk gördüklerinde bir değişiklik olmuştu. Başkaları tarafından asla fark edilmeyecek ya da kabul edilmeyecek bir değişim, ama ben bunu görmüştüm ve Stetson da görmüştü. Her birinin içinde bir şeyler yumuşamıştı. Uzun süredir devam eden bir inanç yıkılmıştı.

Marina'yı görmek istediklerinde, Stetson onu paketledi ve arabayla . Henüz buraya gelme konusunda rahat değillerdi ve bu sorun değildi. Ziyaret etmek için kapılarını çalmıyordum. Bebekle bebek adımları.

Ben onları zorlamıyordum, onlar da beni zorlamıyordu. "Onlara göstermen için birkaç fotoğraf çekeceğimden emin olabilirsin."

"Biri gerçek bir prenses elbisesi," diye uyardı.

Naomi'nin tarzı benimkinin tam tersiydi. "Daha azını beklemiyordum. Ama Converses'e benzeyen çoraplar bulabiliriz."

Sırıttı. "'Titrated or Die' tulumu hakkında ne düşüneceğini bilemedi."

"Bu bir iç şaka."

"Ricky, içerideki şakayı bile anlamadım. Senin dünyanda titre ne demek hiçbir fikrim yok." Oysa bu deyiimi özel araba koltuğu kılıflarında kullanmış ve özel bebek kıyafetleri yaptırmıştı. "Ama ben bu yarı yolda değilim. Sen benim her şeyimsin."

Bana tam da bu sözleri söylemesini hayal ederdim ve şimdi hayalimi yaşıyordum.

* * *

Isla

Önümdeki bina eskiydi. Tuğlalar parlaklığını kaybetmiş, çatı akmış, beton kaldırımındaki çatlakların ve çiçek tarhlarının yanındaki kaldırım taşlarının içinde ve çevresinde yabancı otlar büyümüştü. Ama kemikler...

Eski tren istasyonunun bir karakteri vardı. Umut vaat ediyordu. Burası hayatı boyunca pek çok başarısız girişim görmüştü. Önceki sahiplerinden biri bu terk edilmiş istasyonu demiryolu şirketinden satın almıştı - ya da demiryolu mülkü memnuniyetle terk etmişti - ama bundan hiçbir şey çıkmamıştı.

Bu değişecek.

Emlakçım çoktan gitmişti ama ben kalıp satın aldığım şeye bakıyordum.

Böylece başladı.

Planladığım her şey bu binanın etrafında dönüyordu.

Telefonum sürekli titriyordu ama günün geri kalanında diğerlerine yaptığım gibi bu çağrıyı da görmezden geldim. Ailem, büyükannem ve büyükbabamın bana bıraktığı petrol fonu parasıyla ne yaptığımı öğrenmişti ve muhtemelen sorulardan daha fazlasını soracaklardı. Talepler. Ultimatomlar. Bunları duymak istemiyordum.

Üniversiteden beri planlarım vardı. Zamanımı bekledim. Araştırmamı yapmıştım. Mümkün olan her şeyi öğrendim. Artık uygulama zamanıydı.

Uzun bir nefes verdim.

Telefonumu cebimden çıkarıp cevapsız çağrı bildirimlerini atlardım ve başka bir kişiyi aradım. Destekleyici, yardımcı ve bilgili olmaktan başka bir şey yapmayan bir kadın. Ona para ödüyordum ama yine de. Büyürken sahip olduğumdan daha fazlaydı.

Sylvia cevap , "Bitti. O benim."

Olgun, zengin sesi hattan sızıyordu. "Şimdi kutlama zamanı. Tesis güvence altına almak büyük bir adım ve sizin burayı doğrudan satın alabilmeniz? Bu neredeyse duyulmamış bir şey. Bu girişimde çok başarılı olacaksın. Bunu biliyorum."

Onun övgüleriyle gururlandım. Eski tren istasyonu benim olmuştu ama bunu nasıl kutlayacağımı bilmiyordum. Kazanabildiğim zaman kazanmalıyım. İleride beni sıkıntıya sokacak yeterince sorun olacaktı. Ama yıllarca çizgiyi takip ettikten sonra nihayet yarışa girmiştım. "Ekibinizin ne zaman burada olacağına dair bir zaman çizelgesi belirlediniz mi?"

Sylvia McDaniel Colorado'da yaşıyor ve çalışıyordu. Şirketi McDaniel Contractors, özel inşaatlar yapıyordu. Bira fabrikaları. Ben de yıllar süren araştırmalardan sonra benimkini inşa etmesi için onu tutmuştum. Yaşlı kadının etkileyici bir sicili vardı ve samimiydi.

Kendimi garantiye almak için birkaç şirketle görüştüm. Birçoğu beni geri aramadı. Diğerleri ise başımı okşar gibi konuşmuş ve yanlarında olduğuma göre zeki bir kız olduğumu söylemişlerdi. Hepsi erkekti ve birçoğu bana babamı hatırlatıyordu. Babam gibi bir adamla iş yapmayacaktım. Fikirlerinin politika olduğunu düşünen, kendine aşırı güvenen C-suite adamlardan bıkmıştım.

"Seninle bu konuda konuşmak istiyordum," dedi, sesi saniyeler önceki coşkusuna kıyasla daha ciddiye.

Gerginlik vücuduma yayıldı. Sırtım tren istasyonuna gelene kadar döndüm, sanki oranın herhangi bir sorun ya da şüphe duymasını istemiyormuşum gibi. Bu proje başarılı olacaktı. Bunun için her şeyimi ortaya koyuyordum. Başarısız olursam, yıllarca evde tıklıp kalacak, beş parasız kalacak ve aşağılanacaktım.

Üniversiteden eve döndüğümünden beri yaşadığımdan pek farklı değildi, yedi haneli rakamları kaybetmiş olmam dışında.

"Kötü haber değil." Sylvia kıkırdadı, sessizliğimi doğru okumuştı. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Yolda pek çok pürüz olacak ama bu onlardan biri değil. Seninle sadece ekibe kimin liderlik etmesini istediğim hakkında konuşmak istemiştım."

Rahatlama endişemi yok etti ve gelecekteki bira fabrikam ve etkinlik merkezimle yüzleşmek için döndüm. "Tamam."

"Gönderdiğim ekipte yıllardır benimle çalışan birçok işçi olacak. Ama benim asıl konuşmak istediğim konu müdür. Kendisi ne inşaat sektöründe ne de bira üretiminde yeni. Her ikisinde de çok deneyimli ve bu projeye liderlik etmesini istiyorum. Onunla çok yakın çalışacaksınız."

Hayal kırıklığı içime işledi. Sylvia'nın bizzat gelip ekibe liderlik etmesini beklemiyordum ama bir parçam umut etmişti.

"Adı ne?" Yıllar boyunca kendimi sektörel bilgilere . Adını tanısaydım şaşırmazdım.

Sylvia'nın duraksaması uzadı. Sonunda, "McCoy Cunningham." dedi.

Araştırmam sırasında incelediğim tüm isimleri ve yerleri gözden geçirdim. "McCoy Cunningham? Hannah Cunningham ile bir akrabalığı var mı?"

Kadın CEO'lara, özellikle de bira ve biracılık sektöründekilere çok dikkat ediyordum. Hannah Cunningham'ın adı bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce makalelerde ve çevrimiçi forumlarda yer almaya başlamıştı. Nashville'deki popüler Blue Steel bira fabrikasını devralmıştı. Sours'ları dünyanın dört bir yanına gönderiliyordu ve partileri o kadar yüksek talep görüyordu ki yetişemiyordu, bu da kâr marjlarını çok yükseltiyordu. Onun başarısının sadece bir kısmını umabilirdim.

"McCoy'a sormalısın," diye devam etti Sylvia, o kadar hızlı bir şekilde bağlantıdan sıyrıldım ki. Eğer bu McCoy Hannah'yı herhangi bir şekilde tanıyorsa, belki projeye ekleyebileceği özel bir uzmanlığı olabilirdi. Tanımıyorsa da bunun bir önemi yoktu.

Sylvia mükemmel bir üne sahipti ve bira fabrikası müteahhitleri için ilk on listesinde yer alıyordu. Ona güveniyordum ama sonuçta söz konusu olan benim mirasımdı ve süreci cahilce savsaklamak istemiyordum. "Yani ekip lideri olacak derken, hem inşaat hem de montaj tarafını mı denetleyecek?"

"McCoy bu işi her yönüyle çok iyi biliyor. Size her konuda yardımcı olabilir. Onun gelişi senin için sorun değil mi?"

İçinde durduğum park alanının eski, çatlak betonunda gevşek bir çakıl taşını eşeledim. "Onu iyi bir insan yapan şeyin ne olduğu hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

"Bir ekibe liderlik etmedi ama yıllardır şirketin bir parçası. Üniversiteye giderken ve bira fabrikasında staj yaparken, izinli olduğu zamanlarda bir ekipte çalışıyordu. Okul bittikten sonra birkaç yerde çalıştı.

kendi bira fabrikasını açmadan önce. Bizimle çalışmak için çalıştığı yerden yeni ayrıldı. Bu onun ilk liderlik pozisyonu olacaktı, bu yüzden sizinle konuşmak istedim. Yeni bir ekip lideri olacak ama süreç hakkında daha derin bilgiye sahip."

Açıklaması karnımdaki düğümü çözdü. Neden bununla başlamamıştı ki? "Takım için çok değerli birine benziyor."

"Mükemmel. Ekibin geri kalanından daha erken müsait. Springs bölgesinde bir projeyi tamamlıyorlar ama McCoy'un hemen müsait olma durumu var. Onu aşağıya göndereceğim, mekanı gözden geçirecek, önerebileceği değişikliklerin üzerinden geçecek ve ekibin geri kalanı geldiğinde işe koyulmaya hazır olacaklar."

"Kulağa hoş geliyor. Ondan haber almaya hazır olacağım." "Heyecanlı mısın?"

Sırıttım, iki ayağımı da dik tuttum. Sylvia'da karar kılmamın birçok nedeninden biri de buydu. Ben sadece bir hesap değildim. Yapının arkasındaki kişiyi görüyordu. Ayrıca beni aşağılamıyordu. Etrafta zıplayıp kollarımı sallamak istedim ama telefonu kapatana kadar bekleyecektim. Annem beni çocukça davranmakla suçluyordu; Sylvia'ya böyle davranması için bir neden vermiyordum. "Evet. Çok heyecanlıyım."

"İyi. McCoy muhtemelen hafta sonuna kadar uçağa binmiş olacak. Tebrikler, Isla."

"Teşekkür ederim."

Babamdan gelen cevapsız bir arama bildirimi ekranda yanıp söndü. Görmezden geldim ve telefonu cebime soktum. Bina elimdeydi. Bir ekip tutmuştum. Ve şimdi de bu proje için biçilmiş kaftan gibi görünen bir yönetici buluyordum. Başlamak için sabırsızlanıyordum.

Isla'nın büyük hayalleri vardır ama herkes onu desteklemez ve huysuz bir müteahhit sorumluluğu almak için ortaya çıktığında, ne istediğini Ama sorun şu ki... [Nefes Almamı](#) Sağla'da istediği [kişi](#) o olabilir.tam olarak bildiğinden emin olmalıdır.

En son haberler, ön gösterimler, ücretsiz bonus içerik için haber [bültenime](#) kaydolun ve Stetson ve Lyric için **ekstra** bir **sonsöz** alın.

Okuduğunuz için teşekkürler. Ne düşündüğünüzü bilmek isterim. Lütfen kitabın satın alındığı perakendecide [Make Me Dream](#) için bir yorum bırakmayı düşünün.

Yazar Hakkında

Marie Johnston paranormal ve çağdaş aşk romanları yazıyor ve her iki türde birçok ödül topladı. Yazar olmadan önce bir mikrobiyologdu. Duruma bağlı olarak, mikroplar konusunda garip bir şekilde ilgisiz veya garip bir şekilde fobik olabiliyor. Aynı zamanda lisanslı bir tıp teknisyeni ve halk sağlığı mikrobiyoloğu olarak ve hastane ve klinik laboratuvarlarında laboratuvar teknisyeni olarak çalıştı. Marie gönüllü acil yardım görevlisi, üniversite eğitmeni, güvenlik görevlisi, flebotomist, otel görevlisi ve bir bingo salonunda kahve dökücüsü olarak çalışmıştır. Hepsi bir yazar için yem!!! Dört çocuğu, kedileri ve yarı kör bir Corgie'si var.

mariejohnstonwriter.com Beni

takip edin:

Ayrıca Marie Johnston

Oil Barrons Beni

Bütünleştir Et Beni

Titret Beni Allık

AldırYap Beni

Nefes Beni Hayal

Petrol Kralları

KralHazinesi 'ın

Tacı

KralKral'KralKr

al'ın Kraliçesi'in

Fidyesi in 'ın

Ülkesi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.